

Giới thiệu Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng

Truyện Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng của tác giả Kim Tinh rất kịch tính bởi khi mọi thứ dường như sắp sụp đổ thì lại có ánh sáng lóe lên khơi dậy niềm hạnh phúc dâng trào.

Một cô gái ngây ngô và chàng trai kiêu ngạo đã làm nên một tình yêu trẻ trung nhiệt huyết. Việc anh làm thường xuyên nhất chính là thay đổi bạn gái bởi chưa có cô gái nào làm anh lay động con tim.

Những gì anh muốn ở các cô gái kia anh chỉ cần búng tay là có thể làm được, còn đối với cô gái ngây ngô thế kia anh lại đầu hàng! Cô giẫm nát trái tim anh, khi anh muốn bỏ cuộc thì cũng chính là lúc cô nói nên lời...

Bạn đang đọc truyện *Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nhà trẻ Ngôi Sao ở Đài Nam, là một khu nhà trẻ quý tộc, trong lúc này một nhóm trẻ em đi kèm với các bậc cha mẹ, đang ngoan ngoãn ngồi dưới sân khấu làm khán giả và ở giữa sân khấu đang diễn một vở kịch, tên của vở kịch nổi tiếng này là "Cô bé lọ lem".

Chỉ là nội dung "Cô bé lọ lem" này điều không phải mọi người quen thuộc, những bàn tay, cẳng chân nhỏ nhắn của các bạn nhỏ đang cố gắng diễn xuất.

Mà nữ nhân vật chính đóng vai "Lọ Lem" lại nghiêm mặt đen lại, trên khuôn mặt nho nhỏ viết đầy bất mãn.

"Cuối cùng ta đã tìm thấy nàng !" giọng nói non nớt của vị hoàng tử trong vai diễn vang lên.

Lúc này trên sân khấu chính là phân đoạn cuối của vở kịch, dựa theo thông thường hoàng tử sẽ đưa ra chiếc giày thủy tinh đã nhặt của Lọ Lem, Hắc Nhược Hoành đóng vai vị hoàng tử lộ ra khuôn mặt tuần tú đầy vẻ nghịch ngợm, cậu không hề thích tình tiết truyện như thế này.

Hai người chị gái của Lọ Lem đứng ở phía sau chen lên phía trước đứng, muốn thử chiếc giày thủy tinh kia, nhưng bàn chân của hai người chị khá to và đầy đặn, đương nhiên không thể mang vừa, mà...

"Thì ra nàng chính là chủ nhân của chiếc giày." vị hoàng tử lôi kéo một trong hai người chị của Lọ Lem.

Người đóng vai người chị gái Lọ Lem Hoàng Tử Nguyệt bị hoảng sợ, bởi vì hành động này tuyệt không khớp nội dung giáo viên dặn, nhưng cô bé không khỏi đỏ mặt.

Ở trong lớp, Hắc Nhược Hoành thích âm ỉ náo loạn, nhưng cũng rất được yêu thích, bởi vì bộ dạng cậu rất tuần tú, bạn nhỏ Hoàng Tử Nguyệt ngây thơ nghĩ, nếu hoàng tử muốn diễn, cô bé liền cung kính không bằng tuân mệnh đi!

Vì thế cô bé đỏ mặt gật đầu một cái, đột nhiên bên tai nghe được người nào đó hừ lạnh một tiếng, trong lòng bé liền hoảng, một cái quay đầu, liền nhìn đến vẻ mặt Đồng Tử Lâm vô cùng khó chịu, bé có ngốc cũng biết Đồng Tử Lâm không vui khi bị người khác cướp đi danh hiệu nữ nhân vật chính.

Thế nhưng... Bạn nhỏ Hoàng Tử Nguyệt lại không sợ, không có bao nhiêu do dự, đưa tay khoát lên trên cánh tay của Hắc Nhược Hoành.

Đồng Tử Lâm mắt lạnh nhìn ánh mắt thị uy của Hắc Nhược Hoành, bé lạnh lùng cười một tiếng, cậu không cho là cô sẽ đứng tại chỗ khóc lên chứ!

Đồng Tử Lâm theo bản năng nhìn xuống khán đài nơi ba bé đang ngồi, trong lòng dâng lên một cảm giác áy náy.

Ba bé bẽ bộn nhiều việc, bình thường đều không có bao nhiêu thời gian theo bé, ngày hôm nay nghe nói nhà trẻ có hoạt động, còn biết bé là nữ nhân vật chính, liền không do dự nhín chút thời gian, chạy đến nhà trẻ xem cô diễn.

Chỉ là, hết thấy đều rất kỳ quái! Diễn viên rất kỳ quái, nội dung vở kịch cũng rất kỳ quái!

Mà hành vi tiếp theo của Đồng Tử Lâm càng kỳ quái!

Đồng Tử Lâm cắn cắn môi dưới, xông tới, mang theo giọng trẻ con nói rằng: "Hoàng tử, ta mới là Lọ Lem!"

Hắc Nhược Hoành cười trộm một chút, tựa hồ hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay của cậu, ánh mắt vênh vào hung hăng nhìn bé, "Nàng là Lọ Lem?"

Tựa hồ là dùng hết sự bình tĩnh lớn nhất của mình, Đồng Tử Lâm mới nhin con tức xuống được, "Đúng vậy, hoàng tử, ta mới là Lọ Lem, mời nhìn cho rõ ràng!"

"Thế nhưng", Hắc Nhược Hoành khó xử nhìn bé một chút, lại nhìn qua Hoàng Tử Nguyệt, "Lọ Lem của ta không có béo như nàng nha!"

Một câu nói đó chọc cho dưới khán đài các bạn nhỏ và phụ huynh dưới khán đài đều nở nụ cười, thậm chí có người cười đến không dừng được, qua lúc lâu sau, tiếng cười mới dừng lại, lại có không ít người ở dưới xì xào bàn tán.

"Đây là con cái nhà ai?"

"Hình như là một người họ Đồng làm bên kinh doanh!"

"À à!"

Tiếng cười ngừng lại, nhưng Đồng Tử Lâm lớn như vậy chưa từng bị loại khuất nhục này. Viên mắt của bé đều đỏ cả lên, nhìn mặt ba bé dưới khán đài không thay đổi, cô giáo nhìn cũng khản trương vô cùng.

Bé biết mình không phải là quá béo, Hắc Nhược Hoành nói bé béo là bởi vì Hoàng Tử Nguyệt quá gầy nên có sự đối lập, bé chỉ có hơi béo tí thôi, bé tuyệt không như cậu ta nói!

Bé chán ghét Hắc Nhược Hoành! Bé chuẩn bị một lần diễn xuất thật tốt nhưng lại bị cậu làm cho thất bại! Hai mắt nhìn cậu như là thấy con gián, cực độ chán ghét nhìn Hắc Nhược Hoành.

Cậu lại không biết thu lại, mỉm cười nói: "Vị tiểu thư này, nàng xem ánh mắt của nàng, sao mà hung ác độc địa như thế, nàng dám nói nàng yêu ta sao?" trên khuôn mặt nho nhỏ lộ vẻ ngịch ngợm có thừa, bắt chước lời người lớn thành thực nói, làm cho mọi người lớn đều nở nụ cười.

Không! Gặp quý mới có thể thích cậu, yêu cậu! Đồng Tử Lâm nhắm mắt lại, không ai nói với bé, thời điểm bị người khác khó xử, bé phải làm gì!

Nhưng bé hiểu rõ rằng chính mình giờ phút này nhất định phải giữ vững tinh thần. Đồng Tử Lâm tiến lên một bước, lớn tiếng nói: "Người không có tim không có phổi, kẻ bạc tình, không phải đàn ông! Người căn bản không phải hoàng tử của ta!" Lời thoại hoang đường cứ thế được bé nói ra.

Đồng Phi Vũ dưới khán đài thiếu chút nữa bị đánh bại, cái gì gọi là không phải đàn ông! Con bé nhỏ tuổi như vậy biết cái gì chứ! Con bé bình thường coi mấy phim truyền hình lung tung gì thế nhỉ!

Hắc Nhược Hoành cũng sững sờ, cậu chỉ đùa giỡn mà thôi, bởi vì chú út của cậu nói cho cậu biết, thích một cô gái nên khiến cho cô gái đó có ấn tượng đặc biệt khắc sâu.

Cậu nghĩ, Đồng Tử Lâm này sẽ có ấn tượng đặc biệt khắc sâu với cậu chứ! Chỉ là cậu nói không phải đàn ông kia? Hai hàng lông mày đen nhíu lại cùng một chỗ, cậu cố gắng dùng đầu nhỏ nhỏ suy nghĩ cậu chưa từng nghe này.

"Người đã thích chị của ta, như vậy ta chúc người hạnh phúc!" khoe miệng Đồng Tử Lâm giương lên một nụ cười thật tươi, tự nhiên phất tay một cái với cậu.

"Chờ..." Hắc Nhược Hoành bắt đầu cảm thấy hối hận, sự tình không nên phát triển như thế này, mặc kệ trong lòng còn bao nhiêu rối rắm, cuối cùng Lọ Lem và hoàng tử sẽ có cuộc sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi, cậu chẳng qua là tăng thêm độ khó trong quá trình hoàng tử tìm kiếm Lọ Lem mà thôi!

[

◎◎◎

Đồng Tử Lâm cũng không quay đầu lại, đi về phía hậu trường, bé nhìn thấy ba đang chờ bé để cho một cái ôm ấm áp.

Cô giáo nhìn thấy đúng thời cơ liền chạy lên đoạt lấy microphone, "Vị thế, hoàng tử rốt cuộc tìm được tình yêu, có cuộc sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi với chị gái Lọ Lem..." Mặc dù nội dung vở kịch hoàn toàn sai, nhưng cô giáo vẫn cố gắng xoay chuyển tình thế.

Không kịp kéo lại, Đồng Tử Lâm rời đi, cứ như gió xoáy, cánh tay của Hắc Nhược Hoành trong nháy mắt bị cánh tay ai đó quán lên, Hoàng Tử Nguyệt hạnh phúc mà rúc vào bên người của cậu.

Cậu cứng đờ cười, lần đầu tiên muốn đẩy người bên cạnh đẩy ra, thế nhưng... Không thể vì vẫn đứng trên sân khấu.

"Từ làm, ngày hôm nay con diễn xuất giỏi quá!" Đồng Phi Vũ yêu thương nhìn con gái của mình, cho dù là dưới tình huống như vậy, con gái của ông vẫn tiếp tục diễn xuất mà

không bỏ cuộc!

"Ba ba, con làm đúng không?" Đồng Tử Lâm bối rối nhìn ba mình, tối qua vừa xem thấy được phim truyền hình, có nội dung không khác biệt lắm nên bắt chước theo.

"Tất nhiên! Không phải là của mình thì không cần giữ!" Đồng Phi Vũ nắm bắt thời gian dạy cho con gái biết, "Như vậy gọi là thành toàn."

"Thành toàn?" phim truyền hình ngày hôm qua cũng là nói như vậy.

"Đúng nha!" Đồng Phi Vũ trêu mếu mà vuốt tóc của con gái, còn giúp vôi vàng sửa sang lại váy công chúa. Trong đầu thầm nghĩ, cho dù trong phim truyền hình hay trong hiện thực con gái của ông cũng phải giống như nàng công chúa có cuộc sống hạnh phúc bên nhau với hoàng tử.

"Dạ, Từ Lâm đã hiểu!" Đồng Từ Lâm mỉm cười ngọt ngào.

Trên sân khấu đã đến phần chào cảm ơn khán giả, "Đi thôi!" Đồng Phi Vũ đẩy con gái lên, Đồng Từ Lâm gật đầu, ưu nhã đi lên phía trước, như một người thắng trận trở về, chứ không phải một con gà trống bị đấu bại.

Tránh bị nghi ngờ bé không ngại mà đứng ở kế bên Hắc Nhược Hoành, khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn của Hắc Nhược Hoành giương lên một nụ cười tươi, nhẹ giọng hỏi: "Lâm Lâm, bạn không có tức giận chứ?"

Đồng Từ Lâm cao ngạo nhìn cậu một cái, "Mình đương nhiên không có tức giận, mình làm chuyện tốt mà!"

"Chuyện gì tốt?" Bé vừa có làm chuyện tốt gì sao? Hắc Nhược Hoành cúi đầu cố gắng nghĩ.

"Ba ba nói, như vậy gọi là thành toàn!"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hắc Nhược Hoành viết đầy khó hiểu, cậu có lẽ không biết, bởi vì mình trong một lúc cao hứng sửa lại nội dung vở kịch, cộng thêm ba Đồng đặc biệt xoi mói, nên sau này đường tình của cậu sẽ rất gian nan.

Từ đó về sau, Đồng Từ Lâm học được chuyện làm thứ nhất trong cuộc sống là "Thành toàn", khi đó cô còn nhỏ, nên cô không hiểu cái gì gọi là thành toàn, thẳng đến khi cô từ từ lớn lên, cô mới ném thứ đến cái gì gọi là thành toàn.

Đơn giản mà nói, không phải của mình, thì cô cũng không cần!

Cũng từ đó về sau, Hắc Nhược Hoành mới ném thứ cái gì gọi là "Đau khổ", cậu tưởng Đồng Từ Lâm nhiều nhất là tức giận, chứ không phải là không để ý tới cậu.

Mà cậu chỉ cần dựa theo người chú đã nói, để cô ấn tượng khó quên với cậu, như vậy cô nhất định sẽ không quên cậu được.

Nhưng cậu lại làm sai một việc, đó chính là cậu không nên nghe lời người cậu Bạch Mộ Hiên so với chính mình không lớn hơn mấy tuổi lấy kinh nghiệm, bởi vì người chú út và cậu cùng một dạng là ngu ngốc trong tình yêu.

Ở Trung Quốc Hắc Nhược Hoành mỗi tháng đổi một người bạn gái, trong trường không ai không biết cậu là một play boy, thậm chí có người lấy tàn suất cậu đổi bạn gái ra cá cược.

Đến lúc cậu học trung học, hoa hoa cỏ cỏ bên người đột nhiên không thấy, cậu thi điền kinh đứng đầu, lấy được huy chương, cậu kiêu ngạo nghe phát thanh trong trường không ngừng mà lan truyền tên cậu.

Bởi vì hai nhà có làm ăn lui tới, nên cậu thường xuất hiện ở nhà họ Đồng, nhưng phát hiện Đồng Từ Lâm nhìn cậu với ánh mắt nghiêm nghị là xa lạ.

"Này, Lâm Lâm" Cậu mang theo tươi cười nhìn nọt nhìn đáng người xinh đẹp của cô.

"Xin chào!" Đồng Từ Lâm câu nệ trả lời.

Nụ cười trên khuôn của Hắc Nhược Hoành cứng lại, vừa vặn người lớn hai nhà thương lượng xong việc làm ăn đi ra, ba Hắc cười nói: "Từ Lâm à, con càng ngày càng đẹp!"

"Cảm ơn Bác trai." Đồng Từ Lâm cười trả lời.

"Lúc nào rảnh rồi đi chơi với A Hoành nha!" Nhìn con trai nhìn chăm chăm vào con gái nhà người ta, ba Hắc liền nhìn được đầu mối.

"Không cần khách sáo!" ba Đồng đi tới, làm ba tự nhiên nhìn ra con gái không được tự nhiên, "Từ Lâm gần đây tương đối bận rộn."

Đôi mắt sáng lên rực rỡ của Hắc Nhược Hoành trong nháy mắt ảm đạm lại, ba Hắc hoà giải, "Đúng, đúng, vậy sau này rảnh rồi nhất định phải đi chơi cùng nha!"

Đồng Từ Lâm cười xã giao nói: "Dạ, bác trai, lúc rảnh rồi nhất định!"

Đôi mắt Hắc Nhược Hoành lại bỗng chốc sáng ngời, giống như trứng giải thưởng lớn, ba Hắc đứng một bên lắc đầu, thực sự là không được nha! Con trai thật ngu dốt, người ta nói lời xã giao cũng cho là thật!

Câu lúc rảnh rồi này làm cho Hắc Nhược Hoành đợi nhiều năm, rốt cục cậu cũng hiểu rõ cái gì là nói xạo! Lời Đồng Từ Lâm nói chính là nói xạo!

Hắc Nhược Hoành ngộ ra một cái đạo lý, không có gì bản thân không có được, chỉ có mình muốn hoặc không muốn! Mà Đồng Từ Lâm là người cậu muốn!

Lúc này đây, cậu muốn chủ động ra trận, ngại ngùng, hay dịu dàng gì cũng không cần để ý đến.

◎◎◎

Một hôn lễ lớn đang được cử hành, các nhân vật nổi tiếng đều tụ tập ở đây.

Đồng Tử Lâm mặc một bộ váy ngắn màu hồng tao nhã, và kheo được đôi chân dài thon thả của cô, càng làm cho cô xinh đẹp động lòng người nhưng cũng không cướp đi sự nổi bật của chị hai và em ba.

"Lâm Lâm..." Một dáng người cao lớn sau lưng Đồng Tử Lâm đi vòng qua phía trước của cô.

"Anh Hoàn, là anh à!" Đồng Tử Lâm nhìn khuôn mặt đã nhìn nhiều năm kia, không khỏi cảm thán, gương mặt này thực sự nhìn rất đẹp, nếu không rõ tính nết của anh, cô có lẽ sẽ thích anh.

Hôm nay anh mặc một bộ lễ phục dành cho rể phụ, tuy bộ lễ phục nào cũng như nhau, nhưng anh mặc vào nhìn đặc biệt đẹp trai hơn và quan trọng nhất là khuôn mặt dễ nhìn của anh.

Ánh mắt sâu xa, sống mũi thẳng, môi mỏng, cho dù nhìn chính diện hay là nhìn nghiêng khuôn mặt đều là người đàn ông rất đẹp trai.

"Em chừng nào rảnh rồi, chúng ta cùng nhau đi du lịch giải sầu một chút?" Hắc Nhựt Hoành tích cực mời mọc.

Đồng Tử Lâm nhìn anh một cái, thực ra biết anh không phải người xấu, chỉ là toàn thân anh tản ra cái mùi, cô không thích một chút nào.

Cô không thích anh, không, chính xác mà nói, cô không thích đàn ông lẳng nhăng, không thích đàn ông ăn trong bát còn nhìn trong nồi. Cho dù người đàn ông này rất tốt với cô, từ hồi trung học anh đã luôn làm phiền cô rồi.

Cô thích ăn cái gì, anh liền mua cho cô cái đó; cô đi nơi nào, bọn họ đều rất trùng hợp mà gặp nhau. Cũng không biết nguyên nhân gì, Đồng Tử Lâm thực sự rất khó có ấn tượng tốt với anh, cũng rất khó có sắc mặt tốt với anh.

Bởi vì hành vi của anh thật sự giống như con gián đánh hoài không chết.

Mà cô, thực sự rất không có cảm tình đối với con gián này, "Không có thời gian rảnh!" Từ chối lập tức.

"Vì sao?" Hắc Nhựt Hoành thiếu chút nữa thì nổ tung, bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt nên có đánh chết anh cũng nhin.

Đồng Tử Lâm thờ dãi một hồi, "Anh Hoàn, chúng ta là bạn bè, anh hiểu không? Vĩnh viễn không thể nào trở thành người yêu được!" Nói ra rõ ràng đã thành thói quen, nếu như không nói rõ ràng, càng làm tổn thương người.

Hắc Nhựt Hoành nhìn cô không lên tiếng, giống như tảng đá tuôn ra hai chữ, "Không hiểu!"

"Được rồi! Nói đơn giản một chút, em có bạn trai rồi!" Như vậy đã hiểu chứ!

Hắc Nhựt Hoành cười nhạo một tiếng, "Em nói đùa cái quái gì thế, không buồn cười chút nào!"

Cô biết chuyện sẽ lại xảy ra như thế này, Đồng Tử Lâm nhìn mọi người một vòng, tầm nhìn tập trung vào người nào đó, khéo miệng nở nụ cười, "Anh chờ một chút." Cô nhẹ nhàng vòng qua anh, đi về phía một người đàn ông.

Hai mắt Hắc Nhựt Hoành đắm đắm nhìn cô nắm tay một người đàn ông đi về phía anh i, anh lặng lẽ nắm chắc nắm tay, coi hành động của cô là trò đùa.

Cô có cần phải ngây thơ thế không? Cho dù không thích anh, cũng không cần thiết tìm đại một người diễn trò chứ!

"Này, anh Sầm Triết, anh giải nghĩa rõ ràng với anh ấy đi!"

"Chào, anh Hoàn." Mạc Sầm Triết ưu nhã nhìn Hắc Nhựt Hoành, hai mắt nhìn anh không sợ lửa giận đang bùng phát, "Tôi là bạn trai của Tử Lâm."

Hắc Nhựt Hoành đưa ánh mắt đặt trên người Đồng Tử Lâm, cặp mắt trở nên lạnh lùng, "Đồng Tử Lâm, em đùa gì thế, em qua lại với người đàn ông lớn hơn em mười tuổi? Thêm mấy năm nữa, ông ấy có thể làm ba của em!"

Đồng Tử Lâm vô cùng xấu hổ, gần đây tính nóng nảy của cô không có bộc phát ra, ngược lại dịu dàng nhìn Mạc Sầm Triết, "Anh Sầm Triết, anh đừng để ý đến lời anh ấy nói!"

"Anh Hoàn, tôi biết anh thích Tử Lâm, nhưng bây giờ tôi là bạn trai của cô ấy, cho nên..." Ý tứ rất rõ ràng, Mạc Sầm Triết không có để ý lời nói vừa nãy của Hắc Nhựt Hoành.

Hắc Nhựt Hoành lạnh lùng nhìn cặp nam nữ trước mắt, một câu cũng không nói, xoay người rời đi.

Nhìn anh đi xa, Đồng Tử Lâm thờ phào nhẹ nhõm, "Cám ơn anh Sầm Triết."

"Không cần cảm ơn, nhưng..." Mạc Sầm Triết sờ sờ cằm, "Tôi thực sự nhìn rất già sao?"

Đồng Tử Lâm nở nụ cười, Hắc Nhược Hoành quay đầu lại nhìn thấy nụ cười hồn nhiên không chút phòng bị càng làm anh tức giận thêm.

"Không có già đâu!" Đồng Tử Lâm cười to, "Em nghĩ anh và Giai Nhân rất xứng đôi!" Giai nhân là bạn tốt của cô, Mạc Sầm Triết là bạn trai và chồng tương lai của cô ấy.

"Nhưng lời nói dối này rất nhanh sẽ bị vạch trần." Mạc Sầm Triết nhớ tới vẻ mặt không chịu thua của người đàn ông kia.

"Không sao cả, chỉ cần anh ấy đừng luôn tìm em, để em thử phào một cái thì tốt rồi." Đồng Tử Lâm thật sự không chịu nổi Hắc Nhược Hoành, có thể so độ nhạy cảm của anh với các tay săn ảnh, giống như anh nghĩ thấy trên người cô mùi hương nào đó, cho dù cô đi đến đâu, anh luôn tìm được cô.

Mạc Sầm Triết chỉ cười không nói, theo anh nhận xét Hắc Nhược Hoành rất nhanh sẽ trở lại tìm cô thôi.

Đồng Tử Lâm chắc chắn, ít nhất một tháng anh ta sẽ không tới tìm cô, Mạc Sầm Triết không phải người của giới kinh doanh, anh ấy là nghệ sĩ nổi tiếng, mà Hắc Nhược Hoành lại không biết gì về nghệ thuật và cô nghĩ anh cũng không hứng thú đến các mối quan hệ trong nghệ thuật, cũng sẽ không lập tức biết Mạc Sầm Triết chỉ là một cái cớ.

Nhưng cô không biết, ý tưởng của cô không đến một giờ đã bị phá vỡ, Hắc Nhược Hoành căn bản không để ý đến việc cô có bạn trai.

Có bạn trai? Đồng Tử Lâm coi anh là ngu ngốc hay đàn độn? Anh nhận ra ánh mắt người đàn ông kia nhìn cô không có tình yêu nam nữ trong đó.

Trong lòng Hắc Nhược Hoành vẫn có chút không vui, cô tìm con mèo con chó khắp nơi tới làm bạn trai, lại vứt người muốn làm bạn trai như anh sang một bên.

Anh uống xong ngụm lớn husky, một cánh tay khoát lên bả vai anh, anh quay lại nhìn thấy Bạch Mộ Hiên, "chú út."

"Uống vội vã như vậy làm gì!" Bạch Mộ Hiên cũng không muốn lạnh nhạt với bà xã trong đêm tân hôn, liền giao cho đám bạn đi kính rượu mọi người.

"Ha ha!" Hắc Nhược Hoành cười khỏ vài tiếng, cảm thấy mình rất đáng thương.

Bạch Mộ Hiên mắt lạnh nhìn Hắc Nhược Hoành so với mình nhỏ hơn vài tuổi, "Đừng dùng ánh mắt đáng thương đó nhìn chú!" Anh cũng không có lòng từ bi đâu.

"Chú út, cũng là chú làm hại!" Dạy cái phương pháp quái quỷ gì, hại anh theo đuổi khổ sở như vậy.

"Cháu nói cái gì?" Bạch Mộ Hiên không có nghe rõ.

"Không có gì!" Hắc Nhược Hoành cúi đầu lẩm bẩm, anh nghĩ đến người đàn ông trước mắt này không hề lừa dối gì, không bỏ đá xuống giếng cũng cảm ơn trời đất rồi.

Bạch Mộ Hiên dù không nghe rõ, nhưng nhìn bộ dáng biểu tình của anh, ít nhiều gì cũng biết anh đang nói thầm cái gì, "Đồng Tử Lâm đi đâu cũng đều là chú tiết lộ, không ngờ cháu, theo đuổi nhiều năm như vậy, vẫn không theo đuổi được cô ấy!"

Hắc Nhược Hoành liếc chú một cái, "Làm ơn đi chú, còn không phải giống nhau!" Mặc dù chú cưới được vợ, nhưng thời gian theo đuổi cũng hao tổn không ít!

"Cháu tên nhóc con này!" Bạch Mộ Hiên uy hiếp khoát tay lên vai của anh, "Chú chẳng lẽ không muốn cháu thành công à! Sớm cưới người ta về, anh hai của chú cũng không lo lắng như vậy!"

Nó ăn chay lâu như vậy, đối với thân thể cũng không tốt! Từ nhỏ đã nhận định cô gái của lòng mình đến nay không thay đổi. Không biết nó có phải còn chưa trải qua hay không! Ừ, khả năng này rất cao!

"Được rồi, không cần lo lắng cho con!" Hắc Nhược Hoành uống sạch chất lỏng trong ly, trong mắt lộ vẻ thâm trầm.

Bạch Mộ Hiên cười cười, không nói lời nào. Dù sao cũng là con trai nhà họ Hắc, trong người có chung dòng máu ít nhiều cũng sáng suốt. Anh vỗ vỗ vai Hắc Nhược Hoành "Được". Rồi xoay người rời khỏi.

Hai mắt Hắc Nhược Hoành nhìn chằm chằm Đồng Tử Lâm, như khát khao được săn bắt trong sa mạc Châu Phi, toàn thân tích góp sức lực, quan sát rồi hành động.

◎◎◎

Một trận gió thổi qua, Đồng Tử Lâm thấy bắt đầu lạnh "Lạnh quá..." Cô ưu nhã rời khỏi hội trường, mang đôi giày cao gót ba tấc phòng bên trong đi vào bên trong phòng.

Ở trong phòng nghỉ của dâu phụ cô tìm được cái áo choàng mỏng, vừa khéo là màu hồng nhạt có thể mặc cùng với lễ phục hôm nay.

Cô nhẹ nhàng mặc vào thêm, quay sang tắm gương sửa sang một chút, đang muốn rời khỏi thì Hắc Nhược Hoành đã đứng chắn ở cửa.

"Anh làm cái gì vậy?" Cô cau mày nhìn anh.

"Người đàn ông kia thật là bạn trai em?" Càng nghĩ trong lòng càng khó chịu.

Anh vừa lên tiếng, Đồng Tử Lâm đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, hôm nay là ngày gì! Anh sao lại uống rượu say làm vậy chứ!

"Đừng làm rộn!"

"Anh không có ầm ĩ! Em nói đi!" Anh bước nhanh về phía trước, hung hăng nắm cổ tay của cô, cả khuôn mặt như ngâm trong nước đá, lạnh vô cùng.

Đồng Tử Lâm chịu không nổi liếc mắt nhìn, "Đúng vậy, em không có lừa anh!" Thật là không có nghĩ đến, anh từ chi phát triển mà không biết dùng đầu óc suy nghĩ vấn đề.

"Đồng Tử Lâm, em biết anh thích em chứ?"

Đúng, cô biết, nhưng trong trái tim kia có bao nhiêu thật tình thì không biết, đừng nói lòng dạ cô hẹp hòi, chuyện đã lâu nhưng đến nay cô còn nhớ rõ người nào đó hại cô mất vai nữ nhân vật chính, còn bị những bạn khác cười nhạo.

"Anh thích em, em nhất định phải thích anh sao?" Đồng Tử Lâm nóng nảy trả lời, không hiểu tại sao anh luôn quấy rối cô!

"Em!" Hắc Nhược Hoành tức giận muốn đánh cho người con gái này một trận, "Em hoàn toàn không hiểu sao? Anh thích em!"

"Em nghe được! Thế nhưng em không thích anh!" Đồng Tử Lâm không nhường chút nào mà lớn tiếng trả lời.

Cô bên trái một câu em không thích, bên phải một câu em không thích! Nhưng đàn ông nhà họ Hắc hay cố chấp như vậy, vừa ý rồi thì tuyệt đối không buông tha.

Đồng Tử Lâm đẩy anh ra, không cho anh cơ hội nói chuyện, hai gò má đỏ bừng vì tức giận, mở cửa liền đi, nhưng hai cánh tay dài luôn qua bên tai của cô, trực tiếp dè cánh cửa lại.

Thanh âm trầm thấp vang lên ở bên tai cô vang lên, hơi thở mang theo rượu whisky bay đến chóp mũi của cô, lá gan Đồng Tử Lâm tuy lớn nhưng tim không khỏi đập mạnh, cả người bị anh đè ở trên cửa, hai người như đứng sĩ đấu bò, ai cũng không mở miệng, cứ nhìn chăm chăm đối phương.

Ánh mắt Đồng Tử Lâm ra vẻ kiêu ngạo, cô không phải loại người tức giận sẽ rống to chửi người, ngược lại, cô càng tức giận, cô càng không lớn tiếng mắng chửi người.

Hắc Nhược Hoành ở cùng cô nhiều năm như vậy, tất nhiên hiểu được tính tình của cô, nhưng lúc này anh sẽ không nuông chiều tính tình của cô. Anh cúi đầu ở bên tai cô nói, "Đồng Tử Lâm, không nên khiêu khích anh!"

Là ai đang khiêu khích ai? Sắc mặt Đồng Tử Lâm thay đổi bất thường, so với lật sách còn nhanh hơn, mở miệng chính là con tức mưòi phần, "Hắc Nhược Hoành, em không thích anh, không thích anh, không thích... Ừm!"

Đàn ông chỉ biết một chiều này thôi sao, phụ nữ nói những lời không trúng ý bọn họ, bọn họ liền dùng miệng chặn lại không cho nói, lời nói của Đồng Tử Lâm không phải miệng nói một đường tim nghĩ một nẻo, cô là nói thật, cô thực sự không thích Hắc Nhược Hoành!

Nếu anh nghĩ dùng chiều này, Đồng Tử Lâm sẽ đầu hàng không nói gì nữa, thì Đồng Tử Lâm này cũng không phải là Đồng Tử Lâm rồi.

Giờ khắc này với Hắc Nhược Hoành mà nói, đúng là lần khó quên, anh uống rượu, nhưng anh không có say, đầu óc anh rất tỉnh táo, rất rõ ràng chính mình đang làm gì.

Cái miệng nhỏ nhắn ẩm ướt, mềm mại của cô, hôn rất thoải mái, khiến anh muốn hôn sâu hơn. Hắc Nhược Hoành lè lưỡi, cố gắng cạy miệng cô ra.

Đây là chuyện anh muốn làm rất lâu rồi. Chỉ là người phụ nữ này rất không nhu thuận, không ngừng giãy dụa, mà cái miệng nhỏ nhắn của cô giống như vỏ ngọc trai, làm thế nào cũng không chịu mở.

Anh cũng bắt đầu nổi giận, bình thường anh vừa đụng vào cô, như là núi lửa đụng phải núi băng, lập tức bị làm lạnh. Nhưng lúc này anh không nhận được nóng lên, loại nóng này không chỉ là tức giận mà còn có khát vọng trong đó.

Cảm giác kích thích như muốn thân mật với người phụ nữ mình yêu, dưới tình thế cấp bách, anh khê cần nhẹ lên môi cô, cô kêu đau một tiếng, anh thừa dịp chui vào.

Nhưng cũng chỉ là nhất thời, còn chưa đắc ý được bao lâu, hạ thân truyền đến một trận đau nhức, Hắc Nhược Hoành buộc phải buông cô ra, cả người đều mềm nhũn, khó khăn mà té xuống đất, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

Miệng anh bị rách và chảy một ít máu, nhưng còn đỡ hơn so với cơn đau ở hạ thân.

Đồng Tử Lâm lạnh lùng lau vết máu không thuộc về mình bên khóe miệng, nhìn bộ dáng chật vật của anh, đắc ý cười, "Hắc Nhựt Hoành, em không phải đối tượng động dục của anh!"

Bây giờ là thời đại giải phóng nhân tính, chẳng lẽ bắt anh từ người tình thành đồng chí? Hắc Nhựt Hoành khề nguyên rủa một tiếng, "Chết tiệt!"

Đồng Tử Lâm ưu nhã sửa sang lại áo choàng, cười nhạt, "Anh tốt nhất đi bệnh viện xem một chút!" .

Sau đó cô mở cửa rồi đi, tâm tình vô cùng tốt giúp anh đóng kín cửa, miễn cho nhà họ Hắc bị anh làm mất mặt mũi.

HẾT CHƯƠNG 1.

Bạn đang đọc truyện *Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trong hôn lễ chiến tranh cũng không có lập tức kết thúc, bình thường dưới tình huống này, chịu thua đầu tiên đều là Hắc Nhựt Hoành, nhưng lúc này đây, Hắc Nhựt Hoành rất kiên định.

Nhưng thường thường, sự kiên định này cũng không kiên trì được bao lâu.

Nửa tháng sau, tại bộ phận tiêu thụ sản phẩm của tập đoàn Đồng thị nhận được bưu phẩm chuyển phát nhanh và người nhận là Đồng Tử Lâm. Trong phòng quản lý cô thân nhiên xem xong báo cáo, rồi mới thông thả mở cái thùng.

Sự thân nhiên cũng không kiên trì được bao lâu, chỉ chốc lát sau, cô liền tức giận giống con cua sắp bị vào nồi, ở một bên giậm chân.

Ngày đó tại hôn lễ, sắc mặt Hắc Nhựt Hoành vẫn một màu xanh, anh đi tư thế cứng ngắc, Đồng Tử Lâm cũng nghe thấy tiếng cười nhạo của một số người.

Trong lòng cô cảm thấy bứt rứt, nhưng nghĩ đến giây phút người đàn ông ngà ngà say này ăn đậu hũ của cô, thì mọi sự áy náy đều tan thành mây khói.

Trên mặt cô đỏ ửng cả lên, không phải vì xấu hổ, mà là phẫn nộ, nhìn cái thùng mấy lần, cô tức giận đóng thùng lại, ném qua một bên.

Anh đây là ý gì!

Đưa cho cô một thùng bao cao su? Là đang nhắc nhở cô đã đập anh quá mạnh, khiến anh bất lực sao? Đồng Tử Lâm nghiêng răng giống như đang nhai đầu Hắc Nhựt Hoành vậy.

Trên bàn bộ móng tay màu vàng kim khẽ gõ nhịp, một lát sau, cô án gọi nội tuyến, "Đi vào một chút!"

Nhất định phải trả lễ lại rồi!

Lúc chạng vạng tối, tập đoàn Hắc Thạch, bộ phận thiết kế nhận được bưu phẩm chuyển phát nhanh, Hắc Nhựt Hoành chuẩn bị rời công ty, ký thu hóa đơn, cảm kiện hàng trở lại phòng làm việc.

Cẩn thận ngắm kiện hàng một lúc lâu, anh mới chậm rãi mở, rất hiển nhiên, trong cái bọc có một vật ngoài ý muốn.

Trong cái bọc chỉ có một tờ giấy đăng kí hẹn trước của bệnh viện khoa tiết niệu, anh cười khề một tiếng, cô đúng là không bỏ qua cho anh mà.

Bên trên còn có dán một tờ tiện lợi, anh xé xuống nhìn, trên đó viết, tất cả tiền thuốc men em Đồng Tử Lâm đều đã trả.

Cô thật đúng là hào phóng nha! Hắc Nhựt Hoành giật giật khóe miệng, sau đó xé toang tờ giấy kia. Tuy anh có bị trọng thương, thế nhưng đã nửa tháng rồi, anh đã sớm tốt lại, chỉ là muốn kiện người phụ nữ nhẫn tâm kia.

Anh không cam lòng cứ như vậy mà bị cô cười ở trên đầu, cố ý gửi bao cao su cho cô, nhắc nhở cô phạm vào tội lớn, nhưng người nào đó hiển nhiên xem việc này không đáng là gì.

Chính mình không chịu tới nhận tội, mà còn khi dễ anh như vậy! Hắc Nhựt Hoành cảm thấy mình rất đáng thương, tại sao khi còn bé anh cứ như vậy mà thích cô, cho tới bây giờ còn chưa chịu thay đổi.

Nhưng Hắc Nhược Hoành rất tức giận, mình là cái tạo nghiệt gì, bản thân công khai hay âm thầm theo đuổi cô, nhưng Đồng Tử Lâm nhất định không động tâm, anh chỗ nào không tốt, cô vì sao lại không thích anh!

Điện thoại di động đặt ở trong túi vang lên, anh đưa tay lấy ra, mở ra vừa nhìn, là Đồng Tử Lâm, "Chuyện gì?" Tâm tình của anh vô cùng không tốt, rõ ràng là một người tự tin, nhưng ngay cả người phụ nữ mình thích lại không theo đuổi được, thực sự là gặp quý!

"Không thích món quà của em sao?" Người phụ nữ nào đó không biết nhận sai mà còn chọc tức anh.

"Em nói gì?" Anh lạnh lùng trả lời.

"Ah, không thích thì thôi!" Mặc dù Đồng Tử Lâm không muốn Hắc Nhược Hoành làm bạn trai cô, nhưng cô đã coi người đàn ông này là bạn tốt của mình.

Đại khái là tính tình có liên quan đến hoặc là nguyên nhân khác, Đồng Tử Lâm cũng không có bạn nữ giới nào thân thiết, người bạn tốt nhất chỉ có Hạ Giai Nhân, nhưng Hạ Giai Nhân còn có chồng chưa cưới, nên các cô chỉ điện thoại hoặc nhắn tin với nhau mà thôi.

Kỳ thực nghĩ lại, Hắc Nhược Hoành cũng không có cái gì không tốt, anh xem cô như đối tượng theo đuổi, cô lại coi anh là bạn tốt.

"Tìm anh làm gì!" Trong lòng anh nắm chắc, bình thường cô tìm anh chỉ có một chuyện!

"Hi hi!" Đồng Tử Lâm cười như kẻ trộm, "Em chỉ là muốn tìm anh đi ăn thử một nhà hàng, nghe nói đồ nơi đó ăn rất ngon!"

Anh biết thế nào cũng như vậy, Đồng Tử Lâm nổi tiếng vua dạ dày, còn có một tên nữa là cô nàng tham ăn, đặc biệt thích tìm những nơi bán đồ ăn ngon, tình huống nếu như không tìm được người, anh sẽ là người dự bị cho cô thay thế.

"Em mập như vậy mà còn..." Hắc Nhược Hoành không quản được miệng mình buộc miệng nói.

"Họ Hắc kia, em rút cuộc mập chỗ nào!" Đồng Tử Lâm cũng biết mình rất đáng giận, đối xử tệ bạc với anh, lại tìm anh đi thử đồ ăn, suy nghĩ một chút thấy mình thật là ích kỷ.

Nhưng cô biết anh sẽ bao dung cho cô tất cả!

Hắc Nhược Hoành bĩu môi, tim của anh rất rộng lớn toàn bộ đều kính dâng cho cô, đối với người khác anh cũng sẽ không nói chuyện nhiều như vậy, đối với việc làm bạn trai cô anh vĩnh viễn gật đầu nói "yes".

"Nhanh lên một chút xuống đây đi! Em ở trong xe chờ anh."

". . ." Cô thật đúng là hiểu anh, cứ như vậy mà nắm chắc anh sẽ đáp ứng cô sao? anh đúng là kháng cự không được, cung chịu cười một tiếng.

"Biết rồi!"

"Ngày hôm nay em lái xe, buổi tối em sẽ đưa anh về!" Cô vui vẻ nói.

Cúp điện thoại, Hắc Nhược Hoành thu dọn một chút, hướng thang máy đi đến, xuống dưới lầu đã nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ của Đồng Tử Lâm.

"Đi lên nhanh một chút!" Cô đã không còn kiên nhẫn nữa.

Hắc Nhược Hoành lên xe, thắt dây an toàn, xe tựa như hỏa tiễn liền lao về phía trước, người nào đó đèn đỏ lưu loát dừng lại. Đồng Tử Lâm len lén nhìn trộm Hắc Nhược Hoành, anh không nói tiếng nào.

Cô ho nhẹ một tiếng, hai con ngươi đảo qua một vòng, nhìn lên bộ vị của anh, giả vờ đứng đắn nói, "Thân thể không có gì trở ngại chứ."

Hắc Nhược Hoành trầm mặc không nói gì, môi mỏng mím thật chặt, căn bản sẽ không có dự định mở miệng, hai mắt nhìn phía trước.

Lúc này đây, cô biết anh sẽ không lập tức tha thứ cho cô, nhưng cô biết anh vẫn sẽ tiếp tục theo đuổi cô, chẳng qua là...

Yên lặng đối với Đồng Tử Lâm mà nói thật sự là quá khó chịu, muốn cô làm gì cũng được, chính là đừng như vậy không nói lời nào, cảm giác như có một cương thi đang ngồi bên cạnh mình.

"Có phải em đá anh rất mạnh không?" Cũng không thể trách cô ra tay độc ác nha! Ai bảo anh được một tác lại muốn tiến thêm một thước, giữa bọn họ là bạn bè, cũng không phải người yêu, tại sao có thể như thế miệng đối miệng.

Người ngoại quốc tác phong lớn mật là chuyện của bọn họ, còn cô chính gốc phụ nữ truyền thống nha.

Hắc Nhược Hoành vẫn là một câu nói cũng không có, bắt quá hàm dưới của anh cắn chặt, xem ra anh vẫn rất để ý chuyện cô đá phái nam của anh, Đồng Tử Lâm cười nịnh hót, "Anh không phải là người hẹp hòi như vậy nha!"

Cô đang lấy lòng, tỏ ra yếu kém, Hắc Nhược Hoành nên lập tức liền chấp nhận, miễn cho cô dòn ép, cô sẽ đuổi anh xuống xe, hoặc cả đời không để ý

tới anh.

Thế nhưng Hắc Nhược Hoành giống như một bé trai đang giận dỗi, xoay mặt nhìn nhỏ mà không chịu chấp nhận.

"Anh Hoành! Chúng ta đều biết nhau lâu như vậy, anh không vui như vậy, không thì đá lại em một cái đi, đừng không nói lời nào!" Đồng Tử Lâm không nén được tức giận.

Lông mày Hắc Nhược Hoành giương cao, tựa hồ cảm thấy lời nói của cô có chút ngoài ý muốn, "Đá lại?"

Dĩ nhiên, Hắc Nhược Hoành sẽ không làm như vậy, anh hiểu thế nào gọi là thân sĩ phong độ, chỉ là đang suy nghĩ, cô gái nhỏ này lá gan càng lúc càng lớn mật.

Biết rõ anh sẽ không đá lại, mà còn nói như vậy, rõ ràng là ý được cung chịu riết rồi kiêu ngạo!

"Đừng vậy! Để cho anh đá trả lại, cũng sẽ không ít hơn một miếng thịt nào!" Đồng Tử Lâm lớn như vậy, đừng nói bị đánh, hay chỉ nhẹ nhàng vỗ một cái vào lòng bàn tay cũng không có, nói như vậy chỉ là dụ Hắc Nhược Hoành mở miệng.

"Ha ha..." Hắc Nhược Hoành cười nhạt vài tiếng, trên khuôn mặt tràn đầy xem thường, "Em để cho anh đá lại, anh có thể đá vào cùng một vị trí chứ?"

Đương nhiên không thể nào! Hạ lưu bại hoại! Đều là muốn những thứ này... Khuôn mặt Đồng Tử Lâm phỉếm hồng, cô không phải người ngu, chỉ cần đá vào vị trí kia đều sẽ rất đau, chỉ là đàn ông sẽ đau hơn một chút thôi.

"Thế nào?" Hắc Nhược Hoành thân nhiên hỏi vặn lại, bộ dáng như nắm chắc phần thắng.

Dưới đáy lòng hung hăng mắng anh mấy câu, khuôn mặt Đồng Tử Lâm nghiêm lại, "Được, tùy anh." Không quên thêm một câu cuối, "Chỉ cần anh vui vẻ là được rồi."

Ở trong lòng của anh nói chế giễu một chút, thực sự muốn anh làm như vậy, Hắc Nhược Hoành không thể làm được, đừng nói là đánh cô một cái, hay động vào một sợi tóc của cô anh đều không nỡ, huống chi là làm tổn thương cô, chẳng khác nào phá hủy đi tính phúc của mình.

"Thật là không có biện pháp làm khó em!" Lần này Hắc Nhược Hoành rốt cuộc biết vì sao Đan Triết Diễm lúc nào cũng gọi Đồng Tử Lâm là gái dữ, người phụ nữ này đúng xấu xa, chuyên môn khi dễ người, ngay cả anh cô cũng dám khi dễ, giống như muốn nhai nuốt anh vào bụng luôn hay sao đó.

Nâng lên đắc ý khuôn mặt tươi cười giống như chú mèo con vừa trộm được con cá, đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, Đồng Tử Lâm trong lòng vui vẻ, nhấn mạnh ga chân, xe thể thao hoá tốc lao về phía trước.

◎◎◎

Ngồi trên xe của Đồng Tử Lâm, rất an toàn, bởi vì cô không chạy trái quy tắc giao thông, nhưng là rất kích thích, bởi vì cô đặc biệt thích tăng tốc độ.

Hắc Nhược Hoành đã quen ngồi xe của cô, chưa từng bị dọa đến kêu gào, khuôn mặt vẫn điềm tĩnh.

Đồng Tử Lâm rất hài lòng thái độ của anh, cô thích những người như anh ngồi xe của cô, có vài người vừa ngồi lên xe của cô, liền oa oa kêu to, con gái còn chưa tính, con trai cũng như vậy cô liền không thích, một chút khí phách đàn ông cũng không có!

"Ngày hôm nay chúng ta ăn cái gì?"

"Đồ ăn Ấn Độ!" Đồng Tử Lâm vui sướng nói, cô thích ăn cay, càng cay cô càng thích.

Ánh mắt không đồng ý nhìn cô một cái, khuôn mặt Hắc Nhược Hoành không được tự nhiên hỏi, "Em không nhớ là anh không ăn cay sao?"

"Yên tâm, em đã giúp anh hỏi qua, bọn họ có nhiều loại món ăn cay, hình như có loại cay ít, loại cay vừa và nhiều món khác." Cô rất thân thiết trả lời anh.

"Em không nghe rõ sao? Anh, không, ăn, cay!" Sắc mặt Hắc Nhược Hoành biến thành màu đen.

"Anh xem anh! Em đã nói hai chúng ta không hợp mà! Anh còn nhất định theo đuổi em bằng được, chúng ta thói quen ăn uống khác nhiều như vậy!" Một người thích ăn thanh đạm, một người không cay thì không ăn.

Vào lúc này, Đồng Tử Lâm đem điểm bọn họ khác nhau mà nói ra, lấy chứng minh giữa bọn họ thực sự không thích hợp làm người yêu.

Trên gương mặt người đàn ông không khỏi co rúm mấy cái, "Tìm thêm người đầu bếp nấu món không cay là được rồi!" Đây căn bản không phải là vấn đề, chỉ là cô thích đem vấn đề khoa trương hóa lên thôi.

"Nhưng như thế rất kỳ quái, anh xem những người yêu nhau, hay vợ chồng họ có gọi món khác nhau như vậy không?" Cô giả bộ vô tội hỏi vặn lại.

Hắc Nhược Hoành chán nản, không có nói lại, quan trọng nhất là anh cũng không có nhìn thấy người khác làm như thế, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu nhận thua, "Có liên quan gì, luôn có ngoại lệ đấy."

Một trăm đôi vợ chồng, sống chung với nhau, đâu phải đôi nào cũng có sở thích giống nhau!

Mà chẳng qua bọn họ về phương diện khẩu vị có chút khác biệt nhỏ, nhưng phương diện khác, Hắc Nhược Hoành nghĩ bọn họ đều rất hợp nha! Một điểm cơ bản nhất là anh không sợ ngồi lên xe của cô, cũng không ngại cùng cô tìm kiếm thức ăn ngon.

Đồng Tử Lâm liếc mắt nhìn anh, hiểu rõ anh rất giỏi tranh luận, ở phương diện này, cô nói không lại anh, cô đôi đề tài khác, "Vậy rốt cuộc anh có đi ăn với em không?"

Anh đã lên xe của cô rồi, còn có thể trốn nơi nào được. Hơn nữa anh rất không muốn nhìn thấy cô ngồi ăn một mình, thoát nhìn rất cô đơn!

Hơn nữa lúc ăn cơm, xung quanh tương đối nhiều "Ruồi nhặng", với anh mà nói, anh đặc biệt không thích, cho nên anh phải ở bên cạnh bảo vệ cô.

Nhưng, người nào đó vẫn còn nhớ tới một việc, "Bạn trai em đâu?"

Bởi vì cô phản kích lại, làm hại anh bị thương, khiến cho thể xác lẫn tinh thần của anh đều bị tổn thất, từ đó anh cũng không đến tìm cô.

Đã qua nửa tháng, cho nên tâm tình anh đã tốt trở lại, cũng biết lời nói dối kia không bao lâu sẽ bị lộ, vì tháng sau Mạc Sầm Triết và Hạ Giai Nhân sẽ cử hành hôn lễ. Vì vậy cô tự nhiên nói: "Chia tay!"

Nói hai chữ đơn giản như vậy, mà làm cho anh uống công lo lắng rất lâu, anh thiếu chút nữa xoay sang nắm chặt hai vai mà lớn tiếng chất vấn cô đang suy nghĩ cái gì!

Bất quá gặp gỡ cô, Hắc Nhược Hoành mới nhận thức rằng anh xui xẻo thế nào! Quên đi, anh còn có thể nói cái gì, người phụ nữ hơn một nửa là bị anh làm cho hư. Hồi trung học, anh cảm thấy bị cô coi thường. Vì vậy mới chủ động tiếp cận cô.

Nhưng anh càng tiếp cận, cô càng trốn tránh, cẩn thận suy nghĩ nguyên nhân một chút anh mới phát hiện, tuy bề ngoài cô rất hay ngại ngùng với người khác, thực chất bên trong rất chán ghét người khác, tuyệt đối không cùng bạn nam lẫn nữ nào thân thiết quá mức.

Mà khi đó anh lại phạm vào một lỗi rất nghiêm trọng, chính là tạo dựng hình tượng playboy, cho nên đến bây giờ, cô cũng không có thay đổi suy nghĩ của cô.

"Này! Người phụ nữ bàn bên cạnh đang phóng điện với anh đó!" Dừng xe xong, bọn họ chọn vị trí sát cửa sổ, mới ngồi xuống không có bao lâu, Đồng Tử Lâm liền phát hiện mắt những người phụ nữ xung quanh đều rơi vào người ngồi đối diện cô.

Cố gắng không chú ý đến ánh mắt tinh nghịch của cô, Hắc Nhược Hoành lạnh lùng nói: "Nửa người dưới của anh không phải là động vật!"

Đồng Tử Lâm xấu xa cười, "Thật sao, không được, buổi tối em có thể một mình về nhà!" Cô suy nghĩ một chút, "Nếu không ngay cả xe em cũng cho anh mượn, em ngồi taxi về." Đàn ông không xe, thì giống như phụ nữ không dung mạo, cô thực sự là vì anh suy nghĩ chu đáo nha!

Cô ám chỉ ý nghĩ quá mức rồi, cho dù Hắc Nhược Hoành muốn giả ngu cũng không được, anh cắn răng nghiêng lợi nói, "Nếu không đưa anh về nhà, em nhất định phải chết đó!"

Đồng Tử Lâm nhún nhún vai, anh không nhận ý tốt của cô cũng không có cách nào khác, "Biết rồi!"

Chính là như vậy, mặc kệ Hắc Nhược Hoành nói cái gì, nói anh thích cô, nói anh chỉ muốn cưới cô, ở bên tai Đồng Tử Lâm nghe những lời này chính là tâm sự ngàn phương, cô căn bản cũng không tin.

Hắc Nhược Hoành muốn trách cũng chỉ có thể trách chính mình, ai bảo năm đó không hiểu chuyện, nghe lời chủ út nói làm gì, kết quả một lần sảy chân mà hận cả đời.

"Đúng rồi, em nhớ anh rất thích phụ nữ gầy ốm nha!" Đồng Tử Lâm đến bây giờ còn nhớ rất rõ, giọng nói đầy chua chát.

Đồng Tử Lâm vẫn không tin Hắc Nhược Hoành anh thích cô sao, anh thích dáng người cô tương đối đầy đặn chứ không ốm tong ốm teo như mấy người khác.

"Anh không thích phụ nữ gầy!" Hắc Nhược Hoành hung hăng phun nói, lời này anh đã nói không dưới mười lần, nhưng cô lúc nào cũng là không tin.

"Ừ! Bên trái người kia có lẽ anh sẽ thích." Đồng Tử Lâm chỉ vào một cô gái ăn mặc hợp mốt.

Trên mặt Hắc Nhược Hoành phủ ba đường hắc tuyến dài, cô căn bản không nghe vào lời của anh, bắt đắc dĩ nói: "Anh không thích cô gái giống như cột điện."

"Cái gì?" Đồng Tử Lâm lông mày giương cao, không nghe rõ lời anh nói.

Hắc Nhược Hoành hít sâu một hơi, "Anh tuyệt đối không thích những cô gái giống như cột điện đó!"

Đồng Tử Lâm sùng sốt, âm thanh của anh không lớn cũng không nhỏ, nhưng mọi người chung quanh có lẽ đều nghe thấy được, mà cô gái kia nghe thấy

sắc mặt tái nhợt đứng lên, hướng phòng trang điểm đi đến.

"Anh không thích thì không thích, làm gì nói lớn tiếng như vậy?" Đồng Tử Lâm đồng cảm với cô gái kia, không khỏi nổi giận.

Hắc Nhựt Hoành thật muốn một chương đánh chết mình, người phụ nữ này gây sự với anh cho đã rồi đổ lỗi hết cho anh. Anh lắc đầu, bộ dáng không muốn mở miệng.

Bọn họ nhanh chóng gọi đồ ăn, trong lúc chờ đồ ăn dọn lên, cô gái cột điện đi ra, hai má đỏ ửng, đến gần bọn anh nói, "Việc kia..."

"Không có ý gì đâu, anh ấy không phải cố ý!" Đồng Tử Lâm nghĩ là cô ấy tới trách móc Hắc Nhựt Hoành, mặc dù cô đồng cảm với cô ấy, nhưng Đồng Tử Lâm cùng Hắc Nhựt Hoành ngồi cùng bàn, thế nên cô phải giúp tên kiêu ngạo kia xin lỗi người ta một tiếng.

"Không sao, không có việc gì!" Cô gái cột điện ôn nhu cười, đôi mắt trong như nước nhìn Hắc Nhựt Hoành, "Xin hỏi anh có phải tên Hắc Nhựt Hoành không?"

Hắc Nhựt Hoành có chút kinh ngạc, "Chúng ta quen biết nhau sao?" Trong đầu anh rất nhanh tìm kiếm xem có quen biết người này không, nhưng hoàn toàn không có ký ức liên quan tới cô gái này.

Đồng Tử Lâm yên lặng theo dõi diễn biến, cô cũng không nói chuyện, mục tiêu của cô gái rất rõ ràng, chính là Hắc Nhựt Hoành. Ánh mắt của cô nhân nhợt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Thật là anh!" Cô gái cột điện hưng phấn không thôi.

"Cô là ai?" Hắc Nhựt Hoành nhìn thoáng qua Hoàng Tử Nguyệt, trong mắt mang theo vẻ xa lạ.

"Em là Hoàng Tử Nguyệt đây! Chúng ta học chung nhà trẻ và cùng nhau diễn vở "Cô bé Lọ Lem" đó!" Hoàng Tử Nguyệt vui vẻ nói.

Đồng Tử Lâm đang chăm chú nhìn bên ngoài liền xoay đầu lại, "Cô là Hoàng Tử Nguyệt?" Đây là người đã cướp vai nữ nhân vật chính của mình?

"Ừ, cô là..." Ánh mắt Hoàng Tử Nguyệt chuyển sang nhìn Đồng Tử Lâm.

"Đồng Tử Lâm!"

"À, là cô." Hoàng Tử Nguyệt thuận miệng đáp, gật đầu xã giao với cô một cái, rồi quay sang Hắc Nhựt Hoành nói rằng, "Em thực sự không nghĩ tới, chúng ta còn có thể gặp lại."

Bầu không khí giờ khắc này khiến Đồng Tử Lâm thờ không nổi, cô cảm giác thời gian như quay ngược lại, ký ức giống như nhiều cánh hoa nhỏ, bay vào trong đầu cô, khiến cô nhớ lại sân khấu kịch năm đó.

Dường như có một bàn tay vô hình nắm lấy cổ cô, khiến cô khó chịu đến thở không thông, một bàn tay duỗi tới, ra sức cầm bàn tay nhỏ bé của cô, "Lâm lâm, em không sao chứ?"

Cô lắc đầu, không muốn nói chuyện.

"Hắc Nhựt Hoành, chúng ta..." Hoàng Tử Nguyệt tựa hồ cảm nhận thấy được giữa bọn họ có gì đó với nhau.

"Rất xin lỗi, tôi hiện tại bận nhiều việc." Ý tứ hàm xúc muốn đuổi đi rất rõ ràng, Hắc Nhựt Hoành chính là một người ác như vậy, anh không muốn nói chuyện người này.

Anh đứng lên, vòng qua Hoàng Tử Nguyệt, đi tới bên cạnh Đồng Tử Lâm, "Lâm Lâm, nếu khó chịu chúng ta đi về đi."

Tư thái của anh giống hệt người bạn trai tốt, mà Đồng Tử Lâm giống như cô bạn gái cần được yêu thương che chở, Hoàng Tử Nguyệt nhất thời cảm thấy có chút khó chịu, cô nghĩ bọn họ không phải loại quan hệ này, "Không tiện quấy rầy."

Cô vội vã rời khỏi, Hắc Nhựt Hoành cũng không để ý đến, một lòng chỉ có Đồng Tử Lâm.

"Anh Hoành!"

"Không thoải mái sao? Có cần đi bệnh viện không?" Cô vốn rất xinh đẹp nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này ảm đạm không ít.

"Em..." Tựa hồ như vật gì đó ở trong lòng cô nhẹ nhàng trôi lơ lửng.

"Ừ?"

Hầm răng theo bản năng cắn cắn môi dưới, "Em đói bụng."

Im lặng nhìn Đồng Tử Lâm một lúc lâu, Hắc Nhựt Hoành không nói gì lắc đầu một cái, quay sang phục vụ nói, "Có thể nhanh chóng mang thức ăn lên không?"

Lúc này Hắc Nhược Hoành lần đầu tiên có niềm tin, anh cầu khẩn ông trời nghìn vạn lần không nên mang thức ăn lên quá nhanh, mà lúc này anh vừa phá vỡ tín niệm của mình, bởi vì cô.

Chỉ ăn cay một lần, cũng không có chết đâu?

Đồng Tử Lâm có lẽ không phát hiện ra, cô không có đẩy bàn tay anh đang nắm ra, là quên mất hay đã quen với sự hiện diện của anh.

HẾT CHƯƠNG 2

Bạn đang đọc truyện *Buong Tay, Tôi Không Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sự thực chứng minh, có một số thứ không thể miễn cưỡng. Sau khi Hắc Nhược Hoành ăn xong món Án Độ, người còn chưa đi ra khỏi nhà hàng, đã sắp mọc cánh thành tiên rồi.

"Anh không sao chứ?" Thò năn ăn uống xong, người nào đó rốt cục có lương tâm hỏi thăm, Đồng Tử Lâm không nghĩ tới anh sẽ không ăn cay được như vậy, cần thận suy nghĩ một chút, trước đây cô cũng chưa từng để ý đến thói quen ăn uống của anh.

Hôm nay cô mới biết được nguyên lai lại nghiêm trọng như vậy, cô nhìn anh ngay cả đi cũng không ổn, bước chân lo lừng giống như đang đi trên mây.

"Không có sao!" Anh phải cố cứng rắn nói ra miệng, mồ hôi lạnh toát đầy trên trán, cả khuôn mặt anh đều đau đến bóp méo.

"Anh ở đây chờ em, em đi lái xe đến." Đồng Tử Lâm rốt cục ý thức được tình hình nghiêm trọng, đập trên giày cao gót nhanh chóng rời khỏi.

Hắc Nhược Hoành cố gắng đứng thẳng lại, chỉ là cơ thể nhìn qua rất cứng ngắc, nét mặt cũng rất mất tự nhiên, hình như đang cố nén cái gì đó, tay phải đặt ở dạ dày mình khẽ xoa.

Đồng Tử Lâm lái xe đến, chở anh đến bệnh viện, bác sĩ nói là bị viêm dạ dày, lấy thuốc xong, Đồng Tử Lâm chở Hắc Nhược Hoành về nhà.

Dọc đường đi Hắc Nhược Hoành đều không nói gì, người thích nói chuyện như Đồng Tử Lâm cũng im lặng, đến nhà Hắc Nhược Hoành, cô mạnh dạn hơn mười phần trực tiếp đưa tay vào trong túi quần của anh lục lọi.

"Đã tìm được!" Đồng Tử Lâm tìm thấy được chiếc chìa khóa, cầm lấy ra, vừa ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt của anh dị thường đỏ lên, "Mặt như thế nào đỏ như vậy? Có phải hay không phát sốt rồi?"

Hắc Nhược Hoành lắc đầu, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào cô, Đồng Tử Lâm cảm thấy có gì đó quái dị, cũng không có hỏi, nghĩ thân thể anh không thoải mái nên mới lạ như vậy, hai tay đỡ lấy anh, "Chúng ta đi vào trước đi!"

Thân thể khó chịu là tất nhiên, chỉ là Hắc Nhược Hoành không nghĩ tới cô sẽ lớn mật như vậy, đem tay bỏ vào trong túi quần đàn ông, không một chút kiêng dè. Anh không muốn suy nghĩ sâu xa, nhưng tay của cô quả thật đụng phải nam tính của anh.

Mà anh rất đơn thuần trực tiếp có phản ứng, bên tai truyền tới tiếng nói của cô, "Em rót cho anh ly nước, anh nghỉ ngơi một đi." Hai chân anh bắt chéo, cố gắng che lấp đi.

"Xin lỗi nha, em không nghĩ tới ăn cay sẽ làm anh khó chịu như thế." Có lúc Đồng Tử Lâm xấu xa thật, nhưng nhìn bộ dáng Hắc Nhược Hoành không thoải mái như thế, cô cảm thấy rất áy náy.

Thử nghĩ một chút, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ cùng một chỗ, nhưng hoàn toàn không có nói gì với nhau nhiều. Cho nên, Đồng Tử Lâm nghĩ anh nhất định là quá khó chịu, mới không nói câu nào, chỉ có thể gật đầu hoặc lắc đầu.

Hắng giọng, đôi mắt Hắc Nhược Hoành như các ngôi sao sáng trong đêm đen, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn áy náy của cô, "Thực sự không sao, không cần phải lo lắng, uống thuốc rồi sẽ tốt lên thôi."

Anh không nói lời nào, không chỉ bởi vì dạ dày khó chịu, mà vì phía dưới bụng đột nhiên dâng lên dục vọng.

Chỉ là Đồng Tử Lâm lúc nào sẽ đối với anh từ tình bạn thăng cấp thành tình yêu, anh mới có thể danh chính ngôn thuận đem người phụ nữ này vác lên giường đây!

"Được rồi!" Đồng Tử Lâm cũng không vì một chuyện mà tự trách mình lâu như vậy, Hắc Nhược Hoành cũng liên tục bảo đảm anh không có việc gì, cô cũng yên tâm, nhưng khó tránh khỏi oán trách, "Em nghĩ rằng anh chỉ ăn một chút sẽ không sao, kết quả thành ra nghiêm trọng thế này, nếu anh biết

mình không ăn được thì cố ăn làm gì?"

Nói không nên lời tâm tình hiện giờ của cô là dạng gì, Đồng Tử Lâm chỉ cảm thấy trong lòng rất buồn bực, giống như chính cô khiến cho anh khó chịu như vậy.

Hắc Nhựt Hoàng hứng thú nhìn cô một cái, "Anh đều đã nói, không cần lo lắng cho anh mà."

Đồng Tử Lâm bĩu môi, phản bác lời của anh, "Em lo lắng cho anh hồi nào."

Hắc Nhựt Hoàng nhún vai, không cùng cô tranh luận, rõ ràng là lo lắng cho anh, vậy mà còn làm bộ không lo lắng, cô chết mà còn mạnh miệng, tính tình lúc nào cũng thay đổi như thời tiết!

Một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu Hắc Nhựt Hoàng, hay là cô đối với anh không phải hoàn toàn không có cảm giác, anh đang muốn mở miệng, thì Đồng Tử Lâm cắt đứt lời của anh, "Uống thuốc đi!"

Lặng lẽ nhận lấy viên thuốc cô đưa tới, Hắc Nhựt Hoàng nhanh chóng uống một hớp nước, nuốt viên thuốc xuống, đầu lưỡi khẽ liếm môi mỏng đang bị khô, "Lâm Lâm..."

"Chuyện gì?" Cô tức giận trả lời.

"Em vì sao không muốn làm bạn gái của anh?" Hắc Nhựt Hoàng muốn hỏi vấn đề đã quấy nhiễu anh từ lâu.

Vì sao? Cô cũng không biết, chỉ nghĩ bọn họ không có khả năng thôi! Đồng Tử Lâm còn chưa mở miệng, Hắc Nhựt Hoàng đã ra hiệu bằng tay, không cho nói thêm điều gì.

Anh hiểu rất rõ cô, khi cô hài lòng thì ánh mắt của cô sẽ cười híp lại, không vui thì miệng sẽ mím thật chặt, tức giận là lúc ánh mắt trừng trừng như gập quỳ.

Cho nên cô còn chưa nói, anh đã biết cô muốn nói cái gì rồi. Hắc Nhựt Hoàng suy tư một chút, năm nay bọn họ mới hai mươi lăm, Vì vậy anh quyết định chắc chắn, "Nếu như trước khi em hai mươi bảy tuổi mà không tìm được bạn trai liền kết hôn đi."

Lời kịch thật quen thuộc nha! Tự như nghe qua lời nói này trong một bộ phim nào đó, chỉ là Đồng Tử Lâm có chút không rõ Hắc Nhựt Hoàng luôn lơ đãng, làm sao có tâm tư tinh tế như thế.

"Anh xem phim ảnh quá nhiều rồi!" Đây là câu nói đầu tiên của Đồng Tử Lâm.

"Lâm Lâm, anh là nghiêm túc, không phải nói đùa, anh có thể cam đoan với em, vô luận là trước khi cưới hay sau khi cưới, anh đều luôn chung thủy với em đến suốt đời." Ánh mắt Hắc Nhựt Hoàng như ngọn lửa lấp lánh nhìn cô.

Đồng Tử Lâm rất muốn nói không đồng ý, nhưng cô biết anh không phải nói giỡn, mấy năm này, bên cạnh anh cũng không có người phụ nữ nào khác, ngay cả thư ký, trợ lý cũng là đàn ông, thường thường phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh chính là cô.

Cô cũng lớn rồi, có lẽ cô nên suy nghĩ thử xem, giữa bọn họ có thể tiến tới hay không.

Hắc Nhựt Hoàng nở nụ cười, cô không có lập tức cự tuyệt, chứng minh cô đang suy nghĩ, cô cũng không phải phụ nữ ngốc.

Cô nếu không tìm được một người đàn ông cô thích, thì như thế để anh trở thành người duy nhất ở bên cạnh cô đi! Như thế nào đi nữa, anh cũng là người đàn ông đáng tin cậy.

"Anh Hoàng, bây giờ em rất ghét bộ dáng đắc ý của anh như vậy!" Đồng Tử Lâm khinh thường nói.

"Có sao?" Hắc Nhựt Hoàng cảm thấy thuốc bắt đầu có tác dụng, dạ dày tựa hồ không còn khó chịu nữa.

"Có!" Đồng Tử Lâm quát lớn tiếng.

"Đáp án của em đâu?" Hắc Nhựt Hoàng dè dặt hỏi.

"Không muốn!"

"Vì sao?"

"Em mới không phải người ích kỷ như vậy, đến lúc đó em tìm được người yêu, vậy anh không phải uống công đội em hai năm sao?" Đồng Tử Lâm cũng không phải người xấu, chỉ biết lợi ích của mình.

Dạ dày dường như lại bắt đầu không thoải mái, Hắc Nhựt Hoàng nhíu hai lông mày, "Vậy tại sao hiện tại em lại không cho anh một cơ hội?"

"Việc này, em cũng không biết, về nhà em sẽ suy nghĩ một chút, ngày mai nói cho anh biết!" Đồng Tử Lâm nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

Không buồn cười chút nào! Hắc Nhựt Hoàng nhắm hai mắt lại, dự định giữ nguyên quần áo nằm trên ghế sa lon.

"Đừng ở chỗ này ngủ, trở về phòng ngủ đi!" Mỗi lần bọn họ nói về chủ đề này anh luôn tìm cách trốn tránh.

Mặc kệ cô! Hắc Nhược Hoành cũng không nhúc nhích vẫn nằm trên ghế sa lon, chỉ chốc lát sau, anh nghe tiếng bước chân từ từ đi xa, sau đó Đồng Tử Lâm quay trở lại, một cái chần nhẹ rơi xuống người anh.

"Em đi nha..." Đồng Tử Lâm tự nhiên lấy túi xách rời khỏi.

Trong phòng đột nhiên rơi vào một trận yên tĩnh, mở mắt ra, nhìn căn phòng u ám, trong nội tâm một tia sáng duy nhất cũng biến mất. Có phải hay không càng không chiếm được, thì càng muốn đạt được, cho nên anh mới có thể liều chết theo đuổi Đồng Tử Lâm.

Không phải vậy, trong lòng vang lên một giọng nói, không phải như thế, nếu như anh đối với cô tình cảm chỉ là như vậy, anh đại khái có thể tìm một người thế thân, nhưng ở trong lòng anh, không có người khác, thế thân cũng không có, chỉ có cô.

Anh chậm rãi đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu chiếc xe thể thao ngừng lại đã sớm rời đi.

Điện thoại trong túi quần vang lên, anh mở ra nghe, "Sao?"

"Em biết ngay anh giả bộ ngủ mà!" Thanh âm của một người phụ nữ truyền tới.

"Em suy nghĩ một chút, thấy anh đã thích em như vậy, em liền từ bỏ một chút, ba tháng! Trong vòng ba tháng anh không làm cho em động lòng, vậy sau này cũng chỉ có thể làm bạn bè thôi đó!"

Hắc Nhược Hoành nhìn những căn nhà đang bật đèn ngoài cửa sổ, nụ cười ở khóe miệng càng thêm sâu, "Tại sao đột nhiên thay đổi chủ ý?"

"Ai cần anh lo nhiều như vậy!"

Anh không biết tại sao cô lại đột nhiên thay đổi, tục ngữ nói rất đúng, lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, ai có thể biết rõ ràng tâm tư của người phụ nữ này đây...

Nhưng Hắc Nhược Hoành không dự định làm theo lời cô, mặc kệ ba tháng sau, cô động lòng hay không, anh cũng không bỏ rơi cô, từ lúc bản thân quyết định muốn người phụ nữ này thì trong đầu anh chỉ có mỗi hình bóng cô.

"Này?" Một hồi lâu Đồng Tử Lâm không nghe được câu trả lời của anh, có chút không nhịn được la lên: "Có nghe em nói chuyện không vậy?"

"Ha ha..." Anh thấp giọng nở nụ cười, cô có lúc quá ngây thơ, cô muốn anh ở bên cạnh cô, anh sẽ ở lại bên cạnh cô, nhưng cô muốn anh làm trái với ước muốn của anh, ví dụ như buông tha cô, anh sẽ không làm được.

"Cười cái gì!" Cô thính tai nghe được tiếng cười của anh, cho là anh đang đùa cợt đề nghị của mình.

"Anh thật là vui." Anh nói vài ba câu liền đem lời của cô quăng đi.

Người phụ nữ hừ lạnh vài tiếng, đối với sự dỏ ngon dỏ ngọt của anh rất là khinh thường.

"Em đã nói như vậy, anh đương nhiên là hai trăm phần trăm mà đồng ý với em." Ý nói, anh rất tán thành đề nghị của cô.

Sớm đã biết đáp án của anh, giọng nói Đồng Tử Lâm cao ngạo truyền tới màng nhĩ của anh, "Em cúp máy đây, ngủ ngon."

Mãi đến bên tai truyền đến tiếng tí tí trong điện thoại, anh mới để điện thoại di động xuống, hai mắt nhìn thẳng về phương xa nào đó.

Ra tay trước thì chiếm được lợi thế nên cô đem điện thoại cúp, tảng đá ép chặt ở ngực Đồng Tử Lâm mới thông thả rơi xuống đất.

Thời điểm ở nhà hàng chuyện xảy ra hiện tượng hết sức kì quái, cô không biết tại sao mình lại như vậy, giống như nổi máu ghen vậy, nhưng cô cùng anh cũng không phải người yêu, ghen cái gì.

Khi cô nhìn thấy trong mắt anh đầy sự quan tâm, từ đó đến giờ đôi mắt thâm thúy ấy chỉ nhìn cô, có một khoảng thời gian, cô tựa như quay trở lại lúc trên sân khấu, anh là hoàng tử của cô, còn cô là Lọ Lem của anh.

Cô cho rằng mọi thứ bất quá chỉ là ảo giác, chẳng qua là trong nhất thời ý loạn tình mê, nhưng ra khỏi cửa nhà của anh, ngồi ở trên xe, trên đường lái xe về, cô thỉnh thoảng ngẩn ngơ, dứt khoát đem xe dừng ở bên đường.

Trong lúc cô không tự chủ được cắn móng tay thì điện thoại đã có người nhắc máy nghe, tâm động không bằng hành động, cô luôn là người quả quyết. Vì vậy không chút do dự đưa ra yêu cầu.

Cô biết anh sẽ đồng ý, lại không ngờ tới nhịp tim của mình lại nhảy kịch liệt như vậy, chỉ có thể dùng hết sự can đảm, cô cố gắng nói chuyện bình thường, không để cho anh phát hiện ra cô có điểm nào không bình thường.

Cô dùng sức lắc đầu, không suy nghĩ vấn đề này nữa, khóe mắt liếc thấy mình cắn hư móng tay, thờ dãi một tiếng, "Chết tiệt! Lại phải đi làm móng nữa!"

Cô thích làm mình trở nên xinh đẹp hơn, hầu như mỗi người phụ nữ nào cũng thế, chỉ là cô cũng có thói quen cắn móng tay mỗi khi phiền não, cho nên móng tay mới vừa sơn rất nhanh đã bị phá hư.

Đôi mắt cô đảo một vòng, trong đầu có một ý định.

◎◎◎

Không có ai biết Hắc Nhược Hoành rất giỏi vẽ móng, không, chính xác ra là anh rất am hiểu về vẽ, điều khác các việc linh tinh rất tinh tế. Mà giờ khác này, anh đang ngồi trên sàn nhà, một bàn chân ngọc đang giẫm ở trên đầu gối của anh, anh chuyên tâm vì cô mà vẽ móng.

Đồng tử lâm vừa cười, vừa thổi móng tay, "Em đã nói anh rất khéo tay, sau này thất nghiệp, có thể đi làm thầy dạy làm móng đó."

Liếc mắt một cái cô thoải mái ngồi ở trên ghế sa lon, Hắc Nhược Hoành tức giận nói: "Anh chỉ biết em tìm anh là không có chuyện tốt gì!"

"Thế nào! Ngày đầu tiên nhậm chức làm bạn trai của em, cho anh làm chút chuyện, anh có ý kiến sao?" Đồng Tử Lâm hung dữ trả lời.

"Không có!" Anh giống như nén giận nói, khoe miệng vui vẻ tiết lộ tâm tình tốt của anh, việc này không giống với việc làm kiếm sống, anh làm chuyện này là đương nhiên, bởi vì đối tượng là Đồng Tử Lâm mà.

Đồng Tử Lâm không biết Hắc Nhược Hoành rất thích cầm chân trắng nõn cô, trên móng tay của cô lưu lại dấu vết của anh, khiến cho anh rất có cảm giác đạt được thành tựu lớn.

"Cũng không khác biệt với bên ngoài lắm!" Hiện tại Đồng Tử Lâm nghĩ người bạn trai này cũng không tệ, tối thiểu cô không cần ba, bốn hôm lại đi tiệm làm móng, hơn nữa tay nghề Hắc Nhược Hoành cũng rất tốt, cô tò mò hỏi: "Đây là hoa văn gì?"

"Trên tay?"

"Không phải là em nói trên chân." hoa văn trên ngón tay của Đồng Tử Lâm giống như cánh con côn trùng nào đó, một móng tay là nửa cánh, trông rất sống động giống như muốn bay lên.

"Ừm . ." Trầm ngâm một hồi, người đàn ông mới chậm rãi nói: "Anh tự làm cho em câu thần chú, để tránh em chạy mất."

Hắc Nhược Hoành không định nói thật, ở trên tay cô linh hoạt vẽ.

"Anh nói hay không?" Dùng một bàn chân đã vẽ xong làm bộ hướng trên mặt anh đập, "Nói hay không?"

Hắc Nhược Hoành đem gương mặt tuần tú để sát vào, nét mặt chỉ mong cô đập xuống.

"Anh không nói, sau này em sẽ không thêm đề ý anh nữa!" Cô mang đòn sát thủ ra, chờ cá cắn câu.

Mà anh từ trước đến nay rất sợ câu này, anh gật đầu nói, "Đúng, đúng, cái này hoa văn trong Biển rộng của Diệp Thiên Chu."

Anh vừa nói như vậy, Đồng Tử Lâm nhìn lại thì hiểu, đúng như anh nói. Màu chủ đạo là màu xanh da trời, ở móng dưới góc trái móng tay có một màu đen không rõ ràng, chắc là anh vẽ con thuyền.

"Á! Anh vừa nói ra, làm mất cả ý cảnh!" Đồng Tử Lâm lạnh lùng nói.

Hắc Nhược Hoành nở nụ cười, "Trình độ ngữ văn của anh vốn không cao!" Anh biết cô sẽ phản ứng như thế, mới cố ý không nói, để tránh cho cô ghét bỏ rồi.

Nhưng ở trước mặt của cô, anh không có bất kỳ bí mật.

"Biết là tốt rồi!" Đồng Tử Lâm xấu xa phản bác, cô hay khi dễ anh, nhìn anh bị bại bởi cô, cô có cảm giác rất tự hào.

Anh không nói gì, chuyên tâm vẽ móng tay cho xong, nhưng người nào đó lại không nhìn được, "Tuy rằng kỹ năng vẽ anh không tệ, thế nhưng tốc độ chậm hơn bên ngoài, chân của em đều tê rần cả rồi."

Nghe vậy, đầu gối ở dưới chân cô có chút giật giật, thực sự không hiểu cô sao có thể không có lương tâm như vậy, chân bị tê cũng là chân anh bị trước chứ!

"Nhanh lên một chút nha!" Cô không khỏi làm nũng thúc giục.

Vị đại tiểu thư này thật khó hầu hạ, mà anh hình như có khuynh hướng thích bị ngược, "Được rồi, đừng nhúc nhích, đồ phải làm hư."

Cô ngoan ngoãn an tĩnh một hồi, qua mấy phút, lại bắt đầu không an phận, "Em có một chút khát, em muốn uống nước."

Rất cực cũng hoàn thành Hắc Nhược Hoành để bút xuống, "Chân anh đã tê rần."

Đồng Tử Lâm nhủ mày, "Em muốn móng tay vẽ thêm hoa, lát anh vẽ thêm cho em nha."

Tại sao lại có người thích uy hiếp anh quá như vậy chứ! Hắc Nhược Hoành bắt đắc dĩ đứng lên, bắt quá chân đứng là không còn lực, cả người nghiêng đổ về phía trước.

"Này..." Cảnh cáo lời còn chưa nói hết, Đồng Tử Lâm đã bị anh đặt ở phía dưới, tay chân vô ý thức giãy dụa, Hắc Nhược Hoành nhanh nhẹn đem tay cô nắm lấy.

"Còn chưa khỏe, đừng làm hư!" Anh cảnh cáo nói.

Đôi mắt Đồng Tử Lâm trừng mắt lớn, "Anh tính đề chết em sao?"

Hắc Nhược Hoành vô lại cười lên, "Vừa nãy anh đã nói, chân anh đã tê rần rồi."

Ánh mắt cô hí thành một đường, đầu gối cố tình đụng nhẹ lên phía trên, sắc mặt Hắc Nhược Hoành cứng đờ, "Chết tiệt! Không cho phép nhúc nhích!" Thời điểm người cô đụng vào giữa hai chân cảm giác tê tê vô cùng khó chịu.

"Em càng muốn!" Đồng Tử Lâm cười duyên.

"Em thực sự là..." Hắc Nhược Hoành bất chấp tất cả, vốn đang chống đỡ sức nặng thân thể, nhưng cánh tay dứt khoát buông ra, nặng nề đè lên người cô.

"A! Anh tên khốn kiếp này! Nặng chết!"

"Ha ha..." Hắc Nhược Hoành đắc ý cười to.

Trước phải đầu hàng đã, "Được rồi, em không đánh anh đâu, anh đừng đè lên người em, em không thờ được nè."

Hắc Nhược Hoành như con giun trong bụng cô, cô chỉ cần nhướng lông mày, anh cũng biết cô đang suy nghĩ gì, anh cũng không tin lời bảo đảm của cô.

"Không phải là nói đùa với anh, em thực sự không đánh anh mà." Đồng Tử Lâm chân thành nhìn anh nói.

"Chờ chân anh không còn tê nữa, anh sẽ đứng dậy." Hắc Nhược Hoành không thỏa hiệp nói.

"Vậy anh đừng nói vào mặt em!" Mỗi một lần nói, hơi thở của anh liền phả ở trên mặt cô.

"Không có."

"Có! Em ngửi được mùi pizza luôn này." Bọn họ bữa tối kêu pizza về ăn, bởi vì vợ vả muốn anh vẽ móng cho cô, nên bọn họ không có đi ăn bên ngoài.

"Có thật không?" Anh tò mò hỏi.

Mặt cô đỏ lên, "... Dù sao cũng không được hướng về phía em nói chuyện!"

Hiếm khi thấy mặt cô đỏ như vậy, dù bận nhìn nhưng anh vẫn ung dung chống hai cánh tay lên má, có thể nhìn rõ ràng cử chỉ khác lạ của cô, giọng nói mang theo bốn cột, "Thế nhưng anh chính là thích như vậy, thế nào?"

"Anh muốn chết à!" Đồng Tử Lâm hung ác nhìn anh chằm chằm.

Anh nhún nhún vai, không vội mà trả lời.

Đồng Tử Lâm không khỏi nín thở, mặt của anh càng ngày càng tới gần cô, cô có thể nhìn rõ da mặt láng mịn của anh, gần như nhìn không được mà đổ kỵ, nhưng anh không ngừng thấp đầu xuống làm cô không có thời gian quan sát chuyện khác.

Đôi môi mềm mại nhẹ nhàng dán lên trên miệng nhỏ nhắn của cô, trong lòng cô cảm thấy ấm áp lạ thường, anh không vội vàng hay nóng nảy mà nhẹ nhàng ở trên miệng nhỏ nhắn của cô hôn nhẹ, tựa như chạm vào tơ lụa mềm mượt vậy, thật hấp dẫn.

Cả người cô cũng bị kéo căng, hai tay của cô ngoan ngoãn bị giam giữ không hề vùng vẫy, hai chân cũng không cố ý đứng chỗ ở giữa hai chân của anh nữa.

Anh buông lỏng tay cô ra, hai bàn tay đi tới hông của cô, cách quần áo chạm rầy vuốt ve cô, động tác trên tay cũng không chậm. Chỉ là miệng chạm miệng không cách nào làm thỏa mãn được dục vọng của anh, anh khẽ tách cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi linh hoạt lập tức ở trong miệng của cô trào dâng một trận vũ bão.

Không phải chưa hôn lần nào, ở trường học Đồng Tử Lâm không thiếu người theo đuổi, cô cũng gặp gỡ qua một hai tên nam sinh, về sau bởi vì tính cách không hợp nhau nên chia tay, nhưng cô không nghĩ tới ở trên người của anh, cô mới chân chính cảm nhận được mùi vị của hôn môi.

Rõ ràng khi môi lưỡi giao nha, trao đổi nước miếng sẽ khiến cô cảm thấy buồn nôn, nhưng anh lại không khiến cô có cảm giác này, nụ hôn của anh thật giống một trận gió mát thổi vào mùa hè oi bức, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Hơn nữa một chút cũng không chán ghét... Cô thậm chí còn muốn hôn lại anh, trên thực tế cô cũng làm như vậy, khi cô từ bị động chuyển sang chủ động, chủ động quấn ở lưỡi anh bỗng cô nghe nơi cổ họng anh phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Ngay sau đó, bàn tay đang chần chừ ở bên hông, vén quần áo chui vào, da cô như bị nóng phỏng, không biết là do nhiệt độ tay anh, hay cô quá khản trương.

Lửa từ bên hông vọt lên, trong lòng ngọn lửa cháy hừng hực, cô giang hai cánh tay ôm cổ anh, bộ ngực rất tròn chủ động gợn cao xích lại gần anh.

[

Hơi nóng ở đầu mũi anh không ngừng thổi trên mặt cô, cô cảm thấy rất nóng. Bên tai nghe rõ ràng tiếng mút lưỡi khi hai người hôn, cô tựa hồ nghĩ được trong không khí không chỗ nào không có hơi thở ám muội.

Mãi đến khi cô không cách nào hít thở được, anh mới buông ra cô, hai người dựa vào trán nhau, nặng nề thở hổn hển.

Khi anh rời khỏi môi cô, anh không quên liếm những sợi chỉ bạc còn bên khe miệng cô. (sani : ây da...ta không biết gì...)

Cô kích động thở hổn hển, hai hàng vừa lông mi dài như hai cánh bướm, vội vã quạt cánh. "U..." Cô như một con mèo con thỏa mãn, nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, khiến toàn thân người đàn ông nào đó đột nhiên cứng ngắc.

Lập tức, trên vật tròn trịa mạnh mẽ xoa nắn, cô chợt mở mắt ra, không biết anh từ lúc nào đã cởi áo lót của cô ra, lòng bàn tay nóng rực hoàn toàn dán ở đầu vú dựng đứng cô. (sani : tiếp máu...T-T)

"Anh..." Cô mở miệng muốn nói, lại bị bộ dáng chịu đựng của anh thu hút.

Ở trong mắt cô Hắc Nhược Hoành luôn dám làm dám chịu, tính nết ở phương diện nào đó phi thường giống cô, nhưng anh so với cô bá đạo nhiều hơn một chút, còn có liều lĩnh chiếm giữ.

Vào giờ phút này, nhìn vẻ mặt như nhìn thấy châu báu của anh, như thể cô sẽ hòa tan trong tay của anh vậy, khiến cô nhớ lại bản thân khi còn bé, thái độ khi nhận được món quà của ba, rất muốn mở ra, nhưng rồi lại sợ bản thân sẽ không cẩn thận phá hủy đi sự nguyên vẹn của món quà.

Vì vậy cô nâng khuôn mặt mềm mại đáng yêu lên, dục dõ nói: "Muốn không?"

Đôi mắt anh đầy vẻ dục vọng, bỗng nhiên chống lại đôi mắt to sáng phong tình vạn chủng của cô, bàn tay của anh chợt nắm chắc, cô cười càng đắc ý hơn.

Hai phe đối chiến, mà Đồng tử Lâm rõ ràng đã rơi vào tay giặc, "Con tin" lúc này đang nắm trong lòng bàn tay của anh.

Anh chậm rãi mở miệng, giọng nói khàn khàn cùng với kiềm chế, "Em không nên đốt lửa như vậy, rất dễ bốc cháy biết không?"

Người phụ nữ này là một ngọn lửa, nếu anh nhào tới, liền sẽ đem anh đốt thành tro bụi, bất quá anh vui vẻ chịu đựng, đốt thành tro bụi cũng không sao cả, nhưng anh quá quan tâm cô thôi.

Quan tâm đến mức, anh biết cô chưa chuẩn bị sẵn sàng, cho dù khuôn mặt cô mang dáng vẻ yêu kiều, hai gò má ửng đỏ, có thể thân thể của cô cũng cứng ngắc.

Nếu như cô là lửa, vậy anh là củi đốt, vừa đụng vào sẽ bị đốt mãi không dứt.

Hấp dẫn tình dục giữa bọn họ không bị lãng quên, chỉ là bây giờ còn quá sớm, không nên sớm như vậy. Anh hít sâu một hơi, tê dại ở hai chân sớm đã khôi phục lại bình thường, anh chậm rãi rời khỏi người cô.

Động tác của anh giống như cương thi vậy, khó khăn lắm mới rời khỏi thân thể đầy đà của cô.

Khuôn mặt anh không chút thay đổi, sắc mặt đỏ dần đem cái đuôi ngọc quấn bên hông anh lúc hôn sâu kéo xuống, bình tĩnh đem tay của mình mặc lại nội y cho cô, kéo lại quần áo ngay ngắn.

Anh xoay người một cái, Đồng Tử Lâm liền nở nụ cười, anh luôn rất hiểu cô, cho nên cô mới không lo lắng mình sẽ bị "ăn sạch", bởi vì anh là một "Người đàn ông tốt".

Anh là người đối với cô rất tốt...

Đồng Tử Lâm thoải mái ngồi trên sofa, nhìn Hắc Nhược Hoành cầm lon đồ uống đi tới, sau khi đưa cho cô, anh chậm rãi nói một tiếng: "Anh đi tắm."

Đồng Tử Lâm nở nụ cười, cười càng lúc càng lớn tiếng, ngay cả khi Hắc Nhược Hoành bước vào phòng tắm cũng nghe được rất rõ ràng, mãi đến khi anh mở nước, nước lạnh từ trên đỉnh đầu đổ xuống, thì tiếng cười mới dừng lại.

Đồng Tử Lâm mở đồ uống, sáng khoái uống một ngụm, nhàn nhả ngồi ở trên ghế sofa, lác lác hai cặp chân trắng trẻo, như một con con mèo nhỏ thoả mãn, hiểu được thế nào là chơi đùa, ăn uống, rất thỏa mãn, rất vui vẻ.

Lúc Hắc Nhược Hoàn đi ra, Đồng Tử Lâm đang xem chương trình nghệ thuật tổng hợp, cười đến đắc ý, cả người nằm ở đó cười, anh đi tới, ngồi ở bên cạnh cô, cầm lấy nửa lon nước của cô một ngụm uống hết.

Đây là thói quen của cô, bất luận uống thứ gì, cô luôn luôn uống một nửa, cũng không biết là uống không ngon, hay uống không được, dù sao cũng không phải là một thói quen tốt.

Đồng Tử Lâm nhu mì ngồi thẳng người, dùng ngón tay lau đi nước mắt khi nãy cười chảy ra, "Sau này đừng mua cái mùi vị này, em thích uống vị quả đào mật hơn."

"Ừ." Trong tủ lạnh hầu như đều là những thứ cô thích ăn, nhưng cô cũng rất nhanh loại bỏ thức ăn theo tần suất, một khi cô đã ăn ngán rồi cũng không ăn lại nữa, dù đồ ăn không tốt cho sức khỏe, cô vẫn sẽ đi ăn, giống như không ăn sẽ chết vậy.

Biết cô nhiều năm như vậy, anh có thể nói là hiểu rõ cô vô cùng, nhưng cô có một số hành vi khiến cho người khác đoán không ra.

Hắc Nhược Hoàn cả người nằm xuống ghế sofa, sofa không phải rất nhỏ, nhưng anh cũng rất cao to, chiếm hết hai phần ba ghế sofa, Đồng Tử Lâm dút khoát nằm trên cánh tay của anh, dựa sát vào nhau như các cặp tình nhân khác.

Hắc Nhược Hoàn cúi đầu nhìn Đồng Tử Lâm vẫn như cũ đang bật cười, không khỏi cảm thán, người phụ nữ này tuyệt không vì anh mà áy náy. Câu dẫn anh đến như vậy, khiến anh phải tắm nước lạnh nhiều lần, chắc một ngày nào đó sẽ bị tắm đến chết mất.

"Sau này không cho phép quyến rũ anh!" Người đàn ông hung dữ cảnh cáo.

Đồng tử Lâm ngạc nhiên nhướn mày, từ chối cho ý kiến, giọng khó nghe nói, "Vâng."

Hắc Nhược Hoàn bắt mất liếc cô một cái, còn dám cười! Người phụ nữ này thật không nghe lời!

HẾT CHƯƠNG 3

Bạn đang đọc truyện *Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Một khi cái hộp Pandora (*) mở ra, tai nạn sẽ từ đó chạy đến. Lúc Hắc Nhược Hoàn đụng phả cô bạn gái Đồng Tử Lâm siêu dã man, thì trong hộp chạy đến không phải tai nạn, mà là bong bóng màu hồng đếm không hết, từng cái bong bóng tràn đầy hạnh phúc trong đó.

"Em thật cùng a Hoàn quen nhau à?" Trong giờ nghỉ trưa ở Đồng thị, phòng nghỉ ngơi của quản lý, hai người phụ nữ thấp giọng trò chuyện với nhau.

"Đúng vậy! Chị hai, rất kỳ quái sao?" Đồng Tử Lâm vừa nói chuyện, vừa ăn bữa trưa.

"Ừ, cũng không phải kỳ quái gì, chị nên nói như thế nào nhỉ?" Đồng Tử Du suy nghĩ.

"Có phải thấy em trước đây, làm như thế nào đều không đồng ý quen anh ấy, hiện tại lại đột nhiên nói đồng ý, nên cảm thấy lạ phải không."

Đồng Tử Du cười nói, "Chắc vậy." Có mấy lời, cô không tiện nói ra, cho dù là chị em, cô cũng không thể tham dự quá nhiều, "Bất quá a Hoàn nhiều năm như vậy vẫn theo đuổi em, em chắc đã cảm động rồi đúng không?"

"Cảm động?" Đồng Tử Lâm cau mày, lòng dạ cô rất nhu nhược. "Tại sao phải cảm động?"

Chị hai Đồng xấu hổ nói, "Một người đàn ông thật lòng thật dạ theo đuổi em, em sẽ không phải không thấy cảm động đấy chứ?"

Đồng Tử Lâm vẻ mặt không đồng ý, "Chị hai à, vậy cả hai cũng phải thích nhau chứ, nếu như em không thích, sau này em càng khổ sở thêm."

Được một người không thích theo đuổi, sẽ rất vui vẻ sao?

Đồng Tử Du suy nghĩ một chút, "Cũng đúng! Cho nên bây giờ em thích cậu ấy rồi sao?"

Cô nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, trực tiếp nói: "Không biết!"

Đồng Tử Du nở nụ cười, cúi đầu ăn bữa trưa, một lát sau, "Nếu đã quen nhau rồi, nên đối đãi thật tốt với người ta."

Nghe một chút! Nói gì vậy! Đồng Tử Lâm ưỡn khuỷu nhìn chị hai mình, "Chị hai, lời này chị nên nói với anh Hoàn, không phải là nói với em!"

Cô nhìn giống với người xấu hay bắt nạt người khác lắm sao?

Nhớ lại tháng đầu tiên quen nhau, cô gặp em gái và em rể mình, em rể Đan Triết Điền nói với cô những lời cũng tương tự, hiện tại ngay cả chị hai cũng nói như vậy, Đồng Tử Lâm cũng hoài nghi mình có phải rất xấu xa hay không.

Đồng Tử Du buồn bực không lên tiếng, đối với người khác nhìn vào, Tử Lâm giống như con ngựa hoang, Hắc Nhược Hoàn ngồi trên lưng ngựa, khó bảo toàn một ngày nào đó sẽ bị sự ngang bướng khó thuần của Đồng Tử Lâm đá xuống ngựa.

Cho dù Tử Lâm là em gái của cô, cô cũng hiểu được Hắc Nhược Hoàn phải nỗ lực rất nhiều. Cô biết Hắc Nhược Hoàn từ hồi Tử Lâm học mẫu giáo, khi đó Tử Lâm luôn ghét bỏ cậu ấy vì cậu ấy hay trêu chọc.

Sau này nhìn thấy Hắc Nhược Hoàn lần nữa là lúc Tử Lâm học trung học, khi đó Hắc Nhược Hoàn tới nhà tìm con bé đi chơi, mà Tử Lâm lại thờ ơ cho cậu leo cây, bản thân chạy đi chơi cùng bạn bè.

Sở dĩ Đồng Tử Du ấn tượng sâu như vậy, vì Hắc Nhược Hoàn là một người đàn ông đáng thương, đang cầm một trái tim nồng nàn đi theo sau lưng một phụ nữ không có lương tâm.

Người bên ngoài đều nhìn thấu tâm tư người đàn ông này đối với Tử Lâm, duy chỉ có Tử Lâm không sửa đổi được ý nghĩ của chính mình, từ đầu đến cuối...

"Tử Lâm, em vẫn cho rằng Hắc Nhược Hoàn là một playboy sao?" Khi đó cô nghe Đồng Tử Lâm miêu tả Hắc Nhược Hoàn nhiều nhất chính là từ playboy này.

"Trước mắt không phải." Đồng Tử Lâm cho một đáp án mơ hồ.

"Tử Lâm, chị ở trường lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa nghe qua a Hoàn có quan hệ tình yêu với ai." Đồng Tử Du vì Hắc Nhược Hoàn nói.

Đồng Tử Lâm chu cái miệng nhỏ nhắn, "Chị hai có thể biết cái gì mà nói, nói không chừng anh ấy lén lút đi xem mắt cô nào đó rồi!"

Đồng Tử Du không khỏi cười nhạo: "Nếu có, cũng phải bị em Đồng nhị tiểu thư cho san thành bình địa rồi!"

Đồng Tử Lâm ngoan ngoãn chịu thua, cúi đầu ăn. Các cô không nói chuyện phiếm nữa, giờ nghỉ trưa không nhiều, còn phải nắm chắc thời gian ăn và nghỉ ngơi nữa.

Sau khi Đồng Tử Lâm tan việc, Hắc Nhược Hoàn đã mở cửa xe của anh chờ cô ở dưới lầu công ty. Đồng Tử Lâm ngồi vào trong xe, lẩm bẩm nói, "Vì sao không cho em lái xe?"

Hắc Nhược Hoàn lông mày nhướng cao, "Như thế anh không lái xe chở em được?"

Nghĩ đến lời nói của chị hai buổi trưa, Đồng Tử Lâm quyết định sẽ đối với anh "Tốt" một chút, "Được rồi, để cho anh lái đó."

Đồng Tử Lâm thích lái xe với tốc độ nhanh, còn Hắc Nhược Hoàn thì có vẻ ôn hòa hơn nhiều, lái xe rất an toàn, Đồng Tử Lâm cũng rất đáng yêu ngồi yên một chỗ.

Đồng Tử Lâm sẽ không xoi mói người khác lái xe ra sao, xe là của người khác có phải của cô đâu, cô xoi mói làm gì.

Qua một lúc lâu, Đồng Tử Lâm mới đột nhiên hỏi: "Anh muốn đi đâu?"

Hắc Nhược Hoàn nói đùa: "Đem em đi bán!"

"Mới là lạ! Muốn đi chợ đêm?" Đồng Tử Lâm nhìn tuyến đường quen thuộc, nhiều chợ đêm như vậy, chỉ có chợ đêm này là cô thích đi nhất.

"Ừ, ngày hôm qua em không phải nói muốn ăn thịt gà sao?"

Không sai, Đồng Tử Lâm là một người không ăn thịt không vui, có thịt ăn, cô sẽ rất vui vẻ. Vừa nghe anh nói như vậy, Đồng Tử Lâm không khỏi nuốt nước miếng, "Vậy anh nhanh lên một chút, em muốn chảy nước miếng rồi nè!"

Chờ bọn họ hài lòng lấp đầy cái bụng, đi đến hướng đỗ xe. Bộ đồ Đồng Tử Lâm cũng có chút mất trật tự, trên áo sơ mi trắng có vài giọt chất lỏng không phân biệt được.

"Ăn rất ngon, rất hài lòng!" Cô lúc này không có giống như thường ngày được chiều chuộng, ngược lại có cảm giác giống như những người bình thường.

Hắc Nhược Hoàn cầm khăn tay lau sạch cái miệng đầy dầu mỡ của cô, bất đắc dĩ nói: "Tướng ăn kém quá!"

"Có quan hệ gì, vừa rồi không có ai nhìn em!" Đồng Tử Lâm thờ ơ nhún nhún vai.

Hắc Nhựt Hoành không nói gì, thật sự nghĩ bộ dáng hiện tại của cô thật đáng yêu, không khổng chế được cúi đầu ở trên mặt cô thom một cái.

Đồng Tử Lâm có chút ngoài ý muốn về hành động của anh, nhưng cũng không nhăn nhó, hai cánh tay duỗi một cái, ôm lấy cổ của anh, thoải mái đem miệng đưa lên.

Hắc Nhựt Hoành cũng quen với việc cô chủ động, không khách khí ngậm miệng của cô, hôn túi bụi. Thẳng đến khi Đồng Tử Lâm để tay ở lồng ngực của anh hung hăng bấm vài cái, anh mới chịu dừng lại.

"Đưa em về nhà đi!" Ăn cũng ăn rồi, hôn cũng hôn rồi, bây giờ Đồng Tử Lâm muốn về nhà ngủ.

Hắc Nhựt Hoành xoay người về phía cô, hung hăng hôn vài cái, rồi mới ngoan ngoãn ngồi ở chỗ tài xế, thiếu chút nữa Đồng Tử Lâm liền muốn đưa tay ra vỗ vỗ đầu anh, khen anh thật biết nghe lời.

Đồng Tử Lâm cười khanh khách, rước lấy một cái nhìn xem thường của anh, Đồng Tử Lâm không kiêng kỵ gì tiến đến bên tai anh, thấp giọng hỏi: "Anh có đúng hay không rất muốn theo em lên giường?"

Hắc Nhựt Hoành thiếu chút nữa liền đem xe lái về phía vách tường, môi mím chặt, "Em người phụ nữ này..."

Đồng Tử Lâm không chút sợ hãi, cô không bao giờ sợ anh, tuy bọn họ mới gặp gỡ một tháng, thế nhưng cô có thể xác định, người đàn ông này rất nghe lời cô.

"Ha ha..."

"Em tin hay không, anh hiện tại liền đem em mang về nhà ăn cưới!" Hắc Nhựt Hoành dọa.

Đồng Tử Lâm nhìn anh một cái, tiếp tục cười to, mới không tin lời của anh đâu.

Xe quẹo qua con đường khác, Hắc Nhựt Hoành thực sự lái xe về phía nhà anh, Đồng Tử Lâm vẫn đang cười, cô tuyệt không tin người đàn ông này dám làm gì với cô!

Hắc Nhựt Hoành bị ai nghĩ, có phải anh đã cung chịu cô quá rồi hay không! Vô-lãng trong tay quẹo lại đường cũ, chạy về phía nhà Đồng Tử Lâm.

Xe vừa đến Đồng gia, Đồng Tử Lâm thần nhiên cởi dây an toàn ra, nhìn về mặt ai oán của Hắc Nhựt Hoành, tâm tình cô vô cùng tốt, tiến lên vỗ nhẹ gò má của anh, quyen rũ nói: "Ngủ ngon. . ."

Hắc Nhựt Hoành bĩu môi, "Muộn. . . An. . . ưm. . ."

Người phụ nữ này luôn biết anh đang suy nghĩ gì, không phải nói cô đang lạt mềm buộc chặt, mà cô đối với anh biết rất rõ.

Anh rất dễ bị dụ dỗ, chỉ cần cô mỉm cười một cái, hay một nụ hôn. . .

Triền miên mà hôn lên môi của anh, tiểu đỉnh hương ôn nhu cùng anh hỗ động (hỗ trợ và chuyển động), gặp gỡ một thời gian, bọn họ hôn càng ngày càng tự nhiên, thật giống như một đôi tình nhân gặp gỡ đã mấy năm.

Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, cầm hai tay đang ôm trên cổ của anh kéo xuống, hơi thở bất ổn mà nói: "Bác Đồng mà thấy được sẽ giết anh!"

"Hừ, mới sẽ không, ba ước gì gã em đi được!" Đặc biệt chị hai và em gái sau khi gã đi, ba Đồng chỉ còn quan tâm đến cô.

Mà hôm nay, cô có bạn trai, ba cũng tán thành Hắc Nhựt Hoành, dĩ nhiên là mong thấy bọn họ sớm có ngày đi vào lễ đường. Chỉ là Đồng Tử Lâm không muốn, chỉ mới gặp gỡ mới một tháng, lúc trước cô nói thử yêu đúng ba tháng mà.

"Ok, anh bất cứ lúc nào sẵn sàng tốt." Hắc Nhựt Hoành cho rằng lời nói của cô là lời gợi ý.

"Em không nói muốn gã cho anh!" Đồng Tử Lâm mỉa mai nói.

"Đúng rồi, không biết vừa rồi người nào vừa rồi luyến tiếc hôn không rời được anh?" Hắc Nhựt Hoành cười to.

"Cái rắm!" Thiên kim tiểu thư không nhe nhả mắng một câu.

"Hừ, ba Đồng tới!"

Đồng Tử Lâm lập tức quay đầu nhìn, kết quả người nào cũng không có, lập tức liền biết mình bị gạt, quay người lại mắng to, "Anh cái tên lười gạt này!"

Hắc Nhựt Hoành gục trên tay lái cười to, cô thật khôi hài!

"Anh. . ." Cô thờ phỉ phò đấm anh vài cái.

"Đừng tức giận nữa. . . bác Đồng khỏe. . ."

"Hắc Nhựt Hoà, anh còn muốn gạt em!" Đồng Từ Lâm la to.

Hắc Nhựt Hoà hướng về phía cô nháy mắt ra hiệu, thế nhưng cô nhìn không hiểu, còn đang tức giận đến nỗi trợn mắt.

"Từ Lâm. . ."

Đang muốn chửi ầm lên Đồng Từ Lâm bỗng lảng đi, sau lưng thanh âm quen thuộc như vậy, cô làm sao có thể không biết là người nào, cô khó khăn lắm mới đem con tức nuốt xuống, hung hăng trừng Hắc Nhựt Hoà một cái, mới quay đầu cười, mở cửa xuống xe.

"Ba ba. . ." Cô nhu thuận kêu.

"Đã sớm nghe tiếng xe rồi, nhưng không thấy con xuống xe, ba có chút lo lắng." Đồng Phi Vũ cười nói, quay sang Hắc Nhựt Hoà chào hỏi, "A Hoà, con đã đến rồi, có muốn vào nhà ngồi một chút không?"

Ngồi? Nào dám? Chỉ sợ cô rỗng lừa này muốn phun đót chết anh, Hắc Nhựt Hoà lễ phép lắc đầu, "Không cần đâu bác Đồng, con đưa Lâm Lâm về rồi đi liền."

"Ba ba, ngày mai anh ấy còn phải đi làm, đừng giữ anh ấy lại." Đồng Từ Lâm lắc đầu, từ chối lời đề nghị của ba, hơn nữa lưu lại có thể nói cái gì, không phải chuyện thương trường, cũng là hôn nhân đại sự của hai người bọn họ.

"Như vậy à, được rồi, a Hoà, lần sau nhất định phải vào nhà ngồi một chút." So Hắc Nhựt Hoà với Bạch Mộ Hiên, Đồng Phi Vũ vẫn rất thích Hắc Nhựt Hoà hơn, không có biện pháp, sinh ra một cô con gái gian xảo, ông luôn cảm thấy người nào thích con gái mình, chính là bạc đãi người đó.

Đồng Từ Lâm bắt lực nhìn, có làm hay không nha! Mỗi người đều cho rằng Hắc Nhựt Hoà có lẽ một người đang hoang, nếu như cô nói anh là một kẻ xấu, chỉ sợ không ai tin đâu.

"Dạ, bác Đồng." Hắc Nhựt Hoà bộ dáng ngoan ngoãn được lòng người, anh biết rõ ở trong lòng Đồng Từ Lâm ba Đồng rất quan trọng, muốn cùng Đồng Từ Lâm phát triển lâu dài, nhất định phải chiếm được sự yêu thích của ba Đồng, cũng vì đạo lý này mà Bạch Mộ Hiên bị ba Đồng chinh một thời gian, anh cũng tiếp thu sâu sắc.

"Ba ba, chúng ta vào nhà thôi." Đồng Từ Lâm kéo tay Đồng Phi Vũ đi vào nhà.

Hắc Nhựt Hoà ngồi ở trong xe, lẳng lặng nhìn bọn họ đi vào nhà, mới chậm rãi khởi động xe rồi đi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bọn họ rất nhanh xác định mối quan hệ với nhau, Hắc Nhựt Hoà cũng từ bạn trai dùng thử vinh quang thăng làm bạn trai chính thức, ngoài việc thay đổi thành bạn trai chính thức, thì cũng chẳng thay đổi gì nhiều.

Mà ở trong mắt rất nhiều người, Hắc Nhựt Hoà kết duyên cùng Đồng Từ Lâm có phần hơi đáng tiếc, một thiên kim tiểu thư tính tình không tốt như vậy lại dễ dàng để người đàn ông độc thân hoang kim hãm sâu trong biển tình không thể tự thoát ra được.

Tất cả mọi người đều nghĩ Hắc Nhựt Hoà tính tình rất tốt, mới có thể chịu đựng được Đồng Từ Lâm, kỳ thực không phải, việc này chỉ có ba Hắc sống chung với Hắc Nhựt Hoà là hiểu rõ nhất, và Đồng Từ Lâm ở bên cạnh anh lâu nhất mới biết.

"Anh quá đáng ghê!" Lúc này Đồng Từ Lâm đang đứng giữa phòng khách ở nhà anh.

"Đáng ghê ở chỗ nào vậy?" Người đàn ông mặc áo sơ mi ca-rô, tay áo xắn đến chỗ khuỷu tay, một tay đang sử dụng laptop, một tay chống cằm.

Đồng Từ Lâm nghiêng răng, hít sâu một hơi nói, "Nghe nói ngày hôm qua anh cùng ba em ăn cơm?"

Ngày hôm qua cô hẹn anh cùng nhau ăn cơm trưa, kết quả anh nói không rảnh, buổi trưa vừa rồi, ba cô đột nhiên gọi điện thoại tới, hỏi cô có phải sắp có chuyện tốt gì đúng không, trong giọng nói mang theo ý tức giận.

Bình thường Đồng Phi Vũ sẽ không bao giờ thúc giục con gái, cho nên Đồng Từ Lâm chắc chắn có người nào đó đã châm dầu vào lửa.

"Đúng, bác Đồng nói rất lâu rồi không gặp anh, muốn cùng nhau ăn cơm một bữa." Đây là lời nói thật.

"Nói cái gì?" Đồng Từ Lâm hai tay chống nạnh, hung dữ như quỷ dạ xoa hỏi.

"Nói rất nhiều chuyện..." Hắc Nhựt Hoà thờ ơ nói.

"Luôn luôn có trọng điểm phải không?" Đồng Từ Lâm từng bước ép sát, không buông tha cho anh.

"Ừ..." anh giống như trầm tư.

Một mồi lửa đót chạy lên tới não Đồng Từ Lâm, vẫn đầu thêm để ý anh nghĩ như thế nào, trực tiếp tiến lên đè nút tắt máy. Khi Hắc Nhựt Hoà chậm

rãi quay sang cô, thời điểm nhìn về phía Đồng Tử Lâm, Đồng Tử Lâm đột nhiên có cảm giác mình làm sai điều gì đó, nhưng cô lập tức bỏ qua cái ảo giác này.

"Người ta đang nói chuyện với anh, anh làm gì ngây ngốc không nói lời nào thế!" Cô nỗ lực kiểm soát thanh minh vì hành vi mới vừa rồi của mình.

"Em không thấy anh đang làm việc à?" Anh bình tĩnh nói.

"Là anh nói, lúc chúng ta ở chung với nhau không nói tới chuyện làm việc mà." Đồng Tử Lâm phản ứng nhanh chóng phản bác lại.

Hắc Nhựt Hoàng cúi đầu, không nói cái đề tài này nữa "Em vừa rồi nói cái gì?"

Rốt cuộc anh cũng chú trọng tới rồi, cô đơn thuần cười một tiếng, trong lời nói có chút ý tứ, "Ba em có phải nói với anh cái gì đó hay không?"

"Nói chuyện phiếm mà thôi." Anh nói.

Đồng Tử Lâm gật đầu hiểu, giống như kinh ngạc nói: "Vậy sao ba em lại đột nhiên hỏi chúng ta chừng nào kết hôn?"

Đôi mắt Hắc Nhựt Hoàng chợt sáng lên, cũng kinh ngạc nói: "Có phải không? Anh không có nghe bác Đồng nói gì hết."

Lúc này nếu Đồng Tử Lâm tin anh vô tội, thì cô đã vô ích quen biết anh nhiều năm như vậy, bước một bước nhanh về phía trước, Đồng Tử Lâm vén váy ngắn lên, động tác dứt khoát ngồi ở trên người của anh, đầu gối chống trên bắp đùi của anh, nửa quỳ nửa đứng dựa vào người anh, từ trên cao nhìn xuống nói: "Thực sự?"

Nếu không phải không khí giờ phút này có chút kỳ quái, Hắc Nhựt Hoàng đã bật cười lên rồi, mím môi anh nghiêm túc nói: "Thực sự."

Sự thật không phải vậy, buổi trưa ngày hôm qua, Đồng Phi Vũ thực sự có hỏi qua vấn đề này, mà anh cũng rất "Thông minh" nói, tất cả do Lâm Lâm quyết định. Ý anh chính là hoàn toàn tán thành với ý nghĩ của ba Đồng.

Đương nhiên, ba Đồng liền đem chuyện bức hôn ném lên người Đồng Tử Lâm. Lời nói Hắc Nhựt Hoàng điều thật, anh hoàn toàn tôn trọng Đồng Tử Lâm, anh luôn chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Đồng Tử Lâm gật đầu một cái, anh liền lôi cô vào lễ đường.

Đồng thời, anh cũng cố ý, anh muốn thăm dò một chút phản ứng của cô, không nghĩ tới cô phản ứng kịch liệt như vậy, "Em không muốn cùng anh kết hôn à?"

Ánh mắt Đồng Tử Lâm sắc bén, "Vấn đề không phải em không muốn kết hôn, mà là anh tên khốn kiếp này, dám đem hết thảy mọi chuyện ném cho em!"

Cô áp lực rất lớn nha!

"Vậy dứt khoát liền kết hôn đi!" Anh nở nụ cười gian xảo.

Hung hăng nhéo lên hai má của anh, dùng sức nhéo mạnh một phát, Đồng Tử Lâm nhìn bộ dáng anh bị đau, trong lòng rất khoái chí, "Em biết ngay cái âm mưu đen tối này là của anh mà!"

"Đây được coi là âm mưu đen tối sao?" Anh khó khăn mở miệng, hai gò má bị cô nhéo đau muốn chết.

Đồng Tử Lâm lại một lần nữa dùng sức nhéo, "Anh thực sự muốn cưới em, tại sao anh không cầu hôn em, chẳng lẽ còn muốn em cầu hôn anh trước sao?"

Nguyên nhân rầu rĩ vì việc này. . .

"Em đều là người của anh rồi, còn muốn những lễ nghi phiền phức này làm gì?" Hắc Nhựt Hoàng miệng lưỡi trêu chọc, trong lòng thực đã bắt đầu nghĩ cách cầu hôn thế nào.

Đồng Tử Lâm buông lỏng tay ra, trên mặt một trận nóng, bọn họ đã sớm nhận thức qua cảm giác hai cơ thể hòa hợp với nhau. Mà bọn họ đều lần đầu tiên làm nên đều có vẻ vụng về không thôi.

Lần đầu tiên đau là điều tự nhiên khỏi phải nói, nguyên nhân Đồng Tử Lâm cam tâm tình nguyện để cho anh "Giày vò", là vì anh đối với cô rất xem trọng. Động tác của anh ngây ngô, lại không dám làm cô đau.

Cô đau đến mức khóc thành tiếng, anh bị dọa sợ nên không dám làm tiếp nữa, muốn làm qua loa cho xong chuyện, nếu không phải cô kiên trì, anh e rằng sẽ bỏ dở nửa chừng rồi.

Dù sao cũng bị đau rồi, cũng không thể uống công nha. Vài lần sau đó, bọn họ mới có thể cùng nhau cảm nhận được hoan ái sung sướng ra sao.

Chỉ là cô không nghĩ tới da mặt dày anh như vậy, những lời như vậy cũng dám nói ra! Bàn tay lần nữa đánh lên bả vai của anh, quát nhẹ: "Nói bậy bạ gì đó!"

Dường như người đàn ông một khi đã chuyển qua ăn mặn thì tương đối dễ bị kích thích tình dục hơn.

Bàn tay len lén chui đến chỗ bắp đùi cô, anh mặt không đỏ, thờ không mạnh nói: "Anh nói đúng sự thật."

"Anh!" Đồng Tử Lâm tức giận nói không ra lời, đang muốn đánh anh một trận, thì cảm giác được nơi riêng tư của mình một trận ngứa ngáy, cô vừa cúi đầu nhìn xuống, không thể không đỏ mặt.

Cô đứng tư thế nửa đứng nửa quỳ, cho nên cơ hội anh đánh lên càng cao, bàn tay của anh cách quần lót mò tới cánh hoa nhỏ của cô, chân cô mềm nhũn, thuận thế ngồi ở trên đùi anh, mà bàn tay của anh càng thân mật ở hạ thân của cô.

Anh tiến tới bên tai cô, cười xấu xa, "Tại sao lại bất động vậy?"

Đồng Tử Lâm nén giận không nói được gì.

"Chặc chặc!" Anh bỗng nhiên ngạc nhiên nhìn cô, "Em dường như ướt..."

Cái người đàn ông thối tha này! Đồng Tử Lâm nổi giận nhìn anh, cô là người phụ nữ trung thực, đối với cô thẳng thắn, đối với người khác cũng thẳng thắn. Anh vừa đụng cô, thân thể của cô liền hóa thành cái ao ái tình, mềm yếu vô lực, anh hiển nhiên là hiểu rõ cơ thể cô nhất, mà còn giả bộ ngạc nhiên.

Ngón tay của anh hơi cong nhẹ, nhẹ nhàng cọ mạnh vào hoa huyệt của cô, trong lúc đó đầu ngón tay kẹp chặt ở cánh hoa của cô, chậm rãi vuốt ve, trong nháy mắt cô nghiêng đổ ở trong ngực của anh, tiếng rên rỉ vang dội.

"Thoải mái sao?" Hắc Nhược Hoành nói nhỏ, âm thanh đã khàn khàn rất nhiều.

Cô chủ động ngồi thẳng dậy, nâng phần dưới cơ thể lên, dễ dàng cho tay anh vận động, không muốn nghe lời nói thô lỗ của anh nữa, cô dứt khoát cúi đầu ngăn chặn cái miệng của anh, miễn cho cái miệng của anh phun ra nhiều lời nói khiến cho người ta xấu hổ.

Rõ ràng lần đầu tiên làm, anh không có kỹ thuật lão luyện hay cao thủ tình trường gì cả, sau này trước lạ sau quen, anh có bản năng người đàn ông trời sinh ham muốn chinh phục, anh nhanh chóng nắm giữ môn học tình dục này.

Quần lót nhẹ nhàng bị kéo sang một bên, ngón trỏ của anh nhẹ nhàng linh hoạt tiến vào trong cơ thể cô, ở hành lang của cô nhẹ nhàng mà rút ra đâm vào, cô nhiệt tình lê lưỡi, cùng anh hôn sâu dữ dội.

Anh thích cô nhiệt tình, anh luôn hiểu cô một phụ nữ to gan, cô có thể mặc lễ phục ưu nhã, có thể giả vờ rất đoan trang, thế nhưng anh biết, trong cơ thể cô rất ngang bướng.

Mà bình thường vào thời khắc này anh rất khó kiểm soát bản thân, hạ thân nhanh chóng cương cứng lên, động tác trên tay cũng không ôn nhu nữa, anh biết cô có thể chịu đựng được, dứt khoát nhét vào thêm ba ngón tay.

"A!" Cô rời khỏi môi của anh, nửa vì khó chịu, nửa vì hường thụ mà ngẩng đầu rên rỉ.

Anh ngược lại một lần nữa mút cái miệng nhỏ nhắn của cô, một bàn tay khác ở trên vú cô xoa nắn, giống như nhào một cục bột, tuyệt không chú ý đến lực đạo của mình.

Cô bắt đầu khó chịu, ở trên chân của anh vận vẹo người, hoa huyệt theo đầu ngón tay anh rút ra đâm vào ướt một mảng lớn, trên quần anh không tránh được ẩm ướt.

Đồng Tử Lâm hơi hít mắt lại, khoái cảm trong cơ thể cao hơn từng lần một, nhưng cô biết cô còn có thể theo đuổi nhiều khoái cảm hơn. Tay ngọc thon dài lặng lẽ đi tới quần của anh, không chút nào dụ dăng kéo khóa quần của anh ra.

"A! Chết tiệt!" Anh buông miệng cô ra, trong miệng tuôn ra một trận thô tục.

"Xin lỗi!" Đồng Tử Lâm cũng hoảng sợ, không nghĩ tới khóa kéo lại mắc kẹt ở vị trí kia.

Hắc Nhược Hoành không nói gì nhìn cô một cái, nhìn lại hạ thân của mình. Đồng Tử Lâm khẩn trương nhìn anh, "Anh không sao chứ?"

"Em nói xem?" Hắc Nhược Hoành xanh cả mặt.

"Bị thương không?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

Hắc Nhược Hoành rút tay ra khỏi hoa huyệt của cô, thử kéo lại dây khóa, không có kết quả, chán chường lắc đầu, "Kéo không ra!"

Con trùng tham ăn trong người Đồng Tử Lâm vẫn còn đang tác quái, lúc này lại không thể cho nó ăn no được, "Vậy làm sao bây giờ?" gương mặt Hắc Nhược Hoành cũng lo nghĩ, anh cũng chưa từng trải phương diện này.

"Nó không nhỏ xuống sao?" Đồ dầu vào lửa, cô cứ lấy móng tay đâm đâm vào hạ thân anh, không nghĩ tới càng sưng lên, khuôn mặt đỏ ửng lên, "Tại sao có thể như vậy!"

"Đây không phải nói nhỏ là có thể nhỏ, anh cũng không phải không là người máy!" Hắc Nhựt Hoành bị dọa sợ, hai tay nắm tay cô, tránh cho cô lại làm ra chuyện gì.

Chưa thỏa mãn được dục vọng, trong người thật không dễ chịu, Đồng Tử Lâm chu cái miệng nhỏ nhắn lên. Con mắt dạo xung quanh một vòng, trông thấy cây kéo, giấy giữa nơi giam cầm của anh, cầm cây kéo, cũng không thông báo một tiếng, trực tiếp cắt bỏ phần quần anh.

Lúc Hắc Nhựt Hoành còn chưa phản ứng gì, quần cùng hạ thân của anh đã chia lìa rồi, anh khiếp sợ trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt cô kiêu ngạo cảm nâng cao tự đắc, "Không cần cảm ơn em, không cần khen em!"

Không! Anh hoàn toàn chưa từng nghĩ ý tưởng kia, anh hiện tại chỉ cảm giác "Người anh em" vẫn còn, thực sự là ông trời phù hộ!

"Làm sao vậy?" Đồng Tử Lâm không cảm giác cô ở đâu có vấn đề, nếu có vấn đề thì nên giải quyết, mà cô đã giải quyết xong vấn đề đó rồi nha.

"Ha ha..." Hắc Nhựt Hoành đột nhiên bật cười to, không nghĩ tới cô cũng sẽ nôm nong như vậy, thật đáng yêu.

"Cười cái gì..." Đồng Tử Lâm không hiểu gì cả.

Anh ôm cô lên, đẩy đồ trên bàn xuống, lấy cây kéo trên tay cô, nhanh chóng cắt quần lót của cô ra, lưỡi kéo lạnh lẽo khẽ chạm qua bắp đùi của cô, cô co rúm lại một chút, khuôn mặt sợ hãi kêu to: "anh làm gì thế?"

Để cho cô cũng cảm thụ một chút, khi lưỡi kéo chạm qua cảm giác thế nào, anh vô tội nói: "Làm tình!"

Đồng Tử Lâm còn muốn nói gì đó, anh đã nhanh chóng cởi hết quần áo trên người bọn họ, vật nam giới cao ngạo để ở nơi riêng tư của cô, anh ở bên tai của cô thấp giọng lầm bầm: "Em không lo lắng anh sẽ xuất tinh sớm sao?"

Bị cây kéo của cô dọa sợ đến xuất tinh sớm!

Vừa nghe đến anh nói như vậy, Đồng Tử Lâm hiểu ngầm ý tứ của anh, cũng cười, "Vậy anh liền trở thành kẻ bất lực!"

"Phụ nữ hư!" Anh nỉ non một câu, bàn tay duỗi ra, ôm lấy hông của cô, nặng nề mà thẳng tiến ở trong chỗ sâu nhất của cô, khiến cho cô kêu lên một tiếng, hai tay khấn trương ôm anh lại, chỉ sợ bị anh đụng ngã xuống đất.

Anh đóng đưa cái hông, thân trọng đâm một lần rồi lại một lần vào hoa tâm của cô, mỗi một lần anh lướt động, bộ ngực duyên dáng đung đưa thành vòng cung xinh đẹp.

Anh cúi đầu ngậm mút, mà thân thể của cô toàn bộ rơi vào tay giặc, chỉ có thể mặc cho anh định đoạt. Bộ dáng xinh đẹp của cô, những cử chỉ quyến rũ hướng về phía anh.

HẾT CHƯƠNG 4

Bạn đang đọc truyện *Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Bọn họ chỉ mới vừa nếm thử được tư vị tình dục, Hắc Nhựt Hoành còn muốn nếm thêm nhiều hương vị nữa, nên muốn cấp tốc ôm người phụ nữ đó về nhà làm vợ mình.

Hiện tại trong đầu anh đã có một kế hoạch cầu hôn, một tràng tiếng gõ cửa làm cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, anh ngẩng đầu nhìn lên, là ba Hắc, "Ba?"

"A hoành à..." ba Hắc giọng nhu hòa gọi.

Hắc Nhựt Hoành giật mình một cái, có một loại dự cảm xấu, "Ba, người trực tiếp nói đi, đừng dùng giọng nói này nói chuyện với con."

Anh vẫn quen giọng nói lớn tiếng của ba hơn.

Ba Hắc "Hi hi" cười vài tiếng, "Ngày hôm nay có một tiệc rượu, ba hy vọng con sẽ thay ba đi."

Hắc Nhựt Hoành còn tưởng là chuyện quan trọng gì, "Đã biết, con sẽ thay ba đi." Kỳ thật loại chuyện này đại khái có thể giao cho bộ phận PR giải quyết, bất quá ba đã tự mình yêu cầu, chắc người chủ tiệc rượu có mặt mũi lớn, đúng là từ chối không được.

"Được, ba đi trước." Đạt được mục đích, ba Hắc vui vẻ rời đi.

Hắc Nhược Hoàn bắt đầu đi lặc đầu, gửi một tin nhắn ngắn cho Đồng Tử Lâm, nói cho cô biết, hôm nay buổi tối không thể cùng nhau ăn cơm được.

Đồng Tử Lâm đi tới căn hộ của Hắc Nhược Hoàn, cầm chìa khoá anh đưa cho cô, mở cửa phòng của anh. Khó có được cuối tuần, nên ra ngoài đi chơi mới đúng.

Đẩy cửa phòng ngủ của anh ra, nhìn thấy anh trần truồng nửa người nằm ở trên giường, bên miệng nâng lên nụ cười nhẹ.

Chỉ là ánh mắt cô nhìn lướt qua, trông thấy bên cạnh anh còn có một người phụ nữ, nụ cười trên mặt cô đông lại, cô ngây ngốc đứng tại chỗ, hai mắt mở thật to. Trong đầu trống rỗng, đại não thông minh lúc này đột nhiên nghỉ việc.

Trên giường người phụ nữ kia xoay người lại, cô nhìn thấy mặt của người đó, dạ dày tự nhiên ngọ nguậy, cô khó chịu che miệng, hướng phòng tắm chạy đi.

Có lẽ Hắc Nhược Hoàn bị trận nôn khan đánh thức, anh mơ hồ mở mắt ra, ngồi dậy, tay không ngừng vỗ đầu, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng anh lại thấy rõ có một người phụ nữ nằm ở trên giường.

Thân thể Đồng Tử Lâm, anh đã nhìn không dưới mấy chục lần, nhưng trong ấn tượng của anh, cô không có gầy như vậy, người này anh không quen. . .

Ý thức lập tức thanh tỉnh rất nhiều, anh theo bản năng kéo chắc ga giường, không cần nhìn anh cũng biết lúc này đang trần trụi, trên mặt nhiều loại tâm tình lẫn lộn.

Nhưng cũng không bằng cảm xúc bị bắt gian trên giường.

Về mặt Đồng Tử Lâm tái nhợt mở cửa phòng tắm đi ra, thấy người đàn ông ngồi trên giường, cô tức giận nói, "Hắc Nhược Hoàn, chúng ta kết thúc!"

Lý trí? Đồng Tử Lâm đang không để ý tới lời cô nói, đặc biệt là lúc cô tức giận.

Mà Hắc Nhược Hoàn thì có, anh người có lý trí, cho dù tình hình đang không được tốt, vào lúc này, anh cần nhất chính là lý trí. Anh nhìn Đồng Tử Lâm tức giận bỏ đi, anh quay sang đánh thức người phụ nữ ở trên giường, có chút kinh ngạc cô chính là cô gái ở nhà hàng lần trước.

"Làm sao vậy?" Cô hoảng sợ ngồi dậy.

Hắc Nhược Hoàn nhìn thấy khăn trải giường từ trên người của cô tuột xuống, cô mặc trên người lễ phục kêu gọi lộ lưng, không, phải nói quần áo cô còn nguyên vẹn.

Cô nằm úp sấp ngủ ở bên cạnh, rất tự nhiên khiến người ta liên tưởng đến cô cùng anh đều trần truồng.

"Cô tại sao lại ở chỗ này?"

Hoàng Tử Nguyệt sững sốt một chút, "Bạn học Hắc, anh không nhớ rõ sao?"

"Mời giải thích rõ." Anh lễ phép nói, nhưng trong mắt u tối khiến người ta sợ hãi.

Hoàng Tử Nguyệt theo bản năng tránh né ánh mắt của anh, "Ngày hôm qua anh uống khá nhiều, là em lái xe đưa anh về nhà."

"Tôi nhớ là tôi có tài xế."

Hoàng Tử Nguyệt cắn cắn môi, hình như có nỗi khổ khó nói, một lát sau, đột nhiên cô ngẩng đầu lên, bất cứ giá nào cũng phải nói: "Em là lễ vật của anh."

Người trong xã hội thượng lưu đều thích giờ trò này, rất thích buộc trên cổ các cô gái xinh đẹp nơ con bướm, để tặng cho người khác nịnh bợ, thật bất hạnh, ngày hôm qua anh đụng phải.

"Tôi không biết cô kiếm được gì trong chuyến đi này!" Anh mở miệng châm chọc.

"Em. . ." Hoàng Tử Nguyệt có một khắc vui vẻ, bởi vì anh người khách đầu tiên của cô. Chẳng qua truyện cổ tích vẫn là truyện cổ tích, thực tế thì tàn khốc hơn nhiều, cô biết, người đàn ông này không vui mừng hơn hờ gì.

Nếu như không phải anh tu dưỡng thật tốt, e rằng cô đã bị nhục nhã.

"Chúng ta ngày hôm qua không có phát sinh gì cả." Anh khẳng định nói.

Do dự chỉ chốc lát, cô gạt đầu, cho dù cô thực sự muốn phát sinh gì đó với anh cũng không có khả năng, sau khi cô thay anh cởi hết quần áo, anh đã sớm nằm ngủ say ở chỗ này.

Hắc Nhược Hoàn nhìn cô chăm chăm, lạnh lùng mở miệng, "Cô cần bao nhiêu tiền?"

Cô cắn cắn môi dưới, không mở miệng được, ai cũng có nỗi khổ, nỗi khổ của cô cũng rất bình thường, nhưng cũng thật bi thảm, thế nhưng cô cũng

không nói ra vào lúc này, vì người đàn ông này đối với cô không có bất kỳ thương cảm nào.

Đem câu chuyện nói ra, chẳng khác nào tự rước lấy nhục. Cô nhẹ nhàng nói ra một con số, mắt không dám nhìn anh.

"Tôi cho cô gấp đôi, cô đi nói rõ ràng với bạn gái của tôi."

Hoàng Tử Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, "Bạn gái anh hiểu lắm?" Cô vừa rồi ngủ say như chết, căn bản không biết vừa xảy ra chuyện gì.

"..." Anh không mở miệng, chờ cô đồng ý.

Hoàng Tử Nguyệt có chút khản trương, "Xin lỗi, em không biết..." Cô im lặng, không nói được gì nữa, trong ánh mắt lạnh tanh của Hắc Nhược Hoành không có bất kỳ ôn nhu nào, anh căn bản không quan tâm đến sự chân thành cùng áy náy của cô.

Cô cúi thấp đầu xuống, "Em biết rồi." Cô hít một hơi, "Em sẽ giải thích rõ ràng cho cô ấy hiểu."

Hắc Nhược Hoành dùng tay ra hiệu, Hoàng Tử Nguyệt bối rối rời khỏi cái giường lớn, như một con chuột nhỏ từ dưới móng vuốt con mèo trốn thoát.

Hắc Nhược Hoành nặng nề thở ra một hơi, không hiểu sự tình làm sao lại phát triển đến nước này, anh thật vất vả mới mở rộng lòng cô, không để cho cô trốn tránh anh, chấp nhận tình cảm của anh.

Khi anh sắp tiến thêm một bước phát triển, thì xảy ra chuyện này thời gian quá không thích hợp, mà cô, Hắc Nhược Hoành có thể khẳng định một ngàn lần, lúc này đây, cô sẽ không để cho anh sống dễ chịu.

Anh cười khổ một cái, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho anh, cô chính là người phụ nữ như vậy.

Nói muốn chính là muốn, nói không muốn chính là không muốn, nói giữa bọn họ kết thúc, liền thực sự kết thúc, anh hầu như có thể dự đoán khi Hoàng Tử Nguyệt giải thích, hoàn toàn không xoa dịu được mối quan hệ căng thẳng hiện tại của bọn họ.

Đồng Tử Lâm rất tức giận, cô tức muốn đánh một trận đôi cầu nam nữ này, thế nhưng cô không muốn làm ô uế tay mình, tức giận hơn, cô không thể tưởng tượng được cô lại đi hẹn ước với người đàn ông như vậy.

Cô đành phải đến nơi hẹn, đi tới tiệm bánh ngọt, cô lạnh lùng nhìn cô gái ngồi ở trước mặt, người phụ nữ này giống như một cô vợ nhỏ.

"Xin lỗi..." Hoàng Tử Nguyệt bắt đầu xin lỗi, cô không nghĩ tới Đồng Tử Lâm thật sự là bạn gái Hắc Nhược Hoành, ngày đó vô tình gặp được ở nhà hàng, cô còn nghĩ bọn họ chỉ là bạn bè, một đôi bạn bè thân thiết.

Nhưng tiếng xin lỗi này, khiến Đồng Tử Lâm càng tức giận hơn, cô mím môi thật chặt, một câu cũng không nói.

Hoàng Tử Nguyệt bất an giắt mình, trên mặt sợ hãi, "Tôi... Tôi không có..."

"Mặc kệ cô có cái gì hay không, chuyện đều không liên quan đến tôi!" Đồng Tử Lâm không chút do dự cắt đứt lời của cô ấy.

Cho dù hồi nhỏ Hoàng Tử Nguyệt đối với Hắc Nhược Hoành có tình cảm, nhưng hiện tại cũng không dám vọng tưởng. Cô chỉ là một người qua đường mà thôi, căn bản là không vai trò quan trọng gì cả, mà Đồng Tử Lâm mới thật sự là công chúa, công chúa vốn chính là xứng với hoàng tử.

Mà Hắc Nhược Hoành vị hoàng tử này từ đầu đã thích công chúa, cái gì chim sẻ trở thành phượng hoàng đều là gạt người. Cô mở miệng muốn nói, lại bị một tiếng chuông điện thoại di động cắt đứt.

Cô mở điện thoại di động, áp ứng mà trả lời vài tiếng, trên mặt không còn sợ hãi nữa, mà là bất lực.

Đồng Tử Lâm cau mày nhìn Hoàng Tử Nguyệt, trên mặt đầy vẻ không kiên nhẫn, lúc cô đang chuẩn bị cầm túi xách lên đi, người phụ nữ trước mặt đột nhiên lớn tiếng khóc, Đồng Tử Lâm sững sốt, nhất thời không biết phản ứng gì.

"Ô ô..."

Tiếng khóc của cô càng to lớn, khiến cho mọi người xung quanh chú ý, Đồng Tử Lâm nhất thời hối hận tại sao cô lại không tìm nơi nào kín đáo gấp mặt chữ, "Này! Không cho phép khóc!" Cô ngang ngược nói.

"Oa oa..."

Tiếng khóc của cô lớn hơn nữa, Đồng Tử Lâm chịu thua, cô càng không cho phép, Hoàng Tử Nguyệt càng khóc lợi hại hơn, cô chịu không nổi nữa, đành phải ngồi ở bên cạnh Hoàng Tử Nguyệt, giống lúc trước dỗ em gái Đồng Tử Tuyền vậy, vỗ nhẹ bả vai của cô ấy, ôn nhu nói: "Ngoan, đừng khóc, ngoan nha!"

Không biết lời an ủi của cô có tác dụng hay không, tiếng khóc của Hoàng Tử Nguyệt càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng, biến thành nức nở.

"Nói cho tôi biết, chuyện gì xảy ra?" Đồng Tử Lâm ôn nhu nói, cô không thích Hoàng Tử Nguyệt, nhưng chỉ không thích thôi, theo quan niệm của cô, tên khốn kiếp Hắc Nhược Hoành mới kẻ đáng ghét!

"Tôi... Em trai..."

Nắm được vài câu trọng điểm, Đồng Tử Lâm nhanh chóng hiểu rõ sự tình, "Em trai cô nằm viện?"

Hoàng Tử Nguyệt nặng nề gật đầu.

"..."

"Đồng tiểu thư, thật xin lỗi, tôi cùng bạn học Hắc không có xảy ra chuyện gì, tôi cùng anh ấy chỉ ngủ cùng một giường..."

Hoàng Tử Nguyệt vừa khóc vừa nói, đem tất cả mọi chuyện nói ra rõ ràng.

Đồng Tử Lâm rất ghét nhìn phụ nữ khóc, sau khi nghe xong cô bức bối nói: "Được rồi được rồi, tôi biết rồi."

Lời của cô khiến Hoàng Tử Nguyệt an tâm được một chút, sau khi an lòng, cô không khỏi buột miệng nói ra, "Đồng tiểu thư, tôi đang rất cần tiền của bạn học Hắc..."

Bọn họ cũng từng học chung nhà trẻ, nhưng Hoàng Tử Nguyệt gọi cô là Đồng tiểu thư, nhưng gọi Hắc Nhược Hoàn là bạn học Hắc, Đồng Tử Lâm không muốn mình hẹp hòi như vậy, nhưng lòng dạ cô đúng là hẹp hòi thiệt.

[

Vừa nghe nói đến tiền, sắc mặt cô tối sầm, "Tiền gì?"

"Tôi..." Hoàng Tử Nguyệt dừng lại có chút sợ, nhưng dưới ánh mắt hung ác của Đồng Tử Lâm, liền đem sự việc nói rõ một lần, run như cây sậy nhìn mặt Đồng Tử Lâm không chút biến đổi.

"Tốt." Cô cười nói.

"Đồng tiểu thư..."

Đồng Tử Lâm từ trong túi xách lấy chi phiếu ra, nhanh chóng điền ở phía trên một con số, đưa cho cô, "Tiền này cô cầm, hẳn đủ để cho em trai cô chữa bệnh, về phần tiền thừa thì tùy cô muốn làm gì thì làm, sau đó đừng bước chân vào nghề kia nữa..."

Trong nháy mắt Hoàng Tử Nguyệt ngẩn ngơ, đáng đáp hoa lê đài vũ làm rung động lòng người, "Cô tại sao phải giúp tôi?"

Không để ý đến vấn đề của cô, Đồng Tử Lâm lạnh lùng nói: "Cô cũng không cần nói chuyện với Hắc Nhược Hoàn, cô nên tự lo cho mình thì hơn, chuyện giữa tôi và anh ấy, tôi sẽ tự giải quyết."

Từ đầu đến cuối Hoàng Tử Nguyệt đều ngồi ngẩn người tại chỗ, nhìn Đồng Tử Lâm đứng dậy, cầm túi LV mới nhất cao ngạo rời khỏi. Qua một lúc lâu, điện thoại di động trong túi xách vang lên, cô đứng lên lấy ra nhìn, người gọi đến là Hắc Nhược Hoàn.

Cô cần môi suy nghĩ, cô hiểu ý tứ của Đồng Tử Lâm, Đồng Tử Lâm không muốn cô tham gia vào chuyện giữa bọn họ, hơn nữa, cô vốn là một người dư thừa, nắm chắc chi phiếu trong tay, cắn chặt răng, cúp điện thoại, trực tiếp tắt nguồn.

Cô sẽ không cầm chi phiếu của Hắc Nhược Hoàn, nếu cô đã quyết định cầm chi phiếu của Đồng Tử Lâm, thì cô phải hết lòng tuân thủ cam kết, nhưng mà Đồng Tử Lâm sau khi nghe xong lời giải thích của cô, hình như vẫn chưa hết giận, cảm thấy cô ấy càng tức giận hơn thì phải.

Ánh mắt từ điện thoại di động dời đến tờ chi phiếu trên tay, cô một lần nữa kiểm tra lại, đáy lòng nở một nụ cười, có lẽ cô rất may mắn, có thể một lần nữa trở lại cuộc sống trên quỹ đạo của mình... Về chuyện tình của hai người kia, cô vẫn không nên xen vào việc của người khác thì tốt hơn, cô chỉ là một người ngoài cuộc mà thôi.

Đồng Tử Lâm vừa đi ra khỏi tiệm bánh ngọt, trên mặt tức giận đều không che giấu được, bước chân cô dừng lại, đứng tại chỗ suy nghĩ một chút, nét mặt biểu lộ một tia cười lạnh, được lắm Hắc Nhược Hoàn, anh cho rằng như vậy cô sẽ tha thứ sao?

Nằm mơ!

Dám để người phụ nữ khác đưa anh về nhà, còn cho ở lại nhà anh, ngủ ở trên giường của anh, anh cho là cô đã chết rồi sao?

Khi Hắc Nhược Hoàn nhận được bưu kiện Đồng Tử Lâm gửi cho anh, là lúc anh đang an tĩnh ngồi một chỗ, giống như một thầy tu đang ngồi thiền, trong mắt lộ ra cơ trí.

Cho dù không mở ra xem, anh cũng biết, anh tuyệt đối sẽ không thích những đồ vật bên trong. Nếu như Đồng Tử Lâm hiểu, cô sẽ chủ động tới tìm anh, chứ không phải gửi bưu kiện này tới.

Anh nhìn chằm chằm thật lâu, sau đó chậm rãi đứng dậy, cầm kéo lên, rạch một đường, anh thông thả mở hộp ra nhìn.

Lụa trắng, dao găm, một lọ thuốc...

Anh cẩn thận nhìn, dịu dàng sờ nhẹ tấm lụa trắng giống như vuốt ve người phụ nữ anh yêu thương vậy, anh nhếch miệng cười, vì sáng ý của cô mà cười, nhẹ nhàng buông ra.

Anh lạnh nhạt cầm dao găm lên, hơi dùng lực, lau lưỡi dao qua một lần, ánh mắt hiện lên tia sáng, anh vững vàng cầm dao găm hướng về cái bàn ở giữa đầm một cái, lưỡi dao khắc sâu ba tác.

Kỳ thật không cần thử, anh cũng biết con dao này tuyệt đối không phải thứ dễ đùa giỡn. Đúng vậy anh không cách nào thuyết phục chính mình, cô là một người phụ nữ nhẫn tâm.

Một lát sau, thả dao găm xuống, anh cầm lấy hộp thuốc, trên đó viết to hai chữ: Thuốc ngủ. Anh buông hộp thuốc xuống, rót một ly nước.

Gần mấy phút sau, anh bùng ly nước khẽ uống một ngụm. Anh không chút nghĩ ngợi mở hộp thuốc, đổ ra một viên thuốc.

Thời điểm muốn uống viên thuốc vào, cửa phòng làm việc mở ra, anh tỉnh táo nhìn người vừa tới.

"A Hoành, chú nghe nói..." Là Bạch Mộ Hiên chứ Hắc Nhựt Hoành, lúc này anh hơi khấn trương xông vào. Vừa nhìn thấy Hắc Nhựt Hoành bình tĩnh, anh có chút ngạc nhiên.

"A Hoành, cháu đang làm gì?" Bạch Mộ Hiên phát hiện trên bàn hỗn loạn, lụa trắng, dao găm, còn có hộp thuốc, anh đi tới cái bàn, cầm lên hộp thuốc lên nhìn, lập tức cả kinh, "Thuốc ngủ!"

"Chuyện gì?" Hắc Nhựt Hoành lạnh nhạt hỏi.

Khung hoảng cùng sợ hãi, Bạch Mộ Hiên không cách nào không nghiêm nghị nhìn anh.

Hắc Nhựt Hoành nở nụ cười, giống như là đang cười Bạch Mộ Hiên chuyện bé xé to, "Lâm Lâm chỉ đùa giỡn thôi."

Bạch Mộ Hiên làm như hiểu tất cả, "Nếu như là đùa giỡn, cháu cũng sẽ không uống nó, mà trực tiếp đem ném đi." Giữa bọn họ tuổi tác chênh lệch cũng không phải rất lớn, nên Bạch Mộ Hiên đối với Hắc Nhựt Hoành hiểu rất rõ.

Hắc Nhựt Hoành nở nụ cười, nụ cười mang theo mắt mát, "Cô ấy sẽ không ác như vậy." Lời này anh như nói cho chính mình.

"Từ Lâm đưa những thứ này có ý nghĩa cô ấy muốn chia tay với cháu." Bạch Mộ Hiên thẳng thắn nói rõ.

Ai có thể sáng tạo như Đồng Tử Lâm được chứ, chia tay vẫn tặng quà, hơn nữa quà chia tay này còn rất có khí phách hoàng đế nha, ba thứ này thời xưa hoàng đế thường đưa cho phi tử hậu cung.

Hắc Nhựt Hoành buồn bực không lên tiếng, cũng bởi vì không muốn tin tưởng ý nghĩa những thứ Đồng Tử Lâm đưa cho, đem những ý nghĩa thành đùa giỡn, mà anh cũng "Vui đùa" trong cái trò chơi đó.

Nhưng những thứ này đều là anh phỏng đoán mà thôi!

Bạch Mộ Hiên nói ra tất cả, Hắc Nhựt Hoành đứng lên, cầm toàn bộ những thứ đó bỏ vào cái thùng, nhắm mắt làm ngơ.

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?" Bạch Mộ Hiên thử cùng anh nói chuyện, mong muốn anh chớ để tâm vào những chuyện vụn vặt...

Hắc Nhựt Hoành lắc đầu, không dự định nói gì cả, có một số việc anh rất khó nói với người ngoài, cho dù người này là chú út của anh, anh cũng nói không nên lời.

Bạch Mộ Hiên nhìn gương mặt buồn bực của anh, trực tiếp nói ra, "Chú nghe nói một việc."

"Ừ?" Anh phản ứng chậm rãi gật đầu một cái, bộ dáng không có hứng thú một chút nào.

"Là Từ Du nói với chú." Bạch Mộ Hiên dừng một chút, "Từ Lâm xin điều đến chi nhánh công ty ở Hồng Kông."

Hắc Nhựt Hoành phản ứng cực kỳ chậm, gương mặt xuống đất, giọng nói cũng thong thả như con rùa đang bò, "Chú nói cái gì?"

"Chú cảm thấy khó hiểu nên mới đến hỏi cháu một chút." Trước đây hai người dính nhau như sam, đột nhiên bây giờ một người nói muốn chuyển đi, như thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Lại một lần nữa Bạch Mộ Hiên đưa ánh mắt đặt trên cái hộp kia, trong lòng không khỏi so sánh, Từ Du mặc dù có chút yếu ớt, nhưng nhiều nhất cũng chỉ bỏ đi giải sầu một mình, nhưng Đồng Tử Lâm còn ác hơn, cô ấy không phải đi giải sầu một chút, mà là rời khỏi cái chỗ này.

Dù sao anh cũng là người ngoài cuộc, có mấy lời anh không tiện nói ra, anh tiến lên, vỗ vỗ vai Hắc Nhựt Hoành, "Chính cháu tự giải quyết đi!"

Hắc Nhựt Hoành không biết Bạch Mộ Hiên rời đi lúc nào, lúc anh nghe đến Đồng Tử Lâm muốn rời khỏi, anh liền bị hãm sâu trong suy nghĩ của mình,

anh không nghĩ tới Đồng Tử Lâm thực sự ác như vậy!

Đi...

Nói đi là đi, cũng không nghĩ đến tâm tình của anh. Hoàng Tử Nguyệt cũng không nhận điện thoại anh, anh còn tưởng Lâm Lâm đã hiểu rõ mọi chuyện rồi chứ, thế nhưng cô cũng liên lạc với anh lần nào.

Cô đang tức giận, tức cái gì chứ? Anh không biết.

Anh nghĩ chắc cô tức giận việc anh cho Hoàng Tử Nguyệt ngủ. Hai tay khoanh ở trước ngực, nhìn chăm chăm cái hộp kia.

Cô muốn đi, vậy cũng phải xem cô có thể đi được không chứ...

Sau khi tan việc Đồng Tử Lâm trở về căn hộ nhỏ của mình, đã chừng mấy ngày cô chưa có về nhà ba mình. Căn hộ này là cô tự mình mua sau khi đi làm.

Mỗi lần có chuyện gì buồn phiền, cô sẽ một mình ở chỗ này, từ từ suy nghĩ kỹ càng. Kỳ thật cô đã quyết định chia tay Hắc Nhược Hoàn, ngay cả quà chia tay cũng gửi đi rồi.

Nhưng tâm tình của cô cũng không thấy chuyển biến tốt đẹp chút nào, dường như vẫn là trời đầy mây, rầu rĩ, muốn mưa nhưng rơi không được, cô cảm thấy hoảng sợ.

Cô rất ít đem ưu tư mang vào công việc, nhưng cô làm sao cũng không nghĩ tới bởi vì quan hệ của anh, đã biến trạng thái làm việc mấy ngày nay không tốt chút nào.

Không muốn đi thừa nhận, cái người đàn ông thối tha kia thực đã ảnh hưởng đến cô.

Cô còi quần áo xuống, tắm nước nóng, trước khi ngủ xoa chút tinh dầu hoa oải hương lên người, ra lệnh chính mình không nên suy nghĩ nhiều, tiến vào mộng đẹp.

Cô ngủ rất sâu, bởi vì mấy ngày hôm trước đều ngủ không được ngon giấc, cho nên có người bước vào phòng cô cũng không biết.

Trên tay của người đàn ông cầm chìa khóa, đây cái chìa khóa cô cho anh, cho phép anh được ra vào. Anh đặt chìa khóa trên quầy, thân nhiên đi vào gian phòng của cô.

Ngồi ở bên giường cẩn thận nhìn cô, trong mắt mang theo phần nộ và không cam lòng. Bàn tay ở cổ duyên dáng của cô ôn nhu phác họa, nét mặt cùng ánh mắt hoàn toàn không giống nhau, mang theo sự quyến luyến và ôn nhu.

Anh giống như một tên cướp, xông vào nhà của cô, toàn thân mang theo ngọn lửa tức giận, cho tới khi bàn tay của anh bóp trên cổ của cô, anh cũng không có quá nhiều cảm giác.

Thẳng đến khi trong lúc ngủ người phụ nữ này khẽ nói mớ, anh mới giật mình buông cô ra.

"Tên thối tha!" Người phụ nữ cúi đầu nắn một câu, ngay sau đó xoay người, khuôn mặt hướng bên trong mà ngủ.

Anh im lặng nở nụ cười, vì anh có thể quấy nhiễu cô trong giấc mơ, khiến cô ngay cả ngủ cũng nghĩ tới anh, cô quan tâm anh!

Cô không phải như vẻ ngoài của cô không có tim không có phổi, không phải không quan tâm anh, cô chắc chắn rất quan tâm đến anh!

Anh cẩn thận vì cô đắp kín mền, hôn một cái lên trán cô, lưu luyến rời khỏi cô. Anh hiểu cô, cũng như cô hiểu anh.

Cô hiện tại muốn thấy một người nhất chính là anh, mà không muốn nhìn thấy nhất cũng là anh.

Anh nên làm như thế nào, mới có thể làm cho cô không quên anh, đối với anh nhớ mãi không quên đây... Khóe miệng nâng lên một độ cong, trong lòng anh có một sáng ý.

"Người phụ nữ không có lương tâm..." Anh ở bên tai cô nói nhỏ, giống như nói câu thần chú ma thuật, đem ma pháp tình yêu thi triển ở trên người của cô.

Trong lúc đó Đồng Tử Lâm nửa mê nửa tỉnh, giống như nghe thấy tiếng nói của người đàn ông thối tha kia. Cô nhẹ nhàng mở mắt, không nghĩ tới người đàn ông xuất hiện trong mộng cũng ở trước mắt, cô kinh ngạc.

"Chào buổi sáng, Lâm Lâm." Anh vui vẻ cười, coi như giữa bọn họ không có phát sinh gì cả.

"Anh!" Đồng Tử Lâm đang muốn tát anh một cái, muốn đem anh đánh thành đầu heo, lại phát hiện cô đang bị anh ôm vào trong ngực, theo bản năng cô cúi đầu xuống nhìn một chút, ngay sau đó lớn tiếng la lên, "A!"

Căn hộ của cô nằm ở lầu mười hai, ngày thường những lúc buồn chán có thể nhìn thấy mọi thứ, phong cảnh vô cùng đẹp. Chỉ là hiện tại cô không có tâm

trạng nhàn hạ thoải mái này, "Hắc Nhực Hoành, anh điên rồi sao? Mau thả em xuống!"

Hiện tại anh đang ôm cô đứng ở trên ban công, cô lúc này đứng là bay lên trên không trung, cô cho dù không có chứng bệnh sợ độ cao, nhưng cũng sợ muốn chết!

"Anh..." Cô thiếu chút nữa là khóc rống lên, lớn như vậy, cô cũng không có bị người nào khi dễ như vậy, cho tới bây giờ, vẫn chỉ có anh là khi dễ cô thôi, người đàn ông này quá ghê tởm!

"Lâm Lâm..." Anh nín cười, vẻ lo lắng nhiều ngày qua đột nhiên quét sạch, thì ra người phụ nữ không sợ trời không sợ đất này cũng biết sợ nha.

"Anh... Rốt cuộc muốn... Làm gì?" Cô nói đứt quãng, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, tựa như người đàn ông trước mắt này không phải là Hắc Nhực Hoành, mà là tên điên.

"Anh chỉ là muốn hỏi em một vấn đề." Hắc Nhực Hoành thần nhiên mở miệng, hai tay mạnh mẽ chống đỡ cơ thể cô.

"Vấn đề gì?" Sáng sớm gió mang theo cơn lạnh, khiến cô co người lại.

"Em có yêu anh hay không?" Hắc Nhực Hoành nghĩ phương pháp này quá mức nham hiểm, thế nhưng không ở vào thời điểm này hỏi cô, cô sẽ không nói thật.

Đồng Tử Lâm thờ phỉ phò, nước mắt theo từng cái chớp mắt chảy xuống, cô hận không thể đem người đàn ông này đập xuống đất, cô sẽ dập bẹp người anh, hung hăng phỉ nhổ.

Cô không có lập tức cãi lại, chỉ cắn môi dưới, khuôn mặt quật cường, không dự định mở miệng.

"Chắc Hoàng Tử Nguyệt nói rõ với em rồi chứ?"

"Chuyện không liên quan gì tới em cả!" Cô cứng rắn trả lời.

"Vì sao không tới tìm anh?" Nếu bọn họ đã nói rõ ràng với nhau, cô vì sao lại không tới tìm anh, cô thiếu anh một lời xin lỗi.

Trong mắt hiện lên tia chột dạ, mí mắt Đồng Tử Lâm rũ xuống.

"Em thật sự muốn chia tay với anh sao?" Hắc Nhực Hoành giống như nói một mình.

Đúng vậy, cô dự định cùng anh chia tay mỗi người đi một ngã, vì vậy cô phải cho anh một bài học nhớ đời.

"Nếu như vậy, được rồi..."

Cái gì? Anh vừa nói cái gì?

Hắc Nhực Hoành nói lỏng tay, Đồng Tử Lâm bị dọa sợ vòng tay ôm chặt cổ anh, không cho anh đem cô ném xuống dưới, thế nhưng cô hiểu lầm.

Anh chỉ đem cô đặt xuống, thời điểm hai chân của cô tiếp xúc được mặt đất, anh nhẹ nhàng kéo hai cánh tay của cô ra, nhìn cũng không nhìn cô một cái nào, xoay người rời đi.

"Hắc Nhực Hoành, anh có ý gì hả?" Ở trong gió chiếc váy ngủ Đồng Tử Lâm trở nên xốc xếch, gió hơi lớn, thổi vào mắt cô có chút đau, thậm chí ngay cả bóng lưng Hắc Nhực Hoành cũng nhìn không rõ ràng lắm.

Anh không trả lời cô, vì cô đóng cửa lại, rời khỏi nhà cô.

Ngực trái giống như thiếu cái gì đó, Đồng Tử Lâm vô ý thức vỗ vỗ ngực, hai mắt hồng hồng, ngây ngốc nhìn cánh cửa đóng chặt, trong lòng âm thầm tự nhủ, anh sẽ mở cửa đi vào.

Nhưng... Cái chìa khóa cô đưa cho anh, anh lại đặt trên quầy bar, cho nên anh đã đi thật rồi...

Hoàn chương 5

Bạn đang đọc truyện *Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Một năm sau, một cô gái dáng người mảnh khảnh đứng trước tập đoàn Hắc Thạch, toàn thân trang phục tiêu chuẩn, bộ đồ màu tối cũng không thể khiến cô sâu trầm đi, ngược lại, cô mặc vào càng lộ ra da thịt trắng như tuyết.

"Tiểu thư, xin chào cô, xin hỏi cô có hẹn trước không?" Tiếp tân ôn nhu hỏi.

"Không có!" Giọng nói trong trẻo của người phụ nữ vang lên.

"..." Tiếp tân có chút khó xử, bởi vì công ty quy định, cô không được phép cho bất luận ai đi vào.

"Cô mới tới đây làm?" Người phụ nữ nhẹ giọng hỏi.

"Ách, đúng vậy." Lễ nào cô gái này là người quan trọng trong công ty? Cô đúng mới tới làm, rất nhiều chủ tịch các xí nghiệp cô cũng không nhận ra, bị cô ấy hỏi như vậy, rất sợ chính mình đắc tội với vị khách này.

"Tôi là Đồng Từ Lâm."

Jiếp tân vừa nghe thấy, không khỏi thầm nghĩ thân phận của cô. Vợ của tổng giám đốc tập đoàn Hắc Thạch cũng là họ Đồng, không biết hai người có quan hệ gì không.

"Tôi tới tìm anh rể tôi." Đồng Từ Lâm không thể làm gì khác hơn là nói rõ.

Jiếp tân lập tức đứng lên, "Xin lỗi tiểu thư, mời cô chờ một chút."

Đồng Từ Lâm nhàm chán nhìn cô gái tiếp tân cầm điện thoại hỏi, ánh mắt xoay chuyển chung quanh, qua một lúc lâu, cô thấy trong thang máy đi ra một người đàn ông.

Cô mới từ Hồng Kông về, tới tập đoàn Hắc Thạch là muốn cùng anh rể thương lượng một chút về dự án hợp tác giữa Hắc Thạch với Đồng thị, không nghĩ tới ngày đầu tiên trở về, không gặp được người quen, ngược lại đụng phải người đàn ông cả đời này cô không muốn gặp.

Đôi lông mày nhíu lên, nhìn người đàn ông hướng về phía cô đi đến.

"Hắc Nhược Hoành..." Cô chào hỏi, tựa như giữa bọn họ không có xảy ra chuyện gì không vui.

Người đàn ông lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, "Đồng tiểu thư..."

Ồ! Vẫn còn ghi hận trong lòng sao, Đồng Từ Lâm nhún nhún vai, không thèm để ý quay đầu hỏi cô tiếp tân: "Thế nào?"

Cô thay đổi rất nhiều, anh nhớ kỹ, cô không thích mặc quần áo màu tối nhất, cũng gầy đi rất nhiều, không giống trước kia mũm mĩm, có da có thịt. Anh quang minh chính đại quan sát cô, muốn nhìn cô một năm này có xảy ra chuyện gì không.

Cô biết anh đang quan sát cô, bắt quá cô xem thường, tiếp tục chờ tiếp tân trả lời.

"Xin chào giám đốc." Cô tiếp tân bị dọa sợ đổ mồ hôi lạnh, không biết cơn gió nào thổi anh tới.

Anh gật đầu.

"Đồng tiểu thư, tổng giám đốc nói cô có chuyện gì đều có thể cùng giám đốc bàn bạc với nhau."

Đồng Từ Lâm quay đầu hướng Hắc Nhược Hoành nói, "Đã lâu không gặp, có muốn tìm chỗ ngồi một chút không?"

Anh lại không cảm kích, "Không cần, chuyện hợp tác tôi sẽ phải chuyên gia nói nói chuyện với cô."

Nghe cô tiếp tân xưng hô, xem ra anh thăng chức rồi, còn trở nên lạnh lùng hơn, trước đây rất thích quần ở bên người cô, so với hiện tại anh càng khiến người ta không thích.

Đồng Từ Lâm thờ ơ gật đầu, "Được, tạm biệt" cô không chút do dự quay đầu rời khỏi.

Ở chỗ Hắc Nhược Hoành không nhìn thấy, cô cúi đầu nắn một câu, "Đồ thói tha!" Đồng Từ Lâm rất không quen thái độ hiện tại của anh, hình như đối với anh cô chỉ là một người đi đường.

Cô vừa hướng chiếc xe đi đến, vừa cắn răng chửi bới anh. Cô nghĩ mình một năm không gặp anh, phần tình cảm trong lòng sẽ từ từ phai nhạt đi.

Không nghĩ tới thời gian càng lâu, cô càng không cách quên được. Chẳng lẽ thật sự cô không có lòng tự trọng, nói muốn chia tay trước, nhưng chính mình lại không chịu buông tay người ta ra.

Ở phía bên kia, Hắc Nhược Hoành âm thầm chăm chú nhìn Đồng Từ Lâm rời đi. Một năm qua, anh cũng không dễ chịu gì, cô dứt khoát cắt đứt mối quan hệ khiến anh tan nát cõi lòng, vì thế anh cho cô một khoảng thời gian, để cả hai bình tĩnh trở lại.

Ai ngờ căn bản là vô dụng, người phụ nữ này chỉ mong sao anh sớm buông tha cô, vĩnh viễn cũng đừng đi tìm cô.

Điện thoại di động vang lên Hắc Nhược Hoành đứng lên nghe máy, "Alô?"

"Thế nào, đã nhìn thấy người?" Thanh âm mệt mỏi của Bạch Mộ Hiên truyền tới.

"Ừ." Anh cúi đầu đáp một tiếng, một bên nhìn sắc mặt không được tốt của anh, tiếp tục cúi đầu giả bộ bận bịu, không dám nhìn anh, anh đi đến một góc đại sảnh an tĩnh.

"Tâm tình như thế nào?" Bạch Mộ Hiên đùa giỡn nói.

Đầu điện thoại bên kia im lặng, qua một lúc lâu, truyền tới tiếng chỉ trích của Hắc Nhược Hoành, "Cô ấy gầy quá!" Gây đến nỗi anh không nhìn thấy phong thái của ngày xưa, tuy rằng như vậy cũng xinh đẹp, nhưng anh thích cô có da có thịt giống ngày xưa hơn.

"Phải không?" Bạch Mộ Hiên cười nhẹ, "Vậy kể tiếp, cháu muốn làm gì?"

Hắc Nhược Hoành im lặng, mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, nhìn người đi đường, trong nháy mắt hiện lên lãnh ý, "Cháu muốn cô ấy trở lại bên cạnh cháu!"

Một năm qua, anh thật sự không thể chịu đựng được, nếu nhiều thêm vài năm, không bằng anh trực tiếp đem Đồng Tử Lâm giam giữ bên cạnh anh... Đúng vậy, như thế nào mà cho tới bây giờ anh mới nghĩ ra phương pháp tuyệt vời này nhỉ.

"Chú út, cháu muốn hỏi một chút, mảnh đất trước đây chúng ta mua ở vùng phía nam trên núi đã xây nhà xong chưa?"

Cũng là đàn ông của Hắc gia, Bạch Mộ Hiên lập tức liền hiểu mục đích Hắc Nhược Hoành, khoe miệng cười, "Đã xây xong rồi, cháu muốn đi sao?"

Điện thoại không hề có dấu hiệu nào bị cúp, Bạch Mộ Hiên ngồi trên ghế da cao cấp, suy nghĩ hồi lâu, quyết định tham gia vào âm mưu này.

Anh, cái gì cũng không biết, người không biết vô tội, đúng không...

Đồng Tử Lâm thích mặc quần áo màu sáng, mọi người đều biết chuyện đó, thế nhưng rất nhiều người đều không ngờ, một năm trôi qua Đồng Tử Lâm, vì sao đều chỉ mặc quần áo màu tối.

Đáp án có lẽ chỉ có người thân nhất mới biết được.

Một quán cơm nhỏ nằm ở Đài Bắc, lúc này một cặp cha và con gái đang an tĩnh dùng cơm.

Đồng Phi Vũ vừa ăn cơm, vừa nhẹ giọng hỏi: "Tại sao lâu như vậy mới về?" Công việc bên Hồng Kông đều do Đồng Tử Lâm thay thế và xử lý mọi việc ổn thỏa, theo lý thuyết, cô nên công thành lui thân, sớm ngày quay về Đài Loan mới đúng.

Đôi mắt Đồng Tử Lâm đảo một vòng, chuẩn bị nói dối một chút, "Thật vất vả mới đi Hồng Kông, con đương nhiên phải thật đi chơi một chút chứ."

Đồng Phi Vũ thiếu chút nữa cười sặc sụa, cô con gái này không phải là ông thiên vị. Con gái của ông luôn có trách nhiệm trong mọi việc, chỉ cần cô đồng ý làm, cô liền hoàn thành tốt tất cả.

Hơn nữa công ty bên Hồng Kông mỗi tháng gửi báo cáo qua đây, ông càng tin tưởng Đồng Tử Lâm ở bên kia như cá gặp nước, nhưng ông cũng biết con gái thực đã nhận ra dụng tâm của ông rồi.

Nếu hai bên đều có mục đích, Đồng Phi Vũ cũng sẽ không giả bộ làm ra vẻ nữa, "Vậy con đã trở lại rồi, kế tiếp muốn làm gì?"

Thật là thế nào cũng tránh không khỏi, "Đương nhiên là trở lại chức vị trước kia ạ."

"A..." Đồng Phi Vũ kéo dài âm cuối, "..."

"Ba!" Đồng Tử Lâm nuốt xuống một miếng cơm, để đùa xuống, "Ba muốn nói gì cứ nói thẳng đi!" Hai ba con còn có cái gì không thể nói sao! Ba cứ kéo dài câu chuyện, thực sự không giống phong cách của ông.

Đồng ba ba ho nhẹ một tiếng, "Thật ra thì đây..."

Đồng Tử Lâm ngồi ngay ngắn, cô rất không muốn nghe thấy tên của người nào đó từ miệng ba cô, vừa vặn mọi người bên cạnh cô đều thích đem hai người bọn họ gắn liền với nhau, cô muốn né tránh cũng trốn không ra.

Buổi sáng lúc gặp phải anh, cô ngoài mặt rất bình tĩnh, trên thực tế cô rất muốn nắm anh cổ áo, hỏi anh rốt cuộc muốn thế nào!

Rõ ràng lúc trước anh là người quán lấy cô, kết quả bỏ trốn mất dạng, lúc gặp mặt lại tựa như chuyện gì cũng không có xảy ra.

Chẳng lẽ sau khi chia tay mọi người đều sẽ nảy sinh ra tâm tình này sao?

Nhưng đã hơn một năm rồi, cô vì sao lúc nào cũng có ý nghĩ như vậy, đáng sợ hơn là, cô luôn không tự chủ được muốn quan tâm đến cuộc sống của người nào đó.

Chẳng lẽ sau khi chia tay trong lòng mọi người đều không cam lòng sao?

Nhưng chính cô nguyện ý chia tay, cho dù hồ đồ, nhưng cô tự cho rằng không sao cả! Thế nhưng...

"Từ Lâm, con cũng trưởng thành rồi, đã chia tay với a Hoàn, con cũng nên tìm một người khác đi." Ba cô con gái, rốt cuộc đã có hai người tìm được hạnh phúc, trước mắt chỉ còn lại cô là chưa tìm được hạnh phúc của mình, là người đứng xem ông cảm thấy lo lắng đến bạc đầu.

Mặc dù biết tình yêu và hôn nhân là không thể miễn cưỡng được, nhưng Đồng Phi Vũ mong muốn con gái của mình có thể sớm vì mình dự định tương lai, miễn sao qua ba mươi tuổi mà vẫn chưa lấy chồng.

Ở trong lòng Đồng Từ Lâm thở dài một cái, "Ba, con đã biết, con sẽ cố gắng tìm thử xem sao." Chỉ mong thật sự có một người đàn ông nào đó khiến cho cô phải lòng đi, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, một năm qua, bên cạnh không phải là không có đàn ông tốt, nhưng cô vẫn không có cảm giác gì.

"Còn có..." Đồng Phi Vũ uống một ngụm nước, tầm mắt nhìn quần áo trên người của cô, trên mặt càng lo lắng hơn, "Từ Lâm à, con gần đây tâm tình không tốt sao?"

Đúng rồi, Đồng Từ Lâm bình thường không mặc quần áo màu tối, thông thường lúc tâm tình cô không tốt mới mặc. Ba Đồng cũng không biết tâm tình quái gở này của cô con gái nhỏ, mãi đến có một lần, lúc nhỏ Đồng Từ Lâm học mẫu giáo, cùng với người bạn nhỏ nào đó cãi nhau, kết quả cô giáo đem tất cả lỗi đều đẩy ở trên người Đồng Từ Lâm.

Vì vậy, một tuần sau tâm tình của Đồng Từ Lâm cũng không tốt, trên người cũng chỉ mặc quần áo và trang sức màu tối. Ba Đồng lúc phát hiện, nhanh đi tới trường học tìm hiệu trưởng và cô giáo nói chuyện, lúc này mới biết hiểu rõ sự tình, để tránh Đồng Từ Lâm cả đời mặc quần áo màu tối.

Sau đó ba Đồng đặc biệt mời bác sĩ tâm lý tới nhà, bác sĩ nói, Đồng Từ Lâm chỉ là đang phát tiết nỗi buồn, cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều đến tính cách sau này, nghe xong ông mới yên tâm.

Mỗi lần gặp mặt ba Đồng lúc nào cũng phải quần áo của con gái, đương nhiên loại tình huống này càng ngày càng ít lại, bởi vì con bé cũng đã lớn, sẽ không chế được cảm xúc của mình, sẽ không động một chút là lại buồn bực.

Đặc biệt người làm trong công ty lớn thì cảm xúc là không cần thiết, mà Đồng Từ Lâm cũng đem cảm xúc khống chế rất tốt, nhưng hôm nay là lần đầu tiên hai cha con cô gặp nhau sau một năm xa cách, cô liền ám chỉ ông, hiện tại tâm tình của cô không được tốt.

Về mặt Đồng Phi Vũ viết đầy ưu tư, Đồng Từ Lâm thiếu chút nữa không có lương tâm mà bật cười, "Ba, làm sao ba biết tâm tình con không tốt?"

Đây chính là cách duy nhất nhận biết tâm tình cô không tốt, ông cũng không thể tùy ý khai ra, ba đồng cười cười, "Ba đoán."

Mặc kệ ba làm sao mà biết được, nhưng ông quả thực nói đúng. Tuy nhìn Đồng Từ Lâm có vẻ bất cần, kỳ thực trong lòng cô rất tốt, cũng rất hiểu thuận, cô làm bộ vui vẻ cười híp mắt, "Con nào có? Người ta ngày hôm nay gặp ba, cũng vui vô cùng!"

Đồng Phi Vũ há hốc miệng, muốn nói cái gì, đến cuối cùng không có nói ra, đứa con gái này là đứa kiên cường nhất trong ba con gái, cũng là người rất mạnh mẽ, vô luận như thế nào đều sẽ không dễ dàng chịu thua.

Có lúc loại tính cách này đúng là tốt vô cùng, bất quá đối với người trong nhà cũng kiên cường như vậy sẽ không tốt, có lúc cũng nên tỏ ra yếu đuối một chút, nhà là nơi cô cần năng tránh gió, cô muốn khóc muốn cười đều có thể, chính là đừng giả vờ vui vẻ như vậy!

Đồng Phi Vũ cũng không vạch trần cô, không thể làm gì khác hơn là gạt đầu, "Con vui vẻ là được rồi."

Đồng Từ Lâm khéo léo ngồi ở bên người ông, lấy muỗng canh, vì ba mình múc canh, "Ba, ba không cần lo lắng cho con, ngược lại ba quan tâm đến cơ thể, biết không?"

Đồng Phi Vũ thỏa mãn nở nụ cười, "Được, ba biết rồi, đừng nữa múc, ba ăn không hết..."

"Được rồi." Đồng Từ Lâm đem chén canh bùng để trước mặt ba cô, dặn dò: "Vui uống xong chén này nha".

"Được, được."

Sau khi tiễn ba về nhà, Đồng Từ Lâm không ở lại Đồng gia, từ chối ý tốt của ba, về căn hộ nhỏ của cô.

Căn hộ đã sớm tìm người vệ sinh dọn dẹp quét qua, cô mở cửa, tay lau trên mặt bàn một chút, không có bụi, cô hài lòng để túi xuống.

Mở đèn, căn hộ trong nháy mắt liền sáng. Cô ngồi trên ghế cao, đôi chân đá bay giày cao gót, bập chân vô ý thức khẽ run rẩy, cả người uể oải.

Cô không biết mình bị bệnh gì, tại sao phải lo được lo mất thế này, ba cô nói không có sai, tâm tình cô không tốt, không phải không tốt, mà là đặc biệt không tốt.

Mạnh mẽ nhảy xuống ghế, hướng phòng bếp đi đến, từ trong tủ lạnh cô cầm lấy một lon bia, "Ba" nhanh chóng khui lon bia uống xuống một hơi.

Đây là thói quen gần một năm qua của cô, uống bia.

Có trời mới biết, trước đây cô hầu như không uống bia rượu, cho dù là xã giao cũng có người thay cô uống giùm. Còn bia cũng không cao lắm, nhạt nhẽo, mang theo vị cay đắng.

Và tâm tình bây giờ của cô không sai biệt lắm, uống một ngụm lớn, hai mắt nhắm lại bắt đầu mông lung, thân thể chậm rãi uốn éo.

"Đồng Tử Lâm! Hóa ra mày cũng biết khiêu vũ nha!" Cô lâm bả cười to, thân thể chậm rãi uốn éo, vẻ mặt hứng thú với bóng dáng đang khiêu vũ lay động dưới ánh đèn vàng.

Một tay cầm bia, một tay vuốt tóc, hai chân nhảy theo tiết tấu, cái mông khê chuyển động, cái miệng nhỏ nhắn hát theo bài hát, cô một người đang đắm chìm trong thế giới của mình.

Hắc Nhựt Hoành như nhìn thấy một tinh linh rơi vào cõi trần gian, áo trên người cô bị trễ xuống, lộ ra cái cổ trắng như ngọc, chiếc váy ngắn tới đầu gối theo cô múa mà trở nên lay động, lộ ra đôi chân ngọc trắng như tuyết.

Anh nhẹ nhàng để chìa khóa xuống, chìa khoá là lúc trước anh cố ý làm thêm một bộ, không nghĩ tới lại có lúc sử dụng được, anh không cách nào điều khiển được chân mình, chậm rãi hướng đi đến cô.

Anh vốn là tới "Bất cóc", kết quả bây giờ anh đã bỏ qua kế hoạch này, anh thầm nghĩ tiến lên hung hăng ôm lấy người phụ nữ này, để bù đắp những nhớ nhung của một năm qua.

Đồng Tử Lâm choáng váng xoay vòng vòng, dựa vào cảm giác ngày xưa, hướng ghế sa lon đi đến, thuận thế ngã vào ghế sa lon.

Chỉ là lúc này đây rất kỳ quái, sô pha làm sao cứng như vậy?

Cô mở nửa mắt, thoáng cái cứng đờ, cô có phải là nhìn lầm rồi hay không? Dưới người cô có một tên đàn ông, rõ ràng bị cô đè ở phía dưới.

"Hắc Nhựt Hoành?" Cô không dám tin cất giọng nói.

"Lâm Lâm..." Anh theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, hai mắt say sưa nhìn cô.

Đồng Tử Lâm ngây thơ bĩu môi, một cái tát không hề báo trước mà đánh tới, "Đáng ghét! Già bộ cao ngạo cái gì!"

Hắc Nhựt Hoành thiếu chút nữa bị đánh lệch đầu, bình thường nhìn cô không khí lực, nhưng một khi ra tay thì không hề nhẹ tí nào, anh đau đến nhe răng nhếch miệng nhìn cô, "Em đang làm cái gì!"

"Em làm cái gì! Em đánh chết anh tên khốn kiếp này!" Đồng Tử Lâm không biết sức lực ở đâu ra, dựa vào say rượu cậy mạnh bắt anh đặt ở dưới người, ngồi ở trên hông anh, hai cánh tay dùng sức đánh.

Vô số nắm đấm rơi vào trên mặt anh, lồng ngực, nắm đấm tuy nhỏ, nhưng lực đạo thật ra rất lớn, thực sự là đem anh giày vò một phen, Hắc Nhựt Hoành sợ làm cô bị thương, nhưng cũng sợ cô đánh anh đến nghiện, dứt khoát đem cô đặt ở dưới người.

"A..." Cô giống như dã thú bị bắt, không phục là lên, rượu uống không được bao nhiêu, chỉ là vừa uống rượu vừa khiêu vũ, nên trong đầu nổi không ít sao, một đám sao đang khiêu vũ ở trước mắt của cô.

Hắc Nhựt Hoành tóc tai lộn xộn, tóc rũ xuống che cái trán anh, trong mông lung lộ ra một đôi mắt thâm thúy.

"Đồ tồi! Buông ra!" Cho dù thân thể khó chịu, nhưng cô cũng không phải chịu thua, mở miệng liên tục mắng anh.

Hắc Nhựt Hoành nhếch môi, kinh nghiệm nhiều năm nói cho anh biết, nhất định không thể đối với người phụ nữ này quá tốt, bằng không cô nhất định được đảng chân lên đảng đầu, sau này sẽ còn leo lên đầu của anh.

Anh nắm cái cằm đẹp đẽ của cô, "Uống bao nhiêu rượu rồi?" Giọng nói anh hung ác, mang theo nồng đậm bất mãn.

"Ai cần anh lo!" Cô cũng không khách khí nói, "A! Anh tên khốn kiếp này!"

Anh cắn cô một cái, cắn lên đôi môi tê tê của cô. Hai cánh tay bị anh đè lên, đôi chân cũng bị anh đè nặng, cô không có lấy một chỗ tự do, nếu không sẽ đánh lại anh.

"Mắng thêm vài câu nữa?" Lời nói uy hiếp truyền tới bên tai cô.

A, a, mới không gặp bao lâu, hiện tại người đàn ông khó ưa này làm sao lại thay đổi như thế? Anh không phải rất dung túng và cưng chiều cô sao?

Bây giờ thì thế nào! Thế giới phản? Đồng Tử Lâm tức giận dữ dội, "Anh nếu không buông em ra, em liền báo cảnh sát!"

Vạch đen to đùng xuất hiện trên mặt anh một cách hoa lệ, đối với sự uy hiếp của cô, Hắc Nhược Hoành chưa từng phản đối, nếu như nói những lời này có thể ép người đi phạm tội, như vậy số vụ phạm tội sẽ không cao như vậy.

Rõ ràng, người phụ nữ này cũng phát hiện lời nói của cô vô cùng ngây thơ, cô lúng túng đỏ mặt, ngang ngược nói: "Anh rốt cuộc có buông ra hay không?"

Mới vừa rồi người phụ nữ này còn tràn ngập mê hoặc, trong nháy mắt lại thành một người phụ nữ hung ác. Bất quá càng khiến Hắc Nhược Hoành mê hoặc nhiều hơn, luyến tiếc kéo lên không ngừng.

"Em nói xem anh muốn làm gì?" Khi anh quyết định bắt cóc cô lên núi, anh nghĩ tới thời gian vui vẻ, tìm cách làm sao để cô mệt mỏi, mà làm tình là một trong những lựa chọn anh thấy thích nhất.

Mà hiện tại địa điểm đã thay đổi, nhưng ý định thì cũng vậy.

Đồng Tử Lâm cắn cắn môi, cô muốn bắt anh dừng thờ gấp xuống phía dưới, thế nhưng cô không có cách nào. Rõ ràng anh đã nổi lên dục vọng, cô cần thận nhìn trộm, "Anh nếu dám đối với em có ý nghĩ không an phận, em liền..."

Cô hơi ngừng, móng vuốt người nào đó đã chạm đến chỗ nhạy cảm của cô, thậm chí còn phát ra tiếng hải long ừm ừ, "Làm sao bây giờ! Tay anh không muốn lấy ra..." Vừa nói đồng thời các ngón tay phối hợp nắm lấy ngực của cô.

Cô xấu hổ đỏ mặt, không biết là do ngà ngà say, hay tức giận, cũng có thể là ngượng ngùng, "Anh... Buông ra!"

Có lúc phụ nữ quá mức ồn ào, đàn ông đều thích dùng một chiêu để giải quyết, Hắc Nhược Hoành cũng không ngoại lệ, dứt khoát cúi người, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

"Ừm..." Cô nửa là bất mãn, nửa là sĩ diện, miệng phát ra âm thanh rên rỉ động lòng người.

Đầu lưỡi anh không dịu dàng chút nào, thô lỗ đập đá lung tung, một khi quần tới cái lưỡi thom tho của cô, sẽ dây dưa đến chết, thẳng đến khi cái lưỡi có tê dại, anh mới thờ phỉ phò tách khỏi môi cô.

Mí mắt cô rũ xuống, nhìn chằm chằm đáng nghi theo khoe miệng anh kéo ra ngoài, hai gò má cô ửng đỏ, lè lưỡi liếm đi sùi ngậm tuyến.

Đột nhiên Hắc Nhược Hoành kích động xé quần áo cô, khiến cô la to, "Anh làm gì thế, không cho phép xé quần áo của em..."

Hắc Nhược Hoành mất kiên trì, trực tiếp xé rách quần áo của cô, Đồng Tử Lâm tức giận muốn đem người đàn ông này ném xuống dưới lầu.

Nhưng anh cũng không có cho cô nhiều thời gian để thờ, ngay cả thời gian để cô mắng vài câu cũng không có, còn xấu xa khơi mào lửa nóng trong cô.

Lửa dục, căn bản không cách nào đè xuống, cả người cô đều mềm nhũn, ánh mắt tức giận ngược lại như một dòng nước, tứ chi mềm như bông vải.

Cái miệng của anh ở trước ngực cô làm mưa làm gió, bộ ngực cô biến thành chiếc bánh ngọt, hòa tan trong miệng anh, sau khi anh mút thổi đầy đủ mới nhẹ nhàng nhả đầu vú màu hồng ra, hải long liú liú không nói nên lời.

Đóa hoa mai cứng rắn trên vú run rẩy đứng thẳng, nhìn như quạt cường, trên thực tế cũng nhu nhược không gì sánh được, và lúc này người đang nằm ở dưới người anh cũng như nhau.

Anh không thích cô miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, cô không chịu thừa nhận cô thích anh, nếu cô không thích anh, cô còn có thể để anh đối với cô như vậy sao?

Câu trả lời là không, bởi vậy cô thật sự thích anh.

Vì vậy, khoe miệng anh mang theo nụ cười xấu xa cời tất cả quần áo trên người cô, bao gồm cả của anh. Khi cô đang mơ màng thì một bộ phận cường tráng của nam giới đã dựa sát vào cô.

"Anh..." Cô thờ dốc vì kinh ngạc, hai tay chân đều bị mất năng lực, đôi mắt mang theo khát vọng muốn được anh sùng ái mềm mại đáng yêu, cho dù cô muốn nói anh dứt ngay, nhưng trong lòng cũng nói muốn anh.

"Muốn?" Một tay anh lòn vồn trước ngực của cô, một tay lướt qua bụng của nàng, dừng tại phía trước u cổ cô, năm ngón tay như đánh đàn Piano khẽ lướt qua.

Rõ ràng không có đụng nơi đó của cô, nhưng có một ngọn lửa nóng lại từ nhỏ bụng chạy thẳng lên đầu. Người đàn ông này thủ đoạn tán tỉnh ngày càng điêu luyện, vớt những chuyện không vui sau lưng, lòng mây Đồng Tử Lâm như lướt cao, tay hướng hạ thể của anh chụp lấy.

Nếu như không phải mặt của cô đỏ như vậy, Hắc Nhược Hoành có lẽ sẽ giật mình vì sự gan dạ của cô, thậm chí mặt cô đỏ đến tận tai.

Anh đè ý cười xuống yết hầu, tay cũng không khách khí nữa, vừa nhéo vừa xoa bóp cánh hoa của cô.

Thân thể của cô thoáng run lên một trận, hô hấp đều trở nên không thông thuận, bên miệng phát ra tiếng nói mê người, móng tay nắm lấy ghế sofa mềm mại dưới người.

"Thật là mềm!" Anh cười nhạo, ngón tay không đùa giỡn cô nữa, nhẹ cắm vào trong cơ thể của cô, có chút kinh ngạc nói: "Đã ướt thế này!"

Nếu cô còn sức lực, cô nhất định sẽ một cước đá chết anh, nhưng chính là cô không còn sức lực, chỉ có thể mặc cho anh đùa giỡn, bị anh đùa nghịch những tư thế anh thích.

Cô từ ở dưới người của anh chuyển thành ngồi trên đùi của anh, mà giữa hai chân của cô vẫn còn bị anh đùa giỡn, hai luồng bạch ngọc bị anh chơi đùa không tha.

Trong thân thể lửa càng ngày càng hùng hực, anh vẫn còn làm không biết mệt, Đồng Tử Lâm thực sự chịu không nổi, hai tay liền đẩy hai cánh tay của anh ra. Bị đẩy ra, anh trực tiếp buông cô ra, hai tay đặt ở trên ghế sofa, dù vậy vẫn ung dung địa nhìn cô.

Cô chưa bao giờ khiến anh phải thất vọng, cô chủ động vuốt ve dục vọng của anh, anh kinh ngạc nhìn dục vọng thật to của mình, trong thân thể khát khao nó càng lớn hơn.

Giữa bọn họ tình dục cho tới bây giờ đều là nam chủ động, đây là lần đầu tiên cô chủ động, động tác của cô có chút không thành thạo, cô nâng mông, tính toán ngừng ngừng ngồi xuống để giải quyết lửa nóng trong cơ thể.

Người đàn ông đứng lúc ngăn cản cô lại, để tránh khỏi tình cảnh khó xử, khiến phải vào bệnh viện, thật sự là rất buồn cười.

Anh ra hiệu cô nhắm mắt, tách cánh hoa non nót giữa hai chân cô, đem dục vọng hơi lớn nhét vào lối giữa của cô, cô vội vàng hít sâu một hơi, anh chỉ bảo nói: "Chậm rãi ngồi xuống."

Cô ngoan ngoãn nghe lời, hai chân cứng ngắc chậm rãi nhẹ nhàng mà ngồi xuống, cảm nhận rõ ràng dục vọng thật lớn của anh tiến vào bên trong, loại cảm giác này rất kỳ diệu, khiến bọn họ hòa tan.

Cô quá mức nghe lời, làm khổ Hắc Nhược Hoành, anh không muốn cứ theo nhịp điệu chậm chạp này, không còn kiên nhẫn nữa hai tay anh cầm eo nhỏ nhắn của cô, hạ thân đâm thẳng lên, trong nháy mắt tiến vào trong chỗ sâu nhất của cô.

Cô bất mãn liếc anh một cái, không một chút nào thích cử chỉ khó hiểu này của anh.

"Lúc này muốn anh chậm lại, không có khả năng đâu!" Đặc biệt anh thực đã đói bụng rất lâu rồi...

Hoàn chương 6

Bạn đang đọc truyện *Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lúc này trên ghế sofa đang diễn ra cảnh kịch tình mãnh liệt, người phụ nữ đưa lưng ngồi ở trên người của anh, thuận theo anh mỗi một lần tiến vào, trên dưới chuyển động, thân thể không khỏi run rẩy, giữa hai chân không ngừng chảy ra mật ngọt trơn trượt.

Hai luồng tuyết trắng không ngừng rung động, nhấp nhô lên xuống, đang đưa những cuộn sóng khác nhau, trái tim tựa như bị một cỗ lực mạnh mẽ rung động.

Người đàn ông nhìn không được nữa, một tay của anh từ phía sau tiến lên phía trước, ngang ngược đặt ở trước ngực cô, ngăn chặn hai luồng tuyết trắng đang gây hấp dẫn ánh mắt anh, nhưng lại ngăn không được luồng tuyết trắng đang ma sát lên cánh tay anh.

Người đàn ông ở phía sau, đem đùi tuyết trắng của cô mở rộng ra, rất hào phóng cùng cô thưởng thức cảnh đẹp. Vật to dài của người đàn ông, như con rắn dài không ngừng xuyên qua hoa viên lây lội.

Cô khó chịu quay đầu chỗ khác, anh cũng không cho phép, hạ thân đâm vào càng dùng sức, thẳng tới khi cô khuất phục, anh mới chậm trở lại. Hai phiến thịt mềm mại bị đụng đến đỏ bừng, nước mật chảy xuôi trên bắp đùi của anh, giống như nước sông đỏ ra, chỉ không ngừng cuộn cuộn như sông dào nguồn mà thôi.

Cô lúc đầu muốn chống cự, nhưng người đàn ông lại vỗ về chơi đùa khiến cô thoải mái mà kêu rên, những giọt mồ hôi dính đầy trên người, nhưng cô lại không cảm thấy mệt, ngược lại cảm thấy rất sáng khoái.

Anh một cái lại thêm một cái, lúc nặng lúc nhẹ, lại gây khó dễ cho cô, làm trong cơ thể cô không ngừng nổi lên dục vọng, vốn cô muốn khép chân lại, nhưng bị anh bắt được tư thế này.

Cô mở rộng hai chân, mỗi lần anh mạnh mẽ đâm vào thì nơi phía dưới, một trận tê dại và khoái cảm lập tức truyền khắp thân thể.

Nhiệt độ thân thể trở nên thật là cao, thư thái làm cho eo thon của cô vặn vẹo, lối giữa mềm mại co rút lại, hút sâu vật nam tính của anh, khiến cho anh càng va chạm mạnh hơn.

Hắc Nhược Hoành ở giữa hoa huyết của cô rút ra đâm vào, cho dù trong cơ thể cô tuôn ra chất nhầy trong suốt khiến cho anh ra vào càng dễ dàng, nhưng cô vẫn còn quá chắc.

"Một năm qua cũng không có người đàn ông nào sao?" Anh ở bên tai cô nhẹ nhàng hỏi.

"Làm sao lại không có!" Đồng Tử Lâm mới không thừa nhận, miễn cho anh đắc ý.

Nên nói Hắc Nhược Hoành hiểu cô rất rõ, "Có đúng không?" Ngừng một lát, anh lại nói tiếp, "Một năm qua này anh đã từng qua lại với một hai người phụ nữ, nhưng cũng không có một ai giống như em... Khiến cho anh kích động như vậy..." Về mặt anh không chút dối sắc mà bịa chuyện, nửa câu đầu là giả, nửa câu sau lại là thật.

Cô cũng biết, người đàn ông này căn bản cũng không phải chung thủy gì! Trong đầu sớm biết sẽ như vậy, nhưng trong lòng cô không tránh được bức tức.

Người đàn ông thoải mái thở ra một hơi, đợi cô một năm qua rồi cuộc cũng đáng giá! Chính cô ta có lẽ không biết, thời khắc này trên mặt cô có một vẻ được gọi là ghen tị.

Một lời nói dối nho nhỏ liền hiểu được tất cả tâm ý của cô, như vậy anh cũng sẽ không cần phải đi ra ngoài mua máy phát hiện nói dối về thử người phụ nữ này.

Thích anh, mới thích "Uống giấm chua" và tự làm chuyện mất mặt như vậy.

Đồng Tử Lâm vừa nghĩ tới có người phụ nữ khác giống như cô ở dưới người của anh phục vụ, giống như cô vuốt ve qua thân thể cường tráng của anh, thì cô liền cảm thấy chán ghét, trên mặt biểu cảm thay đổi bất thường, rón rén muốn rời khỏi anh.

Thấy cô muốn giữ anh làm của riêng, khiến anh rất vui sướng nhưng hành động tiếp theo của cô lại làm anh bất mãn. Thuận thể đem cô đặt ở dưới người, đem vật nam tính từ phía sau đâm thẳng vào ép mở hoa huyết bên trong ra.

"A!" Đồng Tử Lâm cúi đầu kêu lên một tiếng, trong lòng càng bất mãn, cô không thích tư thế này chút nào giống như động vật đang giao phối vậy, "Buông em ra!"

Cô ở phía dưới anh kháng nghị, giãy giụa, anh lại càng hài lòng hơn, "Đều đã như vậy rồi, em còn muốn đi đâu!" Vừa nói anh vừa hăng say công kích, càng làm hoa huyết của cô thêm ướt át.

Cô nức nở một tiếng, như một con động vật nhỏ bị khi dễ đến thảm, "Anh cũng đã làm rất lâu rồi..." Chính là muốn nói đại gia anh có thể nghỉ ngơi.

"Chưa đủ!" Một năm ăn chay không thể nói bù ít như vậy, đây chỉ mới là món khai vị mà thôi.

"Em..." Ân ái đúng thật rất thoải mái, nhưng làm lâu như vậy cô cũng cảm thấy khó chịu, "Em không thoải mái, anh dừng lại!"

Ngày xưa chỉ cần cô nói như vậy, anh tuyệt đối sẽ nhanh chóng buông cô ra, nhưng một năm không gặp, Đồng Tử Lâm dường như quên mất một số thứ.

"Phải không?" Hắc Nhược Hoành ngừng lại, rút vật nam tính ra khỏi hoa huyết của cô, lúc Đồng Tử Lâm còn chưa phản ứng kịp, đem cô lật người lại, mở bắp đùi của cô ra, cẩn thận nhìn xem có phải bị thương gì không.

A! Để cho cô chết đi cho xong! Đồng Tử Lâm không nghĩ tới lời nói của mình lại đưa tới hành động phía dưới, nếu như cô có năng lực biết trước, đánh chết cô, cô cũng không cần bị anh nhìn như vậy, cái địa phương đó chính cô cũng chưa có xem qua lần nào đâu.

Anh hừ lạnh, hoa huyết ngoại trừ có chút sưng đỏ ra, cũng không có chỗ nào không ổn, đặc biệt cánh hoa nhỏ của cô còn muốn thoả mãn mà run rẩy, rất khó nói anh phục vụ cô không dễ chịu.

Chúng ta là cô đang nói dối, anh một lần nữa luân khởi vũ khí, mạnh mẽ đâm thẳng vào. Kích tình mạnh mẽ nhanh chóng đánh thẳng vào cô, cô biết, anh phát hiện lời nói dối của cô.

Trận kích tình này trở thành chạy Ma-ra-tông, mà người ngã xuống trước tất nhiên là cô.

Đến khi trời sáng thì trận kích tình trong căn hộ mới từ từ nhạt nhẽo.

Đồng Tử Lâm thực đã bị dời chiến trường đi, toàn thân trần truồng nằm lỳ ở trên giường, cô mệt mỏi muốn ngủ, trong phòng tắm người đàn ông đang tắm vòi sen. Cô rất muốn ngủ, chỉ cần nhắm mắt đóng lại là cô có thể ngủ, thế nhưng cô không thể, cô còn chưa có trút giận mà!

Tình tình cô rất quật cường, cô không thích người khác giẫm trên đầu cô, cho nên nhất định phải trút giận. Khi cô nghe được tiếng nước trong phòng tắm ngừng chảy, trong đầu nói nên trút giận mới được.

"Này!" Thanh âm của cô rất nhỏ, hô lên một tiếng, hôm nay thật không có tí sức lực.

Hắc Nhựt Hoành dừng động tác lau tóc lại, xác định không phải là anh nghe lầm, mới mở miệng, "Em kêu anh?"

Thanh lọc lại âm thanh khàn khàn cổ họng, Đồng Tử Lâm cố gắng làm cho giọng nói của mình trở lại bình thường, "Ngày hôm qua coi như không có gì phát sinh cả!"

Lời kịch này hẳn là câu đối thoại sau một đêm tình của nam nữ sao? Hắc Nhựt Hoành nhú nhú mi, "Ừ" nhẹ giọng đáp một tiếng, không có dị nghị gì.

Trong lòng cảm xúc lẩn lộn, Đồng Tử Lâm cau mày, tại sao lại như vậy? Anh dường như không có một chút nào quan tâm đến cô, là bởi vì anh có phụ nữ khác sao?

Một năm không gặp, anh dường như thay đổi rất nhiều, Đồng Tử Lâm mệt mỏi ý thức bây giờ muốn ngủ như hồ dán, cô rất muốn ngủ, thế nhưng nghĩ đến người đàn ông này không nghĩ đến cô nữa, thì con trùng tham ngủ đều bị đuổi đi hết.

Cô khẽ nâng đầu lên, trong mắt chứa sự không cam lòng, bất mãn, cô bị anh đè xuống giường giằng co một đêm, giống như là gái hầu anh ngủ.

Hắc Nhựt Hoành không nói gì, chỉ nói: "Tối hôm qua anh không có tránh thai."

Đồng Tử Lâm khoe miệng nâng lên một nụ cười, người đàn ông này thật ấu trĩ, cho rằng dựa dẫm trẻ là có thể trói chặt cô? Cô đang muốn phản bác thì anh lại nói thêm một câu khiến cô tức giận muốn học máu.

"Nhớ uống thuốc." Hắc Nhựt Hoành ném khăn lông xuống, qua loa vuốt lại tóc, nhặt quần áo trên đất lên, nhanh chóng mặc vào.

Lúc này mỗi một lời nói, một hành động của người đàn ông này, đều khiến cho Đồng Tử Lâm cảm giác cô thực sự giống như gái hầu anh ngủ, "Hắc Nhựt Hoành, anh..."

"Anh đi trước." Hắc Nhựt Hoành đi về phía chiếc gương chỉnh sửa lại một chút, xoay người ánh mắt nhìn người phụ nữ trên giường, gương mặt lạnh nhạt.

Tức giận, lửa giận trong lòng càng cháy mãnh liệt, Đồng Tử Lâm cắn cắn môi, đột ngột đề nghị: "Anh có muốn tiếp tục duy trì quan hệ này không?"

Nếu là Hắc Nhựt Hoành trước kia, nhất định sẽ khinh thường hành vi này của cô, thậm chí còn mắng cô một trận...

Hắc Nhựt Hoành nhú mi, "Như vậy chỉ là quan hệ... trên giường?"

Cô gạt đầu, trong mắt khiêu khích rất rõ ràng, "Có muốn hay không?"

Anh nở nụ cười, một nụ cười không có tí độ ấm nào, "Được."

Đồng Tử Lâm kinh ngạc, cô thế nào cũng không nghĩ tới anh sẽ hứa theo lời của cô, còn đáp ứng lời đề nghị hoang đường này. Đột nhiên cảm thấy một năm này, cô hình như đã bỏ qua việc gì, "A, a Hoành?"

Không hề kêu cả tên lẫn họ của anh, Đồng Tử Lâm giống như trước kêu tên anh như vậy.

"Làm sao vậy? Lâm Lâm"

Anh xưng hô như vậy không có gì sai, chỉ là thiếu một chút ôn nhu, anh trước đây gọi tên của cô, dù sao vẫn khiến cho nàng có một cảm giác vui sướng phát qua.

"Không có gì..." Dáng vẻ kiêu ngạo thoáng cái bị diệt, lúc này Đồng Tử Lâm không biết hình dung tâm tình cô như thế nào, Hắc Nhựt Hoành đi lên phía trước, nhìn về mặt một mối của cô, mặt không thay đổi nói lại một lần, "Nhớ kỹ uống thuốc." Dặn dò xong liền xoay người rời đi.

Cô ngơ ngác nhìn bóng người đi xa, nhìn cánh cửa bị đóng lại, cả phòng đột nhiên rơi vào một mảnh yên tĩnh. Loại im lặng không một tiếng động này thật đáng sợ, Đồng Tử Lâm cảm thấy sau một đêm hoan ái một mối, ý thức cùng thân thể dường như tách khỏi nhau.

Anh, làm sao lại thay đổi như vậy? Trước kia anh đâu như vậy? Cô để tay lên ngực tự hỏi lòng. Lúc trước anh đối với cô rất tốt, đúng, chỉ có thể dùng một chữ tốt để hình dung anh, nhưng bây giờ anh đối với cô, điều không phải tốt, nhưng cũng không xấu, nên hình dung như thế nào đây...

Trong lòng có một thanh âm vang lên, là không quan tâm... Đúng, chính là không quan tâm, anh bây giờ đối với cô chính là không quan tâm, anh lặp đi lặp lại nhiều lần nhắc nhở cô uống thuốc, không muốn giữa bọn họ có bất kì điều gì ràng buộc.

Cô nên lớn tiếng hỏi lại anh, tại sao muốn cô uống thuốc, uống thuốc rất có hại đối với phụ nữ, anh làm gì mà không mang bảo hộ!

Đúng, cô nên nói như vậy, nhưng cô lại quên mất, bị vẻ mặt xa lạ của anh dọa quên nói lại.

Lúc trước bọn họ cũng không dồn hết tâm trí vào việc tránh thai, tự nhiên mà làm, luôn nói phụ nữ giỏi thay đổi, phụ nữ vô tình, sự thật cũng là đàn ông tuyệt tình nhất mới khiến cho người khác thất vọng đau khổ...

Đồng Tử Lâm nhìn chăm chăm lên trần nhà, hai mắt theo phản xạ mà chớp động, nếu không nhìn kỹ, thì nhìn cô hiện giờ rất giống một xác chết.

Rất lâu sau, trên mặt của cô xuất hiện một vẻ mặt có thể nói quý dị. Có một chút áy náy, có một chút tức giận, cũng có một chút bất mãn.

Áy náy chính là trước kia cô tùy hứng khiến anh trở nên lạnh lùng như vậy, nhưng đau lòng chỉ là một cái thoáng mà qua, tức giận là bởi vì cô bị anh đối xử như vậy.

"Tên khốn kiếp!" Cô hô to một tiếng, giống như Hắc Nhược Hoành đang đứng ở trước mắt cô để cô đánh chửi phát tiết.

Cánh tay vung lên, đánh trúng chính là không khí, thân thể đau nhức nhắc nhở cô một điều. Đó chính là Hắc Nhược Hoành tên khốn kiếp này rõ ràng không giúp cô tắm rửa gì hết, mặc cho cô như một món đồ chơi bị hư nằm ở chỗ này.

Thân thể của cô ngoại trừ đau xót, nơi riêng tư còn có bụng dưới đều lưu lại dịch bắn của anh, tuyến mồ hôi của cô cũng ra không ít, toàn thân đều sền sệt.

Mà anh, chỉ lo bản thân sáng khoái sau khi xong liền phui mông rồi đi!

Hắc Nhược Hoành, lần sau gặp mặt, cô phải đem anh đánh cho răng rơi đầy đất!

Bất quá Đồng Tử Lâm muốn gặp anh, lại không dễ dàng như vậy, bởi vì anh bề bộn nhiều việc, đây đều là chị hai nói cho cô biết.

Khó có dịp cùng chị hai hẹn nhau cùng uống cà phê, trọng tâm câu chuyện đều là Hắc Nhược Hoành.

Đồng Tử Lâm nghe đến một liên vòng vo đối đề tài, nhìn cái bụng nhô ra rõ rệt của chị hai nói, "Chị hai, chị có mấy tháng rồi?"

"Có bảy tháng rồi." Đồng Tử Du ôn nhu cười nói.

"Oa! Thực sự thật nhanh nha! Lúc nào sinh vậy?" Đồng Tử Lâm hai mắt mở thật to, tựa như chưa thấy qua phụ nữ có thai. Thường nghe nói phụ nữ có thai là đẹp nhất. Lời này sử dụng ở trên người Đồng Tử Du thật sự là thích hợp, sau khi Đồng Tử Du mang thai càng nữ tính hơn.

"Không còn lâu nữa đâu, còn có hai, ba tháng nữa thôi." Đồng Tử Du cười vỗ về cái bụng, "Được rồi, em từ lúc trước sinh một bé trai, em cũng không trở về thăm."

Không để ý đến lời trách cứ trong miệng của chị hai, Đồng Tử Lâm ngây ngô cười: "Ha ha."

Đồng Tử Du lắc đầu, quyết định người lớn không so đo với con nít, "Lúc rảnh rồi nhớ đến thăm em từ đó."

"Có, em có thăm rồi, mấy hôm trước rảnh rồi em có trở về thăm em ấy rồi." Sau khi trở về, chuyện của công ty cũng thông thả, mà cũng bởi vì tâm tình cô cũng không tốt, liền về nhà giải sầu một chút.

Trước kia có nghe qua em gái sinh con trai, nhưng bởi vì chuyện cá nhân nên cũng chưa có về thăm lần nào, "Thằng bé lớn lên thật đáng yêu, hay cũng sinh một..."

"Có thể sinh..." Đồng Tử Du ám chỉ nói, tin tưởng Đồng Tử Lâm có thể nghe hiểu

"Chị hai, chúng ta có thể tạm thời không nhắc đến Hắc Nhược Hoành được không?" Vừa nhắc tới người đàn ông kia, cô liền một bụng lửa.

"Chị có nói đến cậu ta sao?" Đồng Tử Du làm bộ nghe không hiểu mà nói.

Ngực Đồng Tử Lâm như có tảng đá lớn bị vỡ, cho dù đau nhức đến chết cũng không kêu lên đau đớn, "Không có!"

Đồng Tử Du thiếu chút nữa cười ra tiếng, trên mặt em ba viết đầy khó chịu, rõ ràng muốn ngoài miệng lại nói không muốn.

"Chị hai, chị đây là cái biểu tình gì!" Đồng Tử Lâm hô to bất mãn.

"Không phải chị muốn nói em, chính em hãy tự nhìn đi, với điều kiện của A Hoành, cậu ấy không sợ không tìm được phụ nữ khác sao." Đồng Tử Du một mạch giải thích rõ ràng.

"Chị hai, giá cả trên thị trường của em cũng không ít nha!" Đồng Tử Lâm chu cái miệng nhỏ nhắn, như là một đứa con nít không được cho kẹo.

"Thế nhưng chị không có nghe nói có người nào theo đuổi em nha!" Đồng Tử Du nháp một miếng bánh kem, trêu ghẹo nói.

"Em đây cũng không có nghe nói..." Có ai muốn theo đuổi anh ta nha?

"Có đó, rất nhiều nha, còn nhớ cô bé lớp trưởng cùng lớp với em hồi tiểu học không?"

"Cái cô có ba là hiệu trưởng đó hả?"

"Đúng, chính là cô ấy, còn có cô gái cùng tuổi với em, hồi trung học hay đứng đầu lớp mỗi năm đó có nhớ không."

"Cái cô ra nước ngoài du học, mới trở về nước gần đây đang chủ nhiệm tạp chí đó hả?"

"Đúng, còn có..."

"Chị hai..."

"Ừ." Đồng Tử Du khép miệng lại, dừng lại đúng lúc.

Đồng Tử Lâm thiếu chút nữa tức giận đến cắn nát môi mình, trách không được về mặt đối với cô không quan tâm, thì ra anh có nhiều lựa chọn như vậy.

"Dù sao hiện tại cậu ấy đang rất rất được nhiều người theo thích, đặc biệt là từ sau khi cậu ấy độc thân." Đồng Tử Du giống như vô tình nhắc tới.

A, a, là sai lầm của cô! Cô không nên thả tự do cho anh, làm cho anh có tự do liền không quan tâm gì đến cô nữa! Đồng Tử Lâm càng nghe, trong bụng một trận lửa giận sôi trào.

Đồng Tử Du cười nhưng không nói, thật là hồng bét, ở chung với Bạch Mộ Hiên lâu như vậy, bản thân đều bị nhiễm thói quen xấu của anh. Nhẹ tay vỗ về cái bụng quý báu của mình, thói quen xấu cũng không nên để cục cưng đi truyền mới được.

Cô cũng không phải cố ý tiết lộ những việc này, không phải cố ý muốn chọc cho em gái không vui, cô chỉ muốn làm cho em gái mình sớm ngày nhìn thấu tâm của mình, không nên đợi khi mất đi mới hối hận.

Đồng Tử Lâm hừ lạnh, kỳ thật trong lòng cô đã trào dâng một trận sóng to. Thật sự theo như lời chị hai nói, vậy anh thật có lý do không quan tâm cô, dù sao cũng còn có nhiều mà phụ nữ cho anh chọn.

"Được rồi, em đã không thích nghe, chị cũng không nói nữa." Đồng Tử Du nói.

Đồng Tử Lâm ai oán liếc chị hai cô một cái, thật không biết chị hai tại sao lại như vậy, muốn chị ấy không nói, chị ấy càng muốn nói, nói phân nửa, lại không nói nữa, quá ghê tởm!

"À, Mộ Hiên đang chờ chị, chị phải về, tránh cho anh ấy tới bắt chị." Đồng Tử Du tạm biệt đi trước.

"Em chờ chị về, đi thôi." Đồng Tử Lâm đứng dậy.

"Không cần." Đồng Tử Du cười lắc đầu, cô chỉ là mang thai, không cần khăn trương như vậy, "Chị có thể tự đi về được."

"Không cần tranh giành với em." Đồng Tử Lâm tính tiền, kéo tay người phụ nữ mang thai đi tới cửa, Đồng Tử Du ngoan ngoãn bị nắm đi.

Sau khi đưa chị hai về, Đồng Tử Lâm liền lái xe về hướng chợ đêm, cô hiện tại cần ăn một bữa lớn, để tâm tình được phát tiết một chút, cùng chị hai nói chuyện xong, trong lòng cô xuất hiện một loại tâm tình khiến cô khó chịu không thôi.

Vốn cô muốn ăn một bữa lớn, nhưng cuối cùng cô chỉ đứng xếp hàng mua con gà và trà sữa, rồi ngồi ở trong xe ăn, một ngụm lại tiếp một ngụm mà ăn xong, sau đó cô thở dài một hơi.

Chính cô cũng không hiểu chính mình đang suy nghĩ gì, thật chẳng lẽ như chị hai nói, cô thích ác anh? Ừ, ít nhất cũng không phải ghét...

Cô suy nghĩ sâu xa, cô nghiêm túc đắm chìm trong tư tưởng của mình, thế cho nên cô đem xe dừng ở một công viên yên tĩnh, một người lang thang ăn mặc nhếch nhác len lén tới gần xe của cô, mà cô cũng không biết.

Hiện tại không khí mát mẻ, cô mở nửa cửa sổ, tùy ý để gió thổi vào trong cửa sổ, cô ở nơi an tĩnh này im lặng suy nghĩ.

Cho đến khi một đôi tay vừa đen vừa bẩn duỗi vào, khiến cô rùng rợn vì kinh ngạc.

Cô nghiêng đầu, trong đêm đen chỉ lộ ánh mắt gian xảo của hắn, cô bị dọa sợ hãi kêu thành tiếng, "A..."

Tiếng hét chói tai phá vỡ không khí an tĩnh của công viên, phản ứng đầu tiên của Đồng Tử Lâm là khóa cửa xe lại, phản ứng thứ hai chính là cầm điện thoại đi động lên gọi, lúc điện thoại gọi đi cô cũng không biết chính mình gọi cho ai.

Tay của tên lang thang nắm ở giữa cửa sổ xe, Đồng Tử Lâm không dám kéo cửa sổ lên, sợ làm đứt tay hắn, lại sợ tay hắn bò vào trong, cô một bên gọi điện thoại, một bên hướng chỗ bên cạnh tài xế bò qua.

Chỉ là cô mới bò qua một chút, đôi tay kia đột nhiên hung hăng kéo tóc cô lại, đầu của cô không thể tránh khỏi đập mạnh lên trên cửa thủy tinh, tiếng va chạm to đến dọa người.

Một khắc kia, khiến cô mong bản thân mình không có tóc, đôi tay kia không ngừng nắm kéo tóc cô, đột nhiên điện thoại rút cục thông, cô hoảng loạn mà nghe máy, "Này..."

"Lâm Lâm, chuyện gì?" Giọng nói lạnh nhạt của người đàn ông truyền tới, một khắc kia, Đồng Tử Lâm thật sự muốn khóc, chỉ là nước mắt đến viền mắt thì dừng lại.

"Em..." Còn chưa có nói xong, cô bị một đôi tay nắm ở cổ, cô bị dọa sợ đến thiếu chút nữa cầm không vững điện thoại di động.

Tay của hắn theo tóc của cô cố sức kéo cô tới gần hắn, thuận lợi mà bóp cổ cô, cô giống như con cá không có nước, không có tự do.

"Lâm Lâm?" Người đàn ông đang ngồi ở phòng làm việc thả vãn kiện xuống, mi tâm nhíu lại cầm điện thoại di động lên.

Đồng Tử Lâm rất ít khi đùa giỡn, cô gọi điện nhất định là có chuyện cần tìm, chứ không phải loại người nhảm chán gọi điện thoại mà lại không nói gì.

Hắc Nhược Hoành cũng không cho là cô đang phát tiết, bởi vì nếu Đồng Tử Lâm thực sự tức giận, cô sẽ chỉ thẳng vào mũi anh mắng to, chứ không phải như thế này.

Lo lắng hoảng loạn thoáng một cái đã ngập tràn trong lòng anh, Hắc Nhược Hoành rất khó tiếp tục giả bộ lạnh lùng nữa, "Lâm Lâm, Lâm Lâm!"

Đồng Tử Lâm bị bóp cổ bất lực mà nghe Hắc Nhược Hoành gọi, cách nửa tấm thủy tinh, cô nghe được âm thanh của tên lang thang, "Tiền, cho tao tiền, không cho, tao liền bóp chết mày!"

Mùi hôi từ miệng và mũi của hắn truyền tới, Đồng Tử Lâm không cách nào không chế muốn nôn, lớn như vậy, cô chưa từng cùng loại người này tiếp xúc qua.

"Có nghe hay không!" Sau lưng tên lang thang tựa hồ phát điên, lực đạo bóp cổ cô càng ngày càng mạnh, Đồng Tử Lâm miệng mở to, muốn hấp thụ một ít khí ô-xy.

Một tay nắm thật chặt điện thoại, một tay nắm một bên túi xách, đem túi xách bỏ ra gần cửa sổ. Tên lang thang lúc này nghĩ đã thực hiện được, giảm lực đạo ở tay không ít.

Chính là thời gian ấy, Đồng Tử Lâm hung hăng cầm túi xách đập hướng về phía mặt của hắn, khiến cho hắn tự vệ lui về phía sau, sau đó cô một cước đạp lên chân ga, cũng trong lúc đó, kéo túi xách trở về.

Tốc độ xe không phải là rất nhanh, nhưng đủ để đem hắn văng ra ngoài, Đồng Tử Lâm vạn phần hoảng sợ mà ngừng xe lại, động tác tiếp theo chính là quay đầu lại nhìn, phát hiện tên lang thang kia nằm ở nơi đó cũng không nhúc nhích, cô cầm điện thoại lên, phát hiện Hắc Nhược Hoành không có cúp điện thoại.

"A Hoành, làm sao bây giờ... Em hình như đụng chết người..." Trong âm thanh của cô mang theo bất lực, cùng giọng nói nghẹn ngào.

Hắc Nhược Hoành bỏ lại công việc đi về phía bãi đỗ xe, khi nghe cô nói xong anh sửng sốt một chút, mặt nạ lạnh lùng sớm đã rơi xuống, giọng nói lo lắng hỏi: "Lâm Lâm, em đang ở đâu?"

Đồng Tử Lâm báo địa chỉ cho anh, Hắc Nhược Hoành lại dặn dò nói: "Em ngồi yên ở trong xe không nên cử động, bảo vệ bản thân cho tốt, anh lập tức tới ngay..."

"A Hoành, nhanh một chút!" Đồng Tử Lâm theo như lời anh nói mà làm, cả người cuộn lại một chỗ, chỉ ánh mắt cô không ngừng nhìn phía sau.

"Ngaoan, không có chuyện gì, anh đã ở trên xe rồi." Nhanh chóng lên xe, Hắc Nhược Hoành không ngừng an ủi cô.

Dọc theo đường đi, anh không có cúp điện thoại, xuyên qua điện thoại không ngừng mà đem lời trấn an truyền đạt cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trong thời gian ngắn nhất Hắc Nhược Hoành thay Đồng Tử Lâm giải quyết tất cả mọi chuyện, khi anh mệt mỏi chạy về căn hộ nhỏ của Đồng Tử Lâm, cô đang ngồi ở trên ghế sa lon uống một ly nước ấm.

Hắc Nhược Hoành một bên cởi giày ra, thay dép, một bên chú ý đến bàn tay đang nắm cái ly có vẻ hơi run run, anh nhẹ nhàng lên tiếng, "Lâm Lâm, anh đã trở về."

Đồng Tử Lâm hai mắt vội vàng ở trên người của anh nhìn chăm chăm, "Việc kia..."

"Không có việc gì, hẳn không có chuyện gì, chỉ ngắt xiu thôi, anh đã đem hẳn đưa vào bệnh viện, còn làm kiểm tra toàn thân, hiện nay không có trở ngại."

"Có đúng không?" Nghe vậy, Đồng Tử Lâm mới yên lòng thở phào nhẹ nhõm, "Vây là tốt rồi."

"Anh cũng để luật sư cùng hẳn thỏa thuận tất cả rồi, không có tai họa về sau." Hắc Nhược Hoành ngồi ở bên cạnh cô, liền uống một ngụm nước trong ly trên tay cô, đêm nay cũng đi qua đi lại đủ khiến cô mệt mỏi, "Nhanh đi ngủ đi, nghỉ ngơi thật tốt."

"Em..." Cô há miệng, nói không ra lời, cô rất sợ hãi, cô cũng không dám một mình đợi ở chỗ này.

Làm như nhìn thấu tất cả tâm tư của cô, anh đưa cánh tay dài nắm ở đầu vai cô, "Anh sẽ ở lại cùng em, không nên lo lắng."

"Ừ."

Bình thường Đồng Tử Lâm nói rất nhiều đột nhiên hôm nay trở nên ít nói, Hắc Nhược Hoành cho là cô bởi vì quá sợ nên mới như vậy, Vì vậy liền không nói thêm nữa, ôm thật chặt cô vào lòng.

Sau khi bọn họ rửa mặt, thời điểm nằm ở trên giường, Đồng Tử Lâm vẫn còn im lặng, Hắc Nhược Hoành chỉ có thể ôm cô, lấy hành động thay lời nói.

Thân thể cường tráng ôm cô vào trong lòng, khiến cô có cảm giác rất an toàn, thể nhưng cũng không xóa sạch được hoảng loạn trong lòng cô, Hắc Nhược Hoành không biết, cô không chỉ sợ là tên lang thang kia bị bị thương, cô cũng rất lo lắng cho mình, cô sợ bản thân sẽ phải đi hầu tòa, đến lúc đó phải ngồi tù và vân vân.

Những ý nghĩ này cô không có nói với anh, nhưng anh thông minh như vậy nhất định sẽ nhận ra những lo lắng này của cô.

Cô sợ nhất chính là không được gặp lại người nhà, không thấy được anh...

Đây chính là nguyên nhân khiến cô lo lắng, cô ít nhiều gì cũng đoán được thực sự theo như lời chị hai nói, thực đã yêu Hắc Nhược Hoành, không có anh không được, cô bị anh hãm chân làm thế nào cũng thoát không khỏi.

Mặc kệ trước đây cô nghĩ thế nào, hiện tại và sau này, cô chỉ muốn ở bên cạnh người đàn ông này.

"Ngủ không được sao?" Giọng nói ấm áp của người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu cô.

"Ừ, A Hoành..."

"Ừ?"

"Ngoại trừ bạn trên giường, chúng ta còn có thể có mối quan hệ nào khác không?"

Hắc Nhược Hoành chỉ có thể dùng từ mừng rỡ như điên để hình dung tâm tình của mình, anh quả thực không thể tin được chính mình nghe được cái gì, nhưng anh vẫn cố làm ra vẻ, "Em nghĩ cùng anh còn có mối quan hệ gì?"

"Em nghĩ, quan hệ gì cũng đều có thể?"

"Nếu như em nói vậy, anh xin tận lực phối hợp." Anh cao giọng nói.

Nụ cười ác ma bên miệng Đồng Tử Lâm cong lên, chỉ là bây giờ quá tối, ánh đèn quá mờ, Hắc Nhược Hoành cũng không có nhìn thấy. "Nếu như vậy, em muốn anh vĩnh viễn đều là của em..."

Ừ, lời này rất có chiều sâu, Hắc Nhược Hoành suy nghĩ một chút, "Cụ thể một chút..."

Đầu ngón tay của người phụ nữ xinh đẹp ở trên lồng ngực của anh nhéo nhéo, "Thân thể của anh..."

Anh nuốt nước miếng một cái, nhất thời thành một con ngỗng ngây ngô chậm hiểu, "Còn gì nữa không?"

"Còn lòng của anh nữa."

"Ừ." Gần giống với ý tứ của anh, Hắc Nhược Hoành tự nhiên ngạc nhiên mừng rỡ hiểu ra một việc, thì ra đây hết thảy đều là trời cao an bài, lấy phương thức này để anh ôm người đẹp về nhà.

"Như vậy, anh thực sự muốn làm tình nhân vĩnh viễn của em?"

"Được... Ách... Em vừa nói gì?" Anh kinh ngạc gấp đôi có thể nói anh chưa bao giờ nói lắp nhiều như vậy.

"Là đàn ông con trai, cũng không thể nói rồi mà không giữ lời, sau này anh chính là tình nhân dành riêng nha!" Người phụ nữ nũng nịu nói.

Quả nhiên đối với Đồng Tử Lâm người phụ nữ này, vĩnh viễn không thể mềm lòng, vĩnh viễn không thể thỏa hiệp, Hắc Nhược Hoành rất muốn đánh cái mông nhỏ của cô một trận, nhưng khi anh cảm giác được đôi tay đang ở trên ngực của mình mơ hồ run rẩy, thì tâm tình anh bỗng nhiên bình tĩnh.

Cô vẫn còn đang sợ, lời nói vừa rồi không chỉ đối với anh "Tò tính", mà còn an ủi chính bản thân cô, cô đang cố gắng buông thả tâm tình bất an của mình, làm cho bầu không khí không đến mức khẩn trương. Anh ôm sát cô, đem cô ôm trong ngực của mình, thấp giọng nói: "Đúng chỉ là tình nhân dành riêng cho em."

"Hừ, anh coi chừng em đó, bằng không cẩn thận em thiên anh!" Cô vừa nói vừa nhìn phần dưới cơ thể của anh cố làm ra vẻ.

Ha ha, cô còn đang ghi hận lời nói dối lần trước của anh. Trời cao làm chứng, anh chính là so với nước trong còn muốn thuần khiết hơn, chỉ là cái họ không thuần khiết một chút, muốn oán cũng chỉ có thể oán các lão tổ tông nhà anh mà thôi.

"Vậy sau đó em cũng không nên nói đi thì đi chứ." Một năm này không có bên cạnh cô, anh rất khó ngủ, anh thật không muốn thử nữa.

Đồng Tử Lâm khỏe nhất thời ngắn lẹ một chút, cô cũng không muốn đi, nhưng khi đó cô biết mình nếu như không đi, nhất định sẽ phát điên.

"Còn không phải là anh ép em đi!" Cô cãi lại.

"Là em nói chia tay trước!" chuyện của một năm trước anh vẫn đặc biệt nhớ rõ ràng.

"Nói vậy, còn không phải anh cùng Hoàng Tử Nguyệt..." Cô thông minh im miệng.

"Anh cùng cô ấy không có phát sinh chuyện gì cả, là em không cho anh cơ hội giải thích." Còn gọi cho quà chia tay cho anh nữa chứ.

"A, anh đang tiếc chưa có phát sinh gì đúng không?" Đồng Tử Lâm trừng mắt anh.

"Anh đang vui mừng!" Bằng không thực sự cả đời phải làm hòa thượng rồi, bao gồm phía dưới một cây cùng nhau thanh tâm quả dục luôn.

"Coi như anh thông minh!" Đồng Tử Lâm khế cắn lên bờ vai cứng rắn như đá của anh.

Anh cười ra tiếng, nhưng vừa nghĩ tới vừa tìm được cô, thì cô bị dọa đến khuôn mặt không còn chút máu, khuôn mặt anh không khỏi lạnh lên, nghiêm túc nói: "Sau này không được một mình đi tới công viên nữa."

"Còn không phải là lòng người ta đang loạn." Tâm loạn nên chỉ có thể tìm một nơi an tĩnh suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Mối quan hệ tình cảm bị giấu kín này, càng không muốn người khác biết, càng làm người khác dễ biết hơn. Chỉ là một ít số người hiểu rõ tình hình rất tò mò, rốt cuộc cuối cùng là người đàn ông tấn công trước, hay là người phụ nữ chịu thua trước?

Trong cuộc đời sự nghiệp của người đàn ông cửa ải khó qua nhất chính là mỹ nhân.

Tập đoàn Hắc Thạch thành công tiến vào thị trường Âu Mỹ, ý đây không phải nói tập đoàn Hắc Thạch trở thành công ti lớn mạnh nhất nhì nước, mà chính là Hắc Nhược Hoành đã trở thành người đàn ông độc thân hoàng kim nhiều người mơ ước.

Bất quá mọi người đều biết một sự thật, đó là khi Hắc Nhược Hoành làm việc thì công chính nghiêm minh, và bản thân khi nói chuyện cũng rất nghiêm túc, nhưng khi anh ở trước mặt người mình yêu sẽ không như vậy.

Đồng Tử Lâm đứng trước cửa nhà hàng, xuyên thấu qua cửa kính của nhà hàng cô nhìn thấy người tình dành riêng cho mình đang cùng một người phụ nữ dùng cơm, bên tay trái Hắc Nhược Hoành để công văn, xem ra là ăn cơm với đối tác.

Chỉ là Đồng Tử Lâm nhìn người phụ nữ kia rất chướng mắt, dám ngang nhiên trêu ghẹo vật sở hữu của cô. Tuy Hắc Nhược Hoành ngồi rất nghiêm chỉnh, thế nhưng Đồng Tử Lâm nhìn vẫn rất bức, Hắc Nhược Hoành hoàn toàn là người được lợi, cặp tuyết trắng của người phụ nữ kia đang khát khao thả ra bộ cái áo cổ sâu kia, lộ ra hơn phân nửa nhũ thịt.

Đồng Tử Lâm chậm rãi bước tới, đập ba tấc giày cao gót thướt tha bước vào bên trong.

Hắc Nhựt Hoành rất đau đầu, không biết vì sao luôn luôn có phụ nữ đưa tới cửa, tất cả phụ nữ anh đều không muốn nhìn hay nói chuyện, thế nhưng trong hợp tác làm ăn, anh không thể làm như vậy.

Anh chỉ có thể bảo vệ tốt bản thân, miễn cho trên người đừng dính vi khuẩn là được, tránh cho Đồng Tử Lâm phát hiện.

"Hoành, anh làm sao vậy? Không thoải mái sao?" Người phụ nữ ổng ọ nói, trực tiếp đem xưng hô với anh thẳng cấp một bậc.

Không biết có phải ăn nước bọt Đồng Tử Lâm nhiều rồi hay không, hiện tại chuyện Hắc Nhựt Hoành muốn làm nhất chính là mắng người phụ nữ này một trận, không có việc gì ăn mặc phơi bày như vậy làm gì, làm cho ánh mắt của anh phải ăn băng, nhưng anh thực sự đối với người phụ nữ này không có tí hứng thú nào nha nha!

"Không có việc gì, tôi có chút no rồi." Ưu nhã đem nửa đề xuống, Hắc Nhựt Hoành lễ độ nhìn nơi khác.

Lần sau! Tuyệt đối không có lần sau! cùng loại phụ nữ này hợp tác, anh có chết cũng sẽ không gặp mặt.

"Phải không?" Người phụ nữ cũng không phải xuất phát từ chân chính quan tâm, trái lại càng lớn mật mà khoe khoang sự lẳng lơ của mình, "A? Hoành, bên mép anh..."

Hắc Nhựt Hoành theo bản năng dùng khăn ăn lau, còn chưa kịp lau, người phụ nữ liền lên tiếng nói: "Em lau giúp anh."

"Không cần." Hắc Nhựt Hoành vội vàng nắm cánh tay của người phụ nữ đưa qua, có lẽ nói thế này một buổi sáng bị rần rần, mười năm sẽ sợ đung cò, dây thừng chỉ câu, Hắc Nhựt Hoành thật rất sợ sự chủ động của phụ nữ.

"A Hoành." Một giọng nữ vang lên.

Hắc Nhựt Hoành ngẩng đầu một cái, kinh ngạc nhìn thấy Đồng Tử Lâm, "Lâm Lâm..."

"Em buổi trưa ra đây dùng cơm, không nghĩ tới trùng hợp tình cờ gặp anh như vậy..." Đồng Tử Lâm cười nói.

A, a, oán giận! Hắc Nhựt Hoành chưa từng nghe Đồng Tử Lâm dùng giọng điệu lễ phép nói chuyện với anh, ngay tức khắc anh buông tay của người phụ nữ trước mặt, "Ăn rồi chứ?"

"Ăn, vừa vào đã nhìn thấy anh, nên đi tới đây chào hỏi một chút." Đồng Tử Lâm ưu nhã xoay người, thấy người phụ nữ đó, đầu tiên là sững sờ một chút, "A, thì ra anh ở đây bàn công việc nha, xin lỗi."

Hắc Nhựt Hoành thực sự muốn cười phá lên, thói quen bạo lực của cô anh biết rất rõ, thực sự không thể chấp nhận bây giờ ở nơi này lại nhe nhả lịch sự như vậy, mỗi tiếng nói cử động đều giống một cô tiểu thư danh giá, anh ho nhẹ vài tiếng, cố gắng làm cho âm thanh của mình bình thường một chút, "Không sao, anh cũng mau kết thúc."

"Em không quý rầy." Đồng Tử Lâm nham hiểm nói, quay đầu đối với người phụ nữ kia gật đầu chào hỏi, xoay người liền chuẩn bị đi, đột nhiên lại xoay người lại.

Cúi người, nhìn khuôn mặt Hắc Nhựt Hoành, ngón tay cái nhẹ nhàng lướt qua gương mặt tuần tú của anh, ôn nhu nói, "Anh cũng thật là ăn cái gì lại không cẩn thận như vậy."

Cả khuôn mặt Hắc Nhựt Hoành bởi vì ghen cười, mà trở nên vụn vặt không chịu được, "Anh..."

Lời còn chưa dứt, liền bị Đồng Tử Lâm cắt đứt, môi mềm mại của cô khẽ chạm vào bên miệng anh, đầu lưỡi khẽ liếm đi nước bọt dính bên miệng anh.

Hắc Nhựt Hoành có lẽ một người đàn ông tự chủ được bản thân, nhưng với điều kiện Đồng Tử Lâm không được cố ý quyến rũ anh, mà anh trực tiếp đem hành vi lúc này của cô là đang quyến rũ anh, cơ thể và lý trí sớm đã quyết định, hai tay giam giữ người của cô, miệng đối miệng, trực tiếp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Cơ hồ là mỗi ngày gặp mặt, mỗi ngày ôm người vào trong ngực của mình, cũng mặc kệ cái miệng nhỏ nhắn của cô bị anh hôn bao nhiêu lần, chính là Hắc Nhựt Hoành vẫn cứ xao động, hận không thể đem cô thu vào trong ngực của anh.

Lúc này đã gần hết giờ nghỉ trưa, đại sảnh nhà hàng khách cũng không phải rất nhiều, nhưng cũng không phải ít, có rất nhiều người có mặt mũi trên xã hội, cũng đều biết Hắc Nhựt Hoành và Đồng Tử Lâm.

Thanh niên thật là càng ngày càng coi mở.

Đồng Tử Lâm cũng không nghĩ tới hành động mình sẽ dẫn tới người nào đó thú tính quá trốn, cô chẳng qua chỉ muốn biểu thị công khai lãnh thổ của mình mà thôi, không có ý tứ gì khác nha!

Hắc Nhựt Hoành cũng không quản được nhiều như vậy, đầu lưỡi anh hung hăng cuốn lấy lưỡi của cô, nóng bỏng đáp lại. Thẳng đến hai bên tách ra, anh còn chưa đã ngứa liếm liếm môi mình.

Trên môi của cô một mảnh nước phát sáng, khuôn mặt Đồng Tử Lâm đỏ lên, lấy tay che miệng, tránh né đôi mắt thâm thúy của anh áp ứng nói, "Em đi

trước."

"Được." Anh gật đầu, lại nói thêm một câu, "Buổi tối anh tới tìm em..."

Đồng Tử Lâm then thùng vội vàng rời khỏi, thật là không còn mặt mũi nữa mà! Nụ hôn nồng nhiệt vừa nãy là đã đủ phiền phức rồi, lại vút thêm một câu "Buổi tối tìm cô", đây không phải ám chỉ bọn họ hôm nay sẽ thân mật cả đêm sao?

Không phải mối quan hệ bình thường, người phụ nữ ngồi đối diện chỉ có thể dùng một câu nói để hình dung quan hệ giữa bọn họ, từ nước ngoài về người phụ nữ này cũng không cách nào bình tĩnh, "Các người là..."

Hắc Nhược Hoành ranh mãnh cười, "Cô thử nói xem?" Có mấy lời không cần phải nói quá rõ ràng, thế nào bọn họ đều cũng hiểu.

"Ha ha..." người phụ nữ cười khan, cô cảm thấy xấu hổ vì hành vi lúc nãy của mình.

"Như vậy, phần hiệp ước này còn cần sửa ở đâu nữa không?" Hắc Nhược Hoành cười nói, đột nhiên cảm thấy bữa cơm này ăn rất vui vẻ.

"Không cần, có thể cùng quý công ty hợp tác đã vinh hạnh rồi." Người phụ nữ ngồi thẳng lưng, cố gắng kéo cổ áo cao lên.

"Không cần khách sáo như vậy." Hắc Nhược Hoành cười thỏa mãn.

Nụ hôn ở nhà hàng rất nhanh đã truyền ra ngoài, tin tức bất quá luôn luôn truyền đi rất nhanh, đủ thấy mọi người quan tâm họ thế nào.

Trước khi Đồng Tử Lâm tan sở, điện thoại di động bị người nhà gọi không ngừng reo.

"Tử Lâm, con lại cùng A Hoành ở cùng một chỗ?" Đây là giọng nói vui mừng ba Đồng.

"Dạ."

Tiếp theo là chị hai Đồng Tử Du, "Em à, chúc mừng em nha."

Đồng Tử Lâm không biết hi của cô từ đâu tới! "Ừ."

"Chị ba, em thật không thể tin được, A Triết nói với em các người chưa có kết thúc, em còn không tin!" Cuối cùng là của cô em gái.

"..." Chính cô cũng không thể tin được đây!

Căn bản không có tâm tình để làm việc, Đồng Tử Lâm dứt khoát tan ca sớm. Cũng không có dự định lái xe, cô đi bộ về nhà, đi tới giữa đường, chân có chút đau, cô trực tiếp mua một đôi giày đế bằng, tiếp tục đi về phía trước.

Một nhà trẻ ở phía trước đang vận động tổ chức biểu diễn để cứu trợ, một cô bé có đáng đáp dễ thương đi tới phía trước cô, "Chị ơi..."

"Ừ?" Cô không thích trẻ em quấy rối, nhưng đối với người bạn nhỏ dễ thương này một chút kháng cự cũng không có, cô êm ái hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Em là..." Người bạn nhỏ tuổi còn nhỏ vô cùng, còn không biết nên nói như thế nào, buộc lòng phải đem lời cô giáo dặn mang ra nói, "Em là Nhạc Nhạc, nhà trẻ chúng em đang tổ chức một..."

Người bạn nhỏ bắt đầu lúng túng, bởi vì cô bé quên mất lời cô dặn, vánh mắt thoáng cái đỏ, "Em..."

"A, không nên gấp, chị có thể từ từ nghe em nói." Đồng Tử Lâm nhẹ nhàng nói.

Người bạn nhỏ ngừng nức nở nhìn cô, nghĩ chị xinh đẹp trước mắt thật ôn nhu, "Chị... Phiếu..."

Đồng Tử Lâm nở nụ cười, tiếp nhận phiếu của cô bé, nhìn mục hoạt động biểu diễn để cứu trợ một chút, khi thấy hàng chữ "Cô bé Lọ Lem", cô cười vui vẻ, không nghĩ tới cô cùng vở kịch này rất có duyên, "Người bạn nhỏ, phiếu này bao nhiêu tiền vậy?"

Người bạn nhỏ trước mắt đột nhiên sáng ngời, "Chị, chị thực sự muốn xem sao?"

"Ừ, muốn xem" Đồng Tử Lâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ, không khỏi khiến cô cười theo.

"Cô giáo nói, mặc kệ nhiều ít, chỉ cần có người nguyện ý mua, hiến một phần hảo tâm thì tốt rồi." Điểm này người bạn nhỏ nhớ rất rõ ràng.

Hiện tại nhà trẻ vận động thật sự là càng ngày càng có ý nghĩa, không chỉ có làm cho những bạn nhỏ diễn, còn làm cho những bạn nhỏ đi bán phiếu, Đồng Tử Lâm nhìn lên phía trước cách cô bé không xa, có một phụ huynh đang chú ý từng hành động của hai người.

Bất quá người bạn nhỏ này vẫn quá nhỏ, vẫn phải có phụ huynh đi cùng mới được.

"Được, chị mua..." Đồng Tử Lâm lấy ví tiền ra, vừa nhìn có chút ngượng ngùng. Cô ra ngoài rất ít khi mang tiền mặt, đại đa số đều là mang theo thẻ tín dụng, bên trong chỉ còn mấy tờ tiền lẻ, "Thật xin lỗi, chị không có mang nhiều tiền mặt như vậy..."

Người bạn nhỏ hiền nhiên vẫn chưa có khái niệm về tiền, "Không sao, không sao đâu chị, cô giáo nói, chỉ cần có hảo tâm thì tốt rồi."

Đồng Tử Lâm cười gật đầu, đem số tiền thừa còn lại đều bỏ vào trong hộp trên tay người bạn nhỏ, "Tốt."

Người bạn nhỏ vui vẻ đem phiếu đưa cô, còn nhiệt tình lôi kéo cô đi tới phòng học, "Chị, em dẫn chị đi, giúp chị tìm một vị trí tốt."

"Được, cảm ơn em nha!" Nghe người bạn nhỏ nũng nịu nói chuyện, tâm Đồng Tử Lâm đều mềm nhũn, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ hơn, để tránh hù dọa người bạn nhỏ này.

"Chị, vị trí này tốt nhất." Người bạn nhỏ vì cô tìm một vị trí, vội vã muốn cô ngồi xuống.

"Cảm ơn em nha!"

"Chị, bái bai." Làm xong việc tốt, người bạn nhỏ vui vẻ rời khỏi.

Đồng Tử Lâm quay người lại vẫy tay tạm biệt, nhìn bốn phía một chút, phát hiện xung quanh người như cô rất ít, đại đa số cha mẹ của các em.

Cô cúi đầu nhìn tờ phiếu một chút, trên đó viết thời gian bắt đầu diễn là hai tiếng sau, cô lẳng lặng ngồi ở đó, nhìn sân khấu nho nhỏ, cô không khỏi nhớ tới kỷ ức khi còn bé.

Đồng Tử Lâm trí nhớ rất tốt, cho nên mới có thể ghi hận anh như thế. Hắc Nhược Hoành lúc nhỏ khi dễ cô cũng không ít, đều là ăn hiếp cô, muốn cô thích anh thực sự thật là rất khó.

Thế cho nên sau này Hắc Nhược Hoành đối với cô rất tốt, mà cô thì đem những ủy khuất lúc nhỏ khi dễ lại anh, vì vậy Đan Triết Điền mới gọi cô là gái dữ.

Nếu không phải Đan Triết Điền trở thành em rể cô, phải ngoan ngoãn gọi cô một tiếng chị ba, có lẽ cả đời Đồng Tử Lâm đều phải bị gọi là gái dữ rồi.

Bất quá rất kỳ quái, tất cả mọi người luôn nghĩ cô đối với Hắc Nhược Hoành không tốt, thế nhưng không có người nghĩ Hắc Nhược Hoành khi còn bé khi dễ cô rất đáng xấu hổ sao! Hiện tại nếu nói vậy người lớn sẽ nói đó là chuyện lúc nhỏ rồi, làm gì còn nhớ rõ ràng như vậy?

Hay đi hỏi Hắc Nhược Hoành cái người trong cuộc này, Hắc Nhược Hoành có lẽ cũng không nhớ rõ, nhưng cô chính là nhớ kỹ! Sở dĩ anh không để tâm đến chuyện nhỏ...

Được rồi, cô thừa nhận, mình là một người ích kỷ, là người phụ nữ hẹp hòi!

Bất quá tí mĩ nhớ lại một chút, kỳ thật chuyện lúc nhỏ cô cũng không nhớ rõ ràng, nhưng về sân khấu kịch, cô nhớ rất rõ ràng.

Bởi vì trước nhiều người cô bị mất mặt mũi, cô là Đồng nhị tiểu thư có chết cũng không cho phép người khác chà đạp! Thật không biết tính cách không tốt này cô di truyền từ ai.

Vốn hội trường đang náo nhiệt dần dần an tĩnh, cô bưng tỉnh, thời gian cũng qua hai tiếng, Đồng Tử Lâm không phản ứng kịp nhìn đồng hồ trên tay.

Nhà trẻ rất nhỏ, cho nên ngay cả sân khấu cũng nhỏ, hai bên không có màn che, có thể nói là đặc biệt khó khăn cho các diễn viên nhí biểu diễn, nhưng Đồng Tử Lâm vẫn khanh khách cười không ngừng.

Điện thoại bị cô chuyển sang chế độ rung, cô không biết có người gọi tới, cho đến một giờ sau khi vỡ kịch kết thúc, cô mới nhìn thấy Hắc Nhược Hoành gọi nhờ mấy cuộc, Vì vậy cô gọi lại cho anh, "Sao?"

Hắc Nhược Hoành bởi vì tìm không được cô đang muốn nổi điên, chợt vừa nghe tiếng nói cô mang theo nụ cười, anh quát: "Chết tiệt, em đã đi đâu?"

"Em đang ở nhà trẻ xem kịch, thực sự rất buồn cười." Trên cơ bản, truyện cổ tích các bạn nhỏ diễn phi thường kỳ quái, nhưng chỉ là phần này thấy tức cười làm cho cười mãi không thôi, cô đột nhiên nhớ lại, khi còn bé mọi người điều không phải đang cười nhạo cô, có lẽ là bởi vì anh diễn non nớt nên mới thoải mái cười to.

Bên kia điện thoại Hắc Nhược Hoành cảm giác quạ đen bay đầy trời, anh không nghĩ tới tính Đồng Tử Lâm trẻ con quá, "Hiện tại ở nơi nào?"

"A?" Đồng Tử Lâm chậm vỗ một cái suy nghĩ một chút, "Ừ, em cũng không biết, hình như là nhà trẻ Nhạc Nhạc."

Cái gì gọi là cô cũng không biết!"Em đợi anh ở đó, anh sẽ đi tìm em." Rồi Đồng thị chỗ không xa hình như là có một nhà trẻ Nhạc Nhạc thì phải.

Đồng Tử Lâm le lưỡi, biết mình tránh không được một trận lời giáo huấn này. Cô nên sớm nhận tội một chút, "Em, trên người không có tiền nha..."

"Làm sao lại không có tiền!" Anh nổi giận chất vấn.

"A, còn có điện thoại di động của em cũng sắp hết pin..." Quả nhiên! Nói còn không có nói, điện thoại di động tự động tắt nguồn. Đồng Tử Lâm nhủ mi, suy nghĩ một chút, cảm giác mình thật là lợi hại, miệng vừa nói đã thành hiện thực.

"Này?" Cả khuôn mặt Hắc Nhược Hoành đều đen, "Tìm được em, không đánh em một trận không được!"

Lúc Hắc Nhược Hoành dọc theo đường tìm được cái nhà trẻ nhỏ vô cùng, thì Đồng Tử Lâm đã đứng ở cửa, nhăm chán hết nhìn đông tới nhìn tây. Xe của anh chạy đến trước mặt cô, anh thấy khuôn mặt cô cười đến ngọt ngào, "A Hoành..."

Anh hừ cũng không hừ một tiếng, "Lên xe!"

Đồng Tử Lâm ngoan ngoãn lên xe, "A Hoành, người ta thật là đôi..." Đi bộ nhiều như vậy, lại xem hết một vở kịch, căn bản buổi chiều nay cô không có thời gian ăn uống gì cả.

Anh lạnh lùng nói: "Còn biết đôi sao?"

"Ồi! Người ta cũng không phải có ý không để ý tới anh, anh sao nhỏ mọn như vậy!" Đồng Tử Lâm trước hết làm khó dễ.

Anh keo kiệt? Hắc Nhược Hoành tức đến mí mắt đều đập mạnh vài cái, "Đồng Tử Lâm, em đã là người trưởng thành, có thể không để cho anh lo lắng nữa được không?" Từ lần trước cô thiếu chút nữa bị tên lang thang cướp giật, sau đó anh rất lo lắng cho cô.

Đồng Tử Lâm cười gượng, "Được rồi, là em không tốt, là em không nên đi xem kịch gì đó, không nên làm cho điện thoại hết pin, đều là em không tốt rồi!"

Trái nhất câu cô không tốt, phải nhất câu cô không tốt, Hắc Nhược Hoành không có nghe ra cô trong giọng nói có sự áy náy, nói rõ ràng hết thấy đều là vận mạng sai, không phải là cô sai.

Chuyện lần trước, Đồng Tử Lâm đã sớm quên mất, cô không nghĩ tới Hắc Nhược Hoành so với cô người đương sự còn lo lắng sợ hãi hơn, cô không khỏi thở dài tiếc nói, "Sau này, em sẽ ngoan ngoãn báo cáo mọi chuyện với anh, có được hay không?"

"..." Người đàn ông không dễ dàng tha thứ cho cô.

"Này, A Hoành, anh còn như vậy thì hơi quá đáng!"

"..."

Ai, được rồi, cô chịu thua, cô thất bại.

Khi xe dừng đèn đỏ, cô liền chủ động hôn lên môi của anh, kinh ngạc vì đôi môi lạnh ngắt của anh, cô mới biết được anh thực sự sợ, áy náy như thủy triều kéo tới.

Tay anh duỗi tới, cũng không như trước kia ôm cô, mà là đẩy cô ra, gầm nhẹ một tiếng, "Đừng mơ tưởng dùng một cái hôn để làm anh hết giận em!"

Không xong, lúc này thực sự không cẩn thận đạp phải cái đuôi hỏa long... Anh tức giận như vậy, hậu quả rất nghiêm trọng.

Cô không nên vào lúc này còn cười kích thích, thế nhưng trong giọng nói vẫn còn tiếng cười của cô: "Đừng tức giận, em cũng không phải cố ý nha... Em chỉ là đột nhiên nhớ tới chuyện chúng ta khi còn bé..."

Cô dừng lại, len lén nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, "Em nhớ đến chúng ta khi còn bé cùng nhau diễn ‘Cô bé Lọ Lem’, anh còn nhớ hay không?"

Người đàn ông không nói tiếng nào, Đồng Tử Lâm coi như anh đã quên mất, dù sao cái loại chuyện này cũng chỉ có cô cái người lòng dạ hẹp hòi mới có thể ghi hận thôi.

"Anh lúc đó khi dễ em, còn khiến em từ vai chính thành vai phụ, bị người ta nhạo báng..." Cô lên án, người đàn ông vẫn không có phản ứng, "Sở dĩ anh không thể trách em không chấp nhận yêu anh, ai bảo anh từ nhỏ không chịu cho em một ấn tượng tốt." Cuối cùng, Đồng Tử Lâm không quên đem tất cả trách nhiệm đều chối từ một cách sạch sẽ.

Người đàn ông chuyên chú nhìn tình hình giao thông, đối với cô nửa thật nửa giả nói một mực mắt điếc tai ngơ.

Đồng Tử Lâm bắt mắt nhử mồi, đối với người nào đó trầm mặc kháng nghị, cô rốt cục bắt mắt, "Hắc Nhược Hoành, anh còn như vậy em sẽ không để ý anh!"

Người đàn ông đem xe lái vào bãi đỗ, dừng xe xong hướng về phía thang máy đi, Đồng Tử Lâm lúc này mới chú ý tới anh không có đưa cô về nhà, mà là tự chờ cô về nhà của anh.

Ừ, anh hình như cũng không có ý định mời cô lên nhà chơi. Đồng Tử Lâm không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, mặt dạn mày dày theo sát anh lên lầu, anh lại trực tiếp đem cô nhốt ở trước cửa.

Chẳng bao lâu sau, Đồng Tử Lâm cảm thấy ủy khuất! Nếu như từ trước, cô nhất định sẽ đánh người đàn ông này một trận, nhưng là bây giờ anh bị thương, cô yêu thương anh như vậy làm sao xuống tay được!

Vì vậy, cô thành mèo con đáng thương không nhà để về, trên người cô không có đồng nào, chỉ có đôi chân, cũng không thể để cho cô đi bộ về nhà nha! Điện thoại di động lại không còn pin, cô không thể làm gì khác hơn là chờ dài một hơi, đơn giản ngồi ở trước cửa của anh, đêm khuya Đài Bắc mang theo một chút gió lạnh, cô lôi kéo áo khoác, bủn rủn, ở trong lòng đếm một chút.

Một, hai... Một trăm, một trăm lẻ một... Bảy trăm... Đồng Tử Lâm đầu càng ngày càng nặng, cái trán nhẹ để trên đầu gối, trong lúc mơ mơ màng màng, có người ôm lấy cô, cô lập tức đưa tay ôm lấy cổ người đó, lẩm bẩm thì thầm một tiếng: "Đồ tồi!"

Đem cô nhốt ở trước cửa, Hắc Nhược Hoàn ở trong phòng uống một ly whisky, mới đem tâm tình của mình bình tĩnh lại.

Người phụ nữ này nhất định không để cho anh nhẹ nhõm, mang theo cô bên mình giống như mang theo quả bom bên mình vậy, lời thì thầm vang lên không ngừng, khiến cho anh vội vàng xao động không thoải mái.

Thật là đối với cô nhẫn tâm, anh lại làm không được, ai bảo người phụ nữ này cho dù sẽ hung dữ, sẽ khiến anh lo lắng, anh cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng, đáng đời anh mất bị mù, thích tiểu ác ma khoát da người này.

Yêu một người cũng không đáng sợ, chân chính đáng sợ nhất là yêu một người sau đó phải làm như thế nào để buông tay người đó!

Nếu như có thể buông tay, lúc không thích anh, anh liền sớm kiêu ngạo quay đầu rồi đi, nếu như có thể buông tay, lúc cô rời đi một năm kia, anh đã sớm tìm người mới sống hạnh phúc mỹ mãn để cho cô đồ kị.

Vấn đề là anh làm không được, cũng không có chuyện nếu như.

Mở cửa, vừa nhìn thấy cô chưa rời đi, trong lòng anh ngập tràn hạnh phúc lập tức cũng bước ra ngoài, anh rõ ràng rất tham lam, do cô lưu lại chứ không rời đi làm cho anh nghĩ, được rồi, lúc này đây tha thứ cô đi!

Thật là tự gây nghiệp chướng không thể sống, chính anh gây phiền cho mình mà!

Cô tỉnh lại, khi anh chuẩn bị đem nàng đặt trên giường lớn mềm mại thì cô mở mắt to mông lung, "A Hoành..."

Anh tức giận hừ lạnh.

"Anh không tức giận nữa hả?"

Đã biết sau này Đồng Tử Lâm giận dữ, nhưng thời khắc này Đồng Tử Lâm như ánh trăng khuyết, kim lòng không đau làm người ta buông tất cả phòng bị.

"Không tức giận thì tốt rồi." Cô nở nụ cười, miệng cười như trẻ con hồn nhiên.

Anh thiếu chút nữa đã bị mê hồn, "Không tức giận... Lâm Lâm, về vở kịch "Cô bé Lộ Lem", rất xin lỗi, anh chỉ là thích em, muốn hấp dẫn ánh mắt của em." Ánh trăng vén lên, anh kim lòng được nói hết.

Đồng Tử Lâm len lén cười mỉm, cô đang chuẩn bị hung hăng đánh anh, dám để cho cô ngủ ở trước cửa, không muốn sống sao!

Lời xin lỗi vừa nói ra khỏi miệng anh, tay cô trên không trung hơi chậm lại, cô nháy nháy mắt, mang theo khó hiểu, anh vừa nói cái gì?

"Mỗi một chuyện liên quan đến em, anh đều nhớ rất rõ... Chỉ là anh dùng sai phương pháp thôi... Anh nghĩ đến em sẽ thích anh..."

"Vì sao em phải thích nam sinh khi dễ em chứ?"

"Anh nghĩ em là người miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo." Sau lại mới biết được thật sự cô không thích anh.

"Em cũng không phải loại phụ nữ làm ra vẻ này." Cô luôn luôn dám nói dám làm.

"Đúng, anh sai rồi." Anh nghe theo cô, dựa trên người cô làm nũng.

Cánh tay để trên người cô bắt đầu rục rịch, Đồng Tử Lâm nguy hiểm hít một hơi, dự định tính sổ, "Em nhớ kỹ anh còn muốn em uống thuốc tránh thai!"

"Lần đó là anh cáo mượn oai hùm." Anh lập tức làm sáng tỏ.

"Bây giờ cũng không thấy anh dùng biện pháp tránh thai nha."

Hắc Nhược Hoàn lập tức vô tội nhìn cô, "Em cũng không có dị nghị."

Đúng rồi, cô cũng không có dị nghị, Đồng Tử Lâm chờ dài một hơi, trước đây cũng không thấy cô thích con nít, nhưng khi em gái cô sinh đứa con trai nhỏ, cô liền muốn làm mẹ, trong lòng nghĩ có cũng tốt vô cùng.

Cho nên anh liền quyết định tự nhiên mà vậy.

Bất quá cô vẫn không có quên người đàn ông này dám đóng cửa nhốt cô bên ngoài, "Anh đem em nhốt ở cửa." Cô lẩm bẩm nói.

"Là em sai trước, để cho anh lo lắng, hại anh vượt đèn đỏ mấy lần."

Đúng a, đó chính là cô không đúng! Đồng Tử Lâm thực sự muốn nín thở cho mình chết đi, nghe anh cãi lại một phen, cô nghĩ cái gì cũng là cô sai rồi.

"Hắc Nhược Hoành, anh khi dễ em!"

"Không có!" Đây không phải là gọi khi dễ.

"Ngay cả có... Đùng a..."

Cái gì gọi là khi dễ? Thương yêu Lâm Lâm... Anh chưa từng học qua cái từ này mà!

Bạn đang đọc truyện *Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Hắc Nhược Hoành biết cả đời này của mình không cách nào buông tay đối với Đồng Tử Lâm, anh đã thật sự bị cô giam cầm linh hồn, lưỡi mang theo mùi rượu husky tiến vào trong miệng của cô, nụ hôn của anh và người của anh giống như nhau, thích nhất là giả heo ăn con cọp.

Đầu lưỡi dò vào trong miệng của cô, tựa như dò xét vòng một vòng, sau khi tìm được cái lưỡi của cô, lập tức giống như gấu đen sau khi ngủ đông, khí thế rào rạt.

Vốn còn muốn tranh một thắng hai thua cô ngẩng đầu lên, cam tâm tình nguyện cho anh hôn, thậm chí chủ động lè lưỡi, cùng anh vũ động.

Hai cánh tay của anh đem cô ôm ở trên người của mình, lý trí trong khoảnh khắc biến mất hoàn toàn, theo bản năng của thân thể, bàn tay côi y phục của cô, làm cô trần trụi nằm ở trong ngực của mình, hang sói nhẹ nhàng áp sát vào hai vú no đủ của cô.

Không có bất kỳ trở ngại nào, bàn tay trực tiếp để trên vú của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát qua lại vài cái, có thể cảm nhận nhạy cảm đột nhiên cứng rắn của cô.

Hai cánh tay mảnh khảnh người phụ nữ vô lực rủ xuống ở trên bờ vai của anh, đầu lưỡi anh ở trong miệng của cô không ngừng phác thảo, cô lui ra cẩn thận, không lưu loát, nhiệt tình đáp lại anh, lưỡi hồng cùng anh nhiệt liệt quần quít.

Anh hơi rời khỏi môi của cô, môi mỏng di chuyển xuống dưới, cẩn thận ở trên người cô tạo ra khoái cảm, hai tay vẫn tiếp tục nhào nặn hai đầu vú đã sớm đứng thẳng.

"Nhẹ một chút!" Cô thở nhẹ, lực đạo anh nặng nề kéo đầu vú của cô, để cho cô khó chịu uốn éo người.

Người đàn ông nở nụ cười, "Vậy chính em làm đi." Nói xong đem tay cô kéo đến trước ngực của cô, buộc chính cô tự tìm kiếm sung sướng.

"Làm thì làm!" Ai sợ ai? Đồng Tử Lâm không là người bảo thủ, ở trong tình yêu, cô không lưu loát, nhưng cũng rất to gan.

Học động tác của anh nhẹ kéo quả mọng mình, cô thoải mái mà rên lên.

Người đàn ông nhìn cô không chớp mắt, vẻ mặt hưởng thụ đáng điệu của cô, dưới thân lửa đốt càng mãnh liệt hơn. Bàn tay nhanh chóng di chuyển xuống phía dưới, ôn nhu cùng hấp tấp vuốt ve da thịt nhẵn bóng của cô, dọc theo đường cong lả lướt của cô, anh nhìn không được nữa di chuyển xuống dưới càng nhanh hơn.

"Em muốn. . ." Cảm giác tay anh ở chỗ ấy gây rối, chậm chạp không chịu tiến vào, cô có chút nóng nảy thúc giục.

Anh tự kiểm chế cười một tiếng, thuận theo ý nguyện của cô, lặng lẽ đi tới đóa hoa của cô, ngón tay nhẹ cắm vào trong hành lang quanh co của cô, thông thả lại kiên định rút ra đưa vào.

Bầu không khí thoáng cái trở nên nồng nhiệt, trong phòng khách yên tĩnh cũng có thể nghe tiếng hít thở nặng nề và nhàn nhạt của đôi nam nữ.

"Ừ. . . A. . ." Hai tay của cô cầm lấy bộ ngực của mình, hai mắt khép hờ, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng mất hồn. Cô cực kỳ giống con mèo nhỏ cầu xin chủ nhân được thương yêu an ủi.

Hắc Nhực Hoành khẽ cắn đầu vai của cô, ấn xuống vô số vết tích hồng tím, cùng lúc mắt liếc hai tay cô đang phóng đăng nắn bóp no đủ, hàm răng không khỏi buông lỏng đầu vai cô ra, nhìn thấy hai vú đã mềm mại trở lại, lấy tay đẩy tay cô ra, cảm giác ngậm viên ngọc thật chân thực.

Nhũ thịt mềm mại ở trong miệng của anh biến hình, giống như một hàng cây bông, làm người ta hứng thú dào dạt. Cô nhin không được kẹp chặt cái mông, cảm giác nóng ở giữa bụng của cô di chuyển nhanh hơn, ngưng tụ.

Khuôn mặt tuần mỷ của anh chôn ở trước ngực phập phồng của cô không ngừng găm cắn, quả mọng bị anh liếm vừa cứng vừa nóng trở lại, hơi đau đón mang theo vui vẻ để cho cô thoải mái mà nhún đầu của anh, không cho anh tách khỏi.

Cô khẽ liếm môi dưới, ánh mắt mơ màng, ý thức một mảnh choáng váng, đã sớm hăm sâu trong trận kích tình này. Nơi riêng tư bị anh nhét vào ba ngón, không ngừng rút ra đưa vào, mà phía sau mông có cây gậy nhiệt không ngừng to lên.

"Vào đây. . ." Cô dứt quãng nắn nỉ.

Mặc kệ cô uốn éo người thế nào, trên dưới người run rẩy thế nào, cô đều không thể ngừng giẫy vò người gãi ngứa, cùng với chỗ sâu trong cơ thể đang đói khát.

"Chờ một chút. . ." Anh ý xấu không chịu lập tức thỏa mãn cô, cho dù bản thân đạn đã lên nòng, anh lại muốn nhìn dáng dấp cô vì anh si cuồng.

Mất thấy cô không ngừng động, cái mông và chân không ngừng chà đạp lửa nóng của anh, anh rên lên một tiếng, rốt cục không chịu nổi, người phụ nữ này rất hiểu, hiểu làm sao để trêu chọc anh, đem anh ép đến đường cùng.

Anh nhanh chóng cời rằng buộc mình ra, sử dụng lực một cái, đem cô đặt ở dưới thân.

"Không nên! Em muốn ở phía trên!" Từ khi ném thử một lần, Đồng Tử Lâm liền thích tư thế nữ trên nam dưới, cái tư thế này khiến cô thấy giống mình đang chinh phục dã tâm của Hắc Nhực Hoành.

"Chờ một chút sẽ đổi lại cho em!" Người đàn ông thực đã không cách nào đợi được nữa, đem chân của cô tách ra thật to, lửa nóng tiến vào trong hàng lang, nhẹ nhàng cọ vài cái, cô lập tức mẫn cảm run rẩy.

Mang theo thô bạo, anh đâm mạnh một cái, nhờ nước trơn bóng của cô nên cũng không có trở ngại gì lớn, loại tê dại này mang theo dòng điện khoái cảm, để cho bọn họ đồng thời rên rỉ ra.

Mật dịch từ chỗ hai người giao hợp chậm rãi chảy ra, anh dừng ở trong cơ thể cô, tạm thời bất động, điều chỉnh tốt hô hấp, anh chậm rãi ra vào, một trận thủy dịch lớn ồ ồ chảy xuống, một giọt lại một giọt dính ướt một mảng khăn trải giường.

Mỗi khi anh đụng một cái, cô liền rúc cơ thể, kèm theo hai chân đều đóng chặt, Hắc Nhực Hoành sờ khuôn mặt, có chút kích động hai tay kéo lấy hông của cô, thấp giọng nói: "Chân phải mở rộng một chút."

"Tên lừa đảo!" Cô mới không cần, mở càng rộng anh càng hăng say, giống như muốn đem cô đụng bay ra ngoài.

Biết lừa gạt không được cô anh cũng không nổi giận, hai tay kéo chân của cô, cô sợ đến kêu loạn: "A Hoành, buông ra, buông ra!"

"Em sẽ thích. . ." Cho cô một dáng cười khêu gợi, anh nặng nề cố gắng ra vào.

"A. . ." Phần eo không có điểm chống đỡ, cô bị va chạm, thân thể bị đẩy tới thật xa, lại bị kéo trở về, tới tới lui lui tái diễn, cô bị trận hoan ái này làm hao tổn thể lực muốn ngất đi.

Lại một lần xâm nhập, anh cọ sát điểm nhạy cảm của cô, cô bỗng nhiên toàn thân co quắp, mà anh lại tận dụng thời cơ bắt được cô, không buông tha một điểm, dùng sức đụng, dùng sức cọ sát, cô thở mạnh một tiếng, thật chắc ôm anh, phát ra tiếng gào hét bén nhọn.

Thân thể cô xụi lơ ở trên giường, anh ôm lấy thân thể phiếm hồng của cô, hôn môi ngọt của cô, buông tha thân thể của cô, vội vã bày tư thế quý cho cô, anh từ phía sau tiến vào hoa huyết còn chưa hết run rẩy của cô, lại trào dâng cơn sóng mãnh liệt.

Cao trào qua đi tiểu huyết rất ẩm ướt, anh dùng sức đẩy hông một cái, cực nóng của anh cảm nhận được lửa nóng cùng chặt chẽ của cô, tay nhỏ bé của cô nhanh chóng nắm chặt khăn trải giường, miệng nhỏ phẫn nộ bật ra tiếng rên rỉ.

Từ lúc trưa bị cô đốt dục hỏa, đốt đến bây giờ, thật đã nóng hừng hực, thân thể cao lớn của anh ngăn chặn trần lưng của cô, hai tay từ phía sau lưng bảo bọc hai vú của cô, đầu lưỡi khẽ liếm lên lưng của cô.

Hạ thân không ngừng xâm chiếm, anh tham lam như một con sói, gặm nhấm tất cả trên dưới toàn thân cô, người đàn ông quyết tâm chứng minh, anh thật không biết khi dễ ý tứ như thế nào, nhưng loại khi dễ thân thể này, anh rất am hiểu và thích.

Qua một lúc lâu, người đàn ông cấp tốc co rút lại, ở trong hoa nguyệt của cô không ngừng co giật bắn ra tinh dịch nồng nặc. . .

Giường cũng đã lên, cũng đã hết giận, Người đàn ông tựa hồ so với người phụ nữ tốt hơn nhiều, chỉ cần thân thể anh sáng khoái, cũng sẽ không có nhiều phiền não.

"Tên lừa đảo!" Đồng Tử Lâm tức giận nói, mắt đóng chặt, âm thanh thờ gấp, tựa hồ còn chưa từ dư vị hoan ái đi ra.

"Anh đâu có lừa em?" Hắc Nhược Hoành đem cô ôm sát vào trong ngực.

"Anh làm cho em nghĩ đến anh tức giận!" Đồng Tử Lâm chỉ thẳng vào mũi anh mắng, dọa cô lo lắng như vậy.

Anh lộ ra hai hàng răng sáng ngời, "Anh có tức giận!"

"Anh cũng đã hết giận từ lâu rồi!" Cô lên án nói.

"Em là Lâm Lâm, cho dù anh có rất tức giận, cũng sẽ lập tức tiêu tan."

"Hừ" Đỗ ngon đồ ngọt, không thể tin.

Hắc Nhược Hoành cau mày, suy tư một chút, ". . . Là bởi vì ân ái rất thoải mái, cho nên anh không tức giận?" Lý do này có đúng hay không sẽ được tiếp thu một chút?

Đồng Tử Lâm nhìn anh, dĩ nhiên tán đồng gật đầu, "Với anh rất xứng đôi!"

". . ." Cô là đang vũ nhục sự thông minh của anh sao?

"Một mối quá, em muốn đi ngủ . . ." Không biết bên người một con lốc đang nổi lên.

"Không được!"

"Vì sao. . ."

"Chồng em còn chưa có đạt tới tâm nguyện của em. . ."

"Tâm nguyện gì?"

"Em trên anh dưới. . ."

"Còn?"

"Đương nhiên!"

"A! Không được!" Cô không nên chết vì miệt mài quá độ! Rất mất mặt nha!

Hắc Nhược Hoành đứng lúc xuất hiện ở Đồng gia, người làm ở Đồng gia dẫn anh đến đại sảnh, thấy Đồng Phi Vũ đang ngồi ở đằng kia chơi cờ, anh đi tới, cung kính gọi: "Bác Đồng."

Dường như Hắc Nhược Hoành khiến lòng ông vui vẻ, Đồng Phi Vũ vừa nghe, khuôn mặt lập tức cười tươi, "A Hoành, con đã đến rồi?"

Kỳ thật Hắc Nhược Hoành và Đồng Tử Lâm cũng không biết, khi còn bé Đồng Tử Lâm bị ủy khuất, ba Đồng vẫn nhớ rất rõ, chỉ là theo con gái lớn lên, ba Đồng đối với Hắc Nhược Hoành không vừa lòng thành ấy nấy.

Bởi vì Hắc Nhược Hoành thực sự rất đáng thương, Đồng Phi Vũ còn nhớ rõ mới vừa lên tiểu học con gái từng nói với ông, ba ba, con ngày hôm nay đem một cái sâu róm ném vào trong quần A Hoành. . . Ba ba, con ngày hôm nay ở trong bánh kem A Hoành. . . Ba ba. . .

Đếm không hết trò đùa dai, ba Đồng chỉ có thể dở khóc dở cười, vừa mới bắt đầu còn có thể giựt giây con gái làm nhiều chuyện như vậy, có lẽ ngầm đồng ý hành động của cô, nhưng dần dần, ông nghĩ không được bình thường.

Bởi vì Hắc Nhược Hoành bị "Khi dễ" rất vui vẻ nha!

Ông ấy nấy, với góc độ của một người đàn ông phát hiện vấn đề ở chỗ đó, thì ra tên tiểu quỷ này thích con gái của mình nha!

Ông ôm lòng để ý xem kịch vui của bọn họ, lúc đầu mấy năm cái vãi, thẳng đến ngày ông thấy A Hoành lớn lên thành một người cao lớn, có đảm đương đàn ông thì, ông mới phát hiện, con gái mình thật rất xấu xa rồi! Không thể khi dễ người như vậy!

Nhưng đã không còn kịp rồi. . . Một người thích ngược người, một người thích bị người ngược, đã như vậy, sao không hợp thành đôi chứ!

Hơn nữa, con gái này của ông cũng không có bị khi dễ, điểm này là ông nhìn thấy rất rõ, ông cũng liền càng xem Hắc Nhược Hoành vượt qua thuận mắt, vì vậy người đàn ông đối với con gái của ông là thật tâm thật là tốt nha.

"Tới, ngồi xuống đi!" Đồng Phi Vũ gọi anh ngồi xuống.

"Ba Đồng, sao ngày hôm nay đặc biệt đừng gọi con tới?" Hắc Nhược Hoành trực tiếp hỏi.

Đứa bé này thật là không có đầu óc, ba Đồng cười nói: "Cũng lâu lắm không gặp con, cho nên con gọi qua một chuyện."

Rất lâu sao? Mấy ngày hôm trước bọn họ còn cùng nhau ăn cơm xong, "Ba Đồng có phải có cái gì đặc biệt muốn nói với con hay không?"

Ba Đồng ở trong lòng nhắc nhở mình, lần sau tình cờ gặp con gái nhất định phải kêu cô đối xử tử tế thật tốt với A Hoàn, biết Hắc Nhược Hoàn nói chuyện luôn luôn như vậy, mà ba Đồng thích người thành thực, không giống loại người trong bụng nhiều suy tính.

"Ha ha. . ." Ba Đồng cười to, "Là có một số việc."

Hắc Nhược Hoàn chờ ba Đồng nói tiếp, "Nhất định con biết, Từ Lâm tính tình không phải là tốt. . ." Ông dừng lại, thấy Hắc Nhược Hoàn gật đầu, ông lại nói: "Nhưng mà nha, thời điểm tính tình Từ Lâm không tốt sẽ mặc. . ."

"Quần áo màu tối đúng không ạ?" Hắc Nhược Hoàn tiếp lời.

"A? Con biết?" Đồng Phi Vũ vô cùng giật mình, chi tiết này thế nhưng rất ít người sẽ chú ý tới.

"Ba Đồng, con cùng Từ Lâm quen nhau, từ nhà trẻ đến bây giờ, cũng biết bao năm, con làm sao có thể sẽ chú ý không được chứ!"

Cô còn là chính người phụ nữ anh yêu, nếu điểm ấy cũng không quan sát thấy, anh cũng nên chết đi!

Đồng Phi Vũ không nghĩ tới người con rể tương lai sẽ là người tỉ mỉ như thế, "Kỳ thực bác tìm con chính là nói chuyện này, con không biết, khi còn bé Từ Lâm tức giận bác cũng không hỏi, bác chỉ nhìn xem con bé mặc quần áo gì để phán đoán con bé có phải tức giận hay không. . ."

Nói đến chuyện cũ, Đồng Phi Vũ có chút xúc động, thoáng một cái đã nhiều năm như vậy, con gái đều kết hôn hết rồi, còn mỗi một người cũng sắp kết hôn, "Sở dĩ bác muốn nói với con một tiếng, sau này cũng không cần đoán tới đoán lui. . ."

Hắc Nhược Hoàn nở nụ cười, không nghĩ tới ba Đồng cũng có một đoạn chua xót như vậy, xem ra khi còn bé Lâm Lâm thật là quá không đáng yêu rồi, "Bác Đồng không cần lo lắng, con đã biết."

"Được rồi được rồi, con trở lại với Từ Lâm đi, bác cũng chỉ là muốn nói chuyện này."

"Đã tới không bằng bồi bác chơi cờ đi." Hắc Nhược Hoàn đề nghị.

"Ha ha, người tuổi trẻ bây giờ đại đa số sẽ không chơi cờ." Đồng Phi Vũ vừa nghe, tinh thần phấn chấn.

"Con đánh cờ không giỏi, bác nhường con một chút. . ."

"Ha ha. . ."

Sau hai giờ, Đồng Phi Vũ lắc đầu, tùy ý hạ xuống một con cờ, bất đắc dĩ nói: "Nhất định là thua nha." Bọn họ chơi ba bàn, ông thắng hai bàn, bàn cuối Hắc Nhược Hoàn thắng.

". . ." Hắc Nhược Hoàn cười không nói gì, điện thoại di động vang lên, anh vừa nhìn, đối với ba Đồng nói rằng: "Là Lâm Lâm, con nghe điện thoại tí, ă?"

"Anh đi chơi với phụ nữ nào! Vẫn chưa trở lại!" Đồng Từ Lâm mất hứng nói.

Hắc Nhược Hoàn theo bản năng nhìn Đồng Phi Vũ một chút, ba Đồng cúi đầu nghiên cứu bàn cờ, anh thấp giọng nói: "Đang cùng ba Đồng chơi cờ."

Im lặng một lúc lâu, cốp mẹ trong nháy mắt biến trở về con mèo nhỏ, "Như vậy à, vậy anh bồi ba em đánh mấy bàn đi!"

"Ừ, tạm biệt."

Trò chuyện kết thúc, ba Đồng muốn cười lại không thể cười, thật muốn đối với con gái nói, thời gian này con rể đang ở đây bồi "Người phụ nữ ba này" chơi cờ!

"Thời gian cũng không còn sớm, con cũng cần phải trở về, lần sau lại theo bác chơi cờ."

Hắc Nhược Hoàn suy nghĩ một chút, "Vâng."

Anh đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, ba Đồng đột nhiên nói rằng: "Lần sau cũng không cho phép nhường bác nữa." Người trẻ tuổi này đánh cờ tốt vô cùng, xem ra là ông coi thường con rể mình.

Anh tao nhả nho nhả gật đầu, "Bác Đồng, gặp lại sau."

Phòng khách một mảnh an tĩnh, ba Đồng cười lắc đầu, thật là không nghĩ đến nha, ông cúi đầu nhìn bàn cờ, không khỏi nhớ, con gái chống lại A Hoàn, thật giống như bàn cờ này, hẳn không thể nghĩ ngờ gì nha!

Thực sự là một đôi rất đẹp!

Kế hoạch cầu hôn này Hắc Nhược Hoành đã nghĩ từ một năm trước, chỉ là trong kế hoạch xảy ra một số vấn đề nên bị dời lại.

Lúc Đồng Tử Lâm tan việc, từ phòng làm việc đi ra, rất kỳ quái chính là ánh mắt nhân viên Đồng thị nhìn cô rất kỳ quái, cô không khỏi cau mày.

Ngày hôm nay là ngày gì, tất cả mọi người thật kỳ quái, hơn nữa mỗi người trong tay đều cầm một đóa hoa, cô từ phòng làm việc lầu mười đến lầu một, mỗi một tầng thang máy đều có người tiến đến, mà mỗi người vừa tiến đến đều là cầm một đóa hoa.

Là hoa hồng cô thích nhất, cây hoa hồng ở trong mắt vài người rất tầm thường, nhưng ở trong mắt cô vô cùng diễm lệ và lãng mạn. Cây hoa hồng mang theo một chút gai nhọn, cùng cô rất giống, lời này là Hắc Nhược Hoành nói.

Cô cũng hiểu được lời nói đó, Hắc Nhược Hoành là đang khen cô đẹp như cây hoa hồng mà! Đồng Tử Lâm tự kỷ không thôi, bất quá kỳ quái là ngày hôm nay không phải ngày lễ đặc biệt nha.

"Đồng tiểu thư, hoa này là Hắc tiên sinh muốn tôi đưa cho cô. . ." Đi tới lầu một thì ở một đám nhân viên đang cầm hoa hồng vòng vây cô từ thang máy đi ra.

Người còn chưa đi ra cao ốc Đồng thị, nhân viên Đồng thị lần lượt đem hoa trong tay bọn họ đưa đến tay của cô, cô cả kinh, "Hắc tiên sinh, Hắc Nhược Hoành?"

Không ai xua tan nghi hoặc của cô, cô không thể làm gì khác hơn là ngây ngốc tiếp nhận hoa của mọi người, một đóa lại một đóa hoa hồng, từ từ thành một bó lớn, mỗi một đóa cây hoa hồng đều đã cẩn thận nhô hết hai, Đồng Tử Lâm không cần lo lắng gai hoa hồng sẽ đâm tới mình.

Cô đang cầm một bó to hoa hồng đi ra Đồng thị, hoàng hôn rực rỡ trước mắt cô sáng ngời, cái lỗ tai bên phải nghe tiếng ong ong như ong mật bay tới vậy, cô đi phía bên trái bên phải nhìn, đột nhiên phát hiện một trận mây bay mô hình bay tới.

Mây bay mô hình ở trước mắt cô dừng lại, chỉ trong nháy mắt, trước mắt Đồng Tử Lâm có rất nhiều cánh hoa rơi xuống làm mắt hỗn loạn, một trận mưa hoa hồng từ trên mây bay mô hình rơi xuống.

Nếu như lúc này, Đồng Tử Lâm vẫn đoán không ra tâm tư Hắc Nhược Hoành, thì cô thật là kẻ ngu si nhất, vui sướng thâm thấu từng tế bào trên người cô, từng tế bào đều ở đây vui mừng hát mãnh liệt, trên gương mặt kiều diễm của cô càng hiện ra đáng tươi cười kinh diễm.

Ngay sau đó, mây bay mô hình liền bay đi, cô theo mây bay mô hình không ngừng mà đi, trên đường không ngừng có người đem hoa hồng trong tay bọn họ đưa cho cô, cô nở nụ cười rực rỡ, mỉm cười cầm lấy hoa hồng.

Sau đó, một chiếc xe chở vô số hoa hồng sơi đứng ở phía trước cô, cô cười đi tới nhìn hai bên trái phải, ngoài ý muốn thấy ngạc nhiên người đàn ông ngồi ở đằng kia.

"Lâm Lâm. . ." Người đàn ông nghiêng đầu, trong mắt mang theo thâm tình.

Đồng Tử Lâm còn cười, mang trên mặt vẻ mặt mơ mộng, "Anh tốn nhiều tiền như vậy làm gì?" Tuy không phải lời nói phong tình gì, nhưng không che giấu được tâm tình vui sướng, e thẹn của cô.

Người đàn ông không nói gì, lôi kéo cô ngồi lên xe, vùng ngoại ô người ở thưa thớt lái đi.

Gió nhẹ thổi lát phát qua mặt cô, đem xe dừng lại, trên mặt anh đỏ ửng cũng phai đi, Hắc Nhược Hoành lôi kéo cô xuống xe, ôm cô lên xe chở hàng phía sau, một xe lớn hoa hồng.

"A!" Cô hét lên một tiếng, hoa hồng cô vẫn đang cầm trên tay sớm không biết bị cô vứt đi nơi nào, "Anh tên khốn kiếp này, cũng dám đem em ném lên đây!"

Trả lời cô là thân thể mạnh mẽ của Hắc Nhược Hoành, anh cũng đem bản thân vứt lên đây, giống như đang bơi lội ở giữa biển hoa.

Người đàn ông bắt được ý đồ rời đi của người phụ nữ, thì ôm lấy cô anh thật chặt, "Lâm Lâm. . ."

Thời khắc này đáng lẽ những cặp đôi khác đang dựa sát vào nhau, nhưng Đồng Tử Lâm ở trong ngực anh lại giấy dựa, giằng giằng muốn đi ra ngoài, "Buông em ra!"

"Không muốn!"

"Anh nếu như không buông em ra, sau này em cũng không để ý anh nữa!" Cô bướng bỉnh nói.

"Gã cho anh đi! Lâm Lâm. . ." Anh ở bên tai cô nói nhỏ, một chiếc nhẫn kim cương từ trong tay anh lấy ra.

Nói không cảm động là giả, quen nhau nhiều năm như vậy, Đồng Tử Lâm cũng biết anh phải làm cái gì, nhưng cô không nghĩ tới sẽ lãng mạn như thế.

Tính tình cô buồn bã, cá tính có đôi khi như đàn ông không câu nệ tiểu tiết, nhưng trong lòng cô là một người phụ nữ, khát vọng được người đàn ông thương yêu, được người đàn ông cưng chiều, cũng mong được có buổi cầu hôn độc đáo. . .

Mà những thứ này, anh đều cho cô. . .

"Lâm Lâm. . ." Anh ở bên tai cô thúc giục.

Xấu hổ, xấu hổ, thực sự rất xấu hổ, Đồng Tử Lâm cũng không nói lời nào, đưa tay đưa ra ngoài, người đàn ông lập tức tiếp thu, không nói hai lời, trực tiếp đem nhẫn kim cương mang vào ngón tay áp út của cô.

"Giỏi quá! Lâm Lâm, em là vợ của anh!" Hắc Nhược Hoành vui vẻ ôm lấy cô xoay vòng.

"Anh thật là trẻ con!" Ngoài miệng nói người đàn ông trẻ con, nhưng khóe mắt người phụ nữ mang ý xấu hổ, bên miệng đáng tuổi cười cợt không che giấu được.

"Lâm Lâm. . ." Anh thỏa mãn kêu tên cô.

Người phụ nữ đưa tay dè đầu anh xuống, chủ động hôn, không muốn từ trong miệng của anh nghe được những tiếng hô hoán như vậy, khiến cô thực sự rất xấu hổ.

Môi mong người đàn ông hung hăng mút lại môi anh đào của cô, ở trên môi cô mút đi mút lại, đến khi cô lực bất tòng tâm, anh mới thả cô.

Hắc Nhược Hoành nghe mùi hương dễ ngủ của hoa hồng, đột nhiên xúc động, "Thực sự đã làm sai!"

"Cái gì?" Nụ hôn vừa nãy thiếu chút nữa khiến cô mất phương hướng, cô quay người lại vừa nghe đến lời của anh mặt biến sắc hỏi, "Làm gì sai?"

"Haizz." Anh thở dài một hơi, "Sớm biết vậy anh nên làm che ở phía trên."

Đồng Tử Lâm nhíu mày một cái, "Có ý tứ?"

"Không phải chúng ta ở giữa biển hoa có thể tại đây. . . Hắc hắc. . ." Lời nói thâm dục chính là không cần nói cũng biết, vì sai lầm nhỏ nhỏ mà Hắc Nhược Hoành hối hận.

"Anh cái tên sắc quỷ này!" Đồng tử lâm hừ một tiếng, đối với người đàn ông trong đầu không có chuyện đứng đắn này rất không muốn nói chuyện, nhưng thời khắc lãng mạn tại đây lại nói ra lời này, thật sự là làm mất hết lãng mạn!

"Vợ. . ." Anh ngọt ngào kêu một tiếng.

". . . Chồng?" Cô vút bỏ ý xấu hổ gọi.

"Không bằng. . ."

"Nằm mơ!"

"Vợ à. . ."

Kêu trời cũng không nghe!

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Buông Tay, Tôi Không Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.